

hiç

هَيْج

sadık
yalsızuçanlar

öykü

hiç

1. Bölüm

sadık yalsızuçanlar

yazarken::öykü

Hiç
Sadık Yalsızuçanlar

Ocak 2003

grafik-tasarım: ali ömer akbulut

© sadık yalsızuçanlar

Eserin tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yazarken.arsivi.com
yazarken@gmx.net

yazar hakkında

Sadık Yalsızuçanlar

Malatya'da doğdu.(1962). Hacettepe Üniversitesi Türkoloji bölümünü bitirdi.(1983) Bir süre öğretmenlik ve yayıncılık yaptı. Halen TRT'de yapımcı olarak çalışıyor.

Öykü, masal, roman yazdı; sinema ve televizyonun doğasına ilişkin araştırmalar yaptı, belgesel programlar gerçekleştirdi. Rüya Sineması adlı çalışmasıyla sinemanın rüya ile ilişkisini inceledi.

Kitaplarından bazıları :

Gerçeği İnciten Papağan, Şehirleri Süsleyen Yolcu, Yakaza, Kuş Uykusu, Güzeran, Harfler Kitabı, Varlığın Evi, Düşkırığı, Geçen Gün Ömürdendir, Düş Gerçeklik Ve Sinema, Televizyon Ve Kutsal, Düş Bahçesi.

İçindekiler

Yazısız	2
Hiç	3
Çiğ	24
Gözyüzü	26
Hafif sesler	27
Yerin kulağı	28
Onların karmaşası	29
Söz sokağa düşünce	30
Küf	32
Düşkırığı	34
Leopar	36
Personel müdürlüğü'ne	37
Tırmanma şeridi	38
Sanı	39
Gizli özne	40
Fer	43
Yol	44
Çehrengiz	45
Günlerin kaderi	46
Sen ona ben dersin	47
Kuş uykusu	72
Sensiz erguvan	138
Milat	140
Üç inci	141
Çarkıfelek	143
O geldi	145
Portal	146
Acı su	147
Halvet der encümen	158

Yazısız

Hayatın her gün büyülenmiş bir şenlikle değiştiği bu kent de zaman ırmağında yıkanıyor. Bir kıptı büyüğü, tanrıyı çarmıha geriyormuş gibi, kalbindeki aceleyi farkedip seni, beni ve ötekini aynı kefenle sarmalıyor, 'yaptıklarınızın doğru olduğuna inanıyorsanız adlarını söyleyin' diyor. Kentin uğultusuna düşen sese kulak veriyor, kuşularımı araştırmak üzere şiddetli bir yağmura tutuluyorum. Ateş ışığı yakmaz biliyorum. Madem yüzümü örten köpüğü dağıtıp bakışını çözeceğim, o halde bu bahçede el sürmekte tereddüt ettiğim o yumuşak, o dayanılmaz kabeni yıkıp yenilerini yapmalıyım. Melekler gibi tanınmak üzere edindiğin yeni yüzüne yerleşmeliyim. Belaya uğramakta korkmadığım için, payandayla öldürülen yahudi olmayı ve bağışlanıncaya değin yüzünde kalmayı seçiyorum.

Hiç

Fatih camiinden düşen ezanla uyandı Hattat. Pazardı. Dün kurulan semt pazarının artıklarını topluyordu çöpçüler. Pencereyi açtı. Yıkama zamanı gelmiş olan perdenin biri havalandı. İçeri çürük meyve sebze gecedden kalma pis bir insan bayat balık deniz ve lağım kokusu doldu. Geceleri serinliyordu hava. Yüzüne soğuk bi yel vurdu. Esnedi. Dağınık eşyalar arasından geçerek banyoya gitti. Lavabo pisti. Suyu akıttı bir süre. Aynaya baktı. Pas lekelerinin arasından traşsız, yorgun çehresini gördü. Yüzüne suyu birkaç kez çarptı. Ayaklarını yıkamak için biçimsiz, yüksek lavaboya güçlükle kaldırdı. Nemli, ter kokulu el havlusunu aldı, salona döndü. Evi balkonsuz, bitişik düzen eski Fatih kagirlerinden birinin üçüncü katında, bir oda bir salon ve içinde iki kişinin güçlükle durabildiği kilerden ibaretti. Salonda geçiriyordu gününü. Kamışlar kalemler divitler kamışların ucunu kestiği incelttiği keskiler yarım jiletler küçük çakılar maktalar kayısı erik veya şeftali ağaçlarının reçinesine is katıp sulandırarak elde ettiği yazı maddesinin bulunduğu nun harfine benzeyen bakır çanak çini mürekkep kırmızı ve mavi mürekkep şişeleri kopya kağıtları meşk için kullandığı beyaz renkli kartonlar çay ile renklendirdiği çizim kağıtları eski hattatların çizimlerinden kopyalar hat koleksiyonları albümler çeşitli romanlar şiir kitapları hat tarihine ilişkin birkaç kitap şeyh hamdullah ve özyazıcı'nın simetrik hiç hatları çeşitli istifli rik'a hiçleri esed'in tefsirli meali sahih-i buhari'den yaptığı çevirinin birinci cildi haydar dümen'in cinsel sorunlarımız'ın genişletilmiş yirmisekizinci basımı mehmed kırkinci'nın kader nedir'i sarı gülü koyduğu ortasından kesilmiş bir litrelik pınar şaşal şişesi içindeki kirli su üzeri muşamba kaplı katlanabilir masa poğaç kırıntıları kanepenin yanında sürekli çay demlediği küçük tüp yanında yerde birkaç damla çay artığı bulunan su bardakları öğrenciliğinden kalma alüminyum çaydanlık birkaçı yere saçılmış küp şeker kutusu, radikal gazetesinin spor eki kadirli'nin azaplı köyünde yaşayan annesinin ördüğü eprimiş altı delik patikler kokusu odaya sinmiş olan dolu mika küllük boş dolu sigara paketleri kibrit kutuları beypazarı maden suyu şişesi sigara dumanından sararmış duvarda divani yazıyla istifli edeb ya hu ve rik'ayla yazılmış besmele kopyaları miro'dan kurbağa yavrularına benzeyen iki tıpkıbasım bir hafta öncesinde kalmış diyanet takvimi antep işi fildişi süslemeli aynalı kandil rafı karşıda duvara yaslanmış eski yemek masası üzerinde naylon sürahi su bardağı birkaçı kullanılmış vermidon tablet, kağıt peçeteler toshiba marka küçük, kapağı kırık teyp yanında erkan oğur'un anadolu beşik albümü yanında ekranı tozdan ağarmış siemens marka otuzyedi ekran televi-zyon üzerinde iki alüminyum çanaklı küçük portatif anten, birkaç sandalye saldalyede tek kişilik başyastığı kenarında dantel işlemesi üzerinde salya kiri alelacele katlanmış cami desenli seccade yerde keçi kılından yörük kilimi ayakkabılıktan sızmış kurumuş çamur parçaları saç kılları toz toprak makta ve bütün bunlara ayrı ayrı sinmiş yalnızlık...Havluyu bıraktı sandalyeye, pencereyi kapadı, sıvanmış kollarını düzeltti, seccadeyi serdi, namaza durdu. Sünneti kıldıktan sonra çaydanlığı doldurup tüpü ateşledi. Farzdan sonra kanepeye oturdu, ism-i azamı mırıldanmaya başladı. Yacemiluyaallah

Yakebiruyaallah Yağaniyyuyaallah..derken bir ritim tutturdu, sallanmaya başladı, her ismi iki kez okudu sonra üç dört beş...kez tekrar etti, ettikçe ettiği ismin harflerinin çözüldüğünü hissetti...çözülen harfler dağılıyor, boşluğa savruluyordu, savrulduğu boşlukta yeniden birbirini bularak yeni sözcüklere dönüşüyor yeni duygular keşfediyor isimle varolan değişen büyüyen kırılan küçülen dağılan yeniden yapılan nesnelere üzerindeki örtü havalanıyor örtüsü kalkan nesnenin içgüzelliği beliriyordu. Söyledikçe ve harfleri savurdukça boşlukta olduğunu farketti. Duvardaki Şeyh Hamdullah hiç'ine baktı. Güzel he ile ye'nin bitişmesini gördü. Çe sonda gereksiz gibiydi..hii diye okudu. Sonra ç dedi ç. Çe demedi, kapalı e'yi söylemeden, sadece ç, e veya i'siz, iyeliği olmaksızın, ç diye sondaki sesliyi yuttu. Yutunca biten hiç başlamayan bir şey oldu. Boşluk gibi bir şey. Yokluk gibi. Olmayan, olmamış olan gibi. Yokluğun varlığın öteki yüzü olduğunu düşünürdü hiç yazmayı her düşündüğünde. Varlığın içyüzü. Varlığın içi dışa çevrilince yok oluyordu. Varolan birşeydi yokluk. Varlığı boşluklayan bir şey. Amaaan diyerek kalktı. Baş ağrıyordu. Çay demledi, iki hap içti. Paketi aldı açtı boştu attı sehpanın üzerine, ötekini aldı, sigara çıkardı, kibritte aynı sorunu yaşamadı, çakınca ateş...altı mavi üstü sarı ortada yanan çubuğun kararır kurumması, yandıkça biten bittikçe boşluğa düşen bir şey. Biri bitti. Parmağı yandı, emdi parmağını, üfürdü üfürdü. Gidip suya tuttu. Suda kaldı bir süre. Su gibi akıcı şeyde. Dışarda dünya ışığıydı ağır ağır...yavaş yavaş...giderek...zaman içinde...zamanla birlikte...zaman altında...ona bağlı olarak...zamanın içinde...dışında olmayan...olmayan yani...Geldi yeniden yaktı kibriti, sigarasının ucunu yaklaştırdı, kibritin dumanı bitince yaklaştırdı, çekti, çekince sigara parladı, küçük, zayıf bir alev, bir daha, yandı ucundan dumana dönüştü ağızından burnundan çıktı, çıkınca biçim değiştirdi, parmağı yanıyordu, tekrar suya tuttu...Su akıyor, kibrit yanıyor, hava ışıyor, şehrin sesleri artıyordu. Su kaynayıncaya demledi. En çok demlikteki çay artığını dökmeyi, demliği temizlemeyi sevmiyordu. Yere döküyor silmek zorunda kalıyor, çöp bidonu olmadığından mutfak kapısının koluna astığı naylon poşete döküyor, yırtık poşetten yere çay artığı sızıyor, sızarken çöpün kokusunu da sızdırıyordu. Perdeyi açtı, gün ışımıştı. Simit, poğaça satıcıları, esnaf, çöpçüler, kamyonet homurtuları, kamyon gürültüleri, ekmek süt dağıtıcıları, kumruların tekdüze ötüşleri, kepenk sesleri...Şehrin sesleri çoğalıyordu. Çoğaldıkça karışıyor, uğultuya dönüşüyordu. Kanepeye döndü. Çayı döktü bardağa. Üzerinde taneler. Haşlanmış gibiydi. Bir sigara daha yaktı. Başındaki ağrı hafiflemişti. Yeni gün başlıyordu. Birazdan uyumak üzere yatağa dönecekti. Şehir uyanınca Hattat uyuyordu. Hattat uyuyunca rüyalar uyanıyordu. Öğleye kadar uyuyacaktı. Birkaç kez uyanacak, gürültünün uyumasına izin vermediğinde kalkacaktı. Kalktı. Yerden maktayı aldı. Kalem yuvasına baktı uzun uzun. Ayrı bir nesne olarak kalemin ucundan kesildiği yuva. Kalem evi. Onun da evi olduğuna göre yersiz yurtsuz bir nesne var mıydı? Mekanı olan her nesne gibi kalemin de zamanı var. Zamansallığı aşmak üzere hokkaya, nun harfine dalıyor oradan aldığı mürekkeple yine ayrı bir nesne olan kağıda yokluktan harfler düşürüyor. Harfler varolurken kendisi ve kağıt yok oluyor. Kalemle harf varlığın iki yüzü. İçi ve dışı. Kalem, mürekkep ve kağıt dış harfler iç. Varlığın özünü taşıyor kağıda. Bıraktı maktayı masaya. Makta...kesilen yer...kesilen biten yer. Burada kesiliyorsa biryerlerde başlıyordu kalem. Kalem kesilmeden başlayan bir şey değildi. Maktayı biryerlerden hatırlıyordu, maktayı matlayı. Beyitle ilgili bir şey. Evle. Divan dersleri almıştı bir dönem okulda. Sahi okulu vardı bir zamanlar. Beyazıt meydanına bakan görkemli bir kapısı. Beyazıt camiine, meydana,

meydandaki çınara, çınarın yanından girilen sahhaflar çarşısına bakan. İki yanında polis bekleyen. Uzun saçlı, blucinli ve başı örtülülere içeri almayan. İtiraz edenleri copleyan bir okulu vardı. Portalinde arapça yazılar yazardı. Fetihle İstanbul'la ilgili şeyler. Ne olduğunu girip çıkanların anlamadan mezun olduğu. Olup bitenlere anlam veremedi geçip gidildiği. Kapıdan girilirken polisin girilince rektörün ardından dekanın ardından bölüm başkanının nöbet tuttuğu. Bir komiserliğe bağlı. Hayatta en hakiki mürşidin ilim olduğu. Hakiki'nin nemli bunaltıcı yaz sıcaklarında buharlaştığı. Mürşid'in nemli kış soğuklarında donduğu. İlim'in şiddetli güz lodoslarında yitip gittiği. Rektör bey derhal Çin'e gidip ilim alınız geliniz. Emredersiniz paşam. Bu delikanlıların böyle şallap şullap girip çıkmalarına oturup kalkmalarına öyle yırtık pırtık giyinmelerine hocalarına öyle hürmetsiz edepsiz cevap vermelerine ellerinde pankart asayişi bozmalarına ilmin birinci şartı olan itaati terkedip her tatbikatı protesto sadedinde kazan kaldırmalarına asla müsaade etmeyiniz. Kolluk kuvvetleri ne güne duruyor. Bu güzide ilim yuvasında huzuru bozanların derhal kellesi koparıla. Emredersiniz sultanım. Bakınız rektör efendi biz sizi oraya mukaddes öğrenim hakkını muhafaza etmeniz ve talebelere devlete yararlı ve itaatkar kişiler haline getirmeniz için tayin ettik. Vazifenizi biliniz ki talebeler de hadlerini bilsinler. Emredersiniz efendim. Ha şöyle herkes haddini bilmeli efendim. İçeride bindolarlar verildiğinde verenin çıkarı doğrultusunda müta-laalar yazan hukuk profesörlerinin olduğu bir okulu. En çok çevre hukukunu severdi. En az onda kafası şişerdi. En çok medeni hukuku sevmezdi. Medeni olanla başı hoş değildi. Kütüphanesi yıkılan, kitapları çöplüğe atılan bir okulu vardı. Kendini tabur komutanı gibi gören bir rektörü, bölük başçavuşu olarak düşünen bir dekanı vardı okulunun. Bölümde okula gitmesine, sınavlara, derslere girmesine neden olan birkaç hoca da vardı. İyi ki vardılar. Biri, sokak kedilerine her gün ciğerler, dalaklar getirir, kapı önünde, naylon kaplarda onlara paylaştırır, kolları sıvalı, elleri kanlı koridorda dolaşırdı. Bir başkası, yoksul öğrencilere harçlık verir, herkesin hukukunu gözetir, alanıyla ilgili yeni yayınları izler, birkaç dil bilir, yaratıcı zekaya sahip, üretken ve onurlu bir adam. Onun da kedilerle, sokak köpekleriyle başı hoştu, o da mutad yiyecek getirirdi onlara. Bir keresinde rektörlükten bir uyarı yazısı gelmiş, 'bahse konu olan kedi, köpek vesair sokak hayvanlarının ve onlara sunulan çeşitli tegaddi nesnelere bölümü ve bilhassa bölüm girişini kirlettiği, buna sebebiyet verenler hakkında soruşturma açılacağı' belirtilmişti. Hoca, bunun üzerine, özel kalem müdürünü aramış ve 'rektörünüze söyleyin bölüm girişindeki kedi ve köpekler başörtülü değil' demişti. Altı yılda bitirmişti hukuğu. Bitirmişti ya staj bile yapmamış, hukukla ilgili kitap ve notlarını mezun olduğunun ertesi kışında sobada yakmıştı. İşe yaramıştı sonunda kitaplar. Özel hukukla ilgili olanları özellikle kazancı yayınevinkiler gecenin en soğuk anlarında ısıtmıştı sigara küf yalnızlık kokan odasını. Hamamböcekleri de özel hukuk kitaplarını çok sevmişti. Poğaçaya kırıntılılarıyla özel hukuk doktora tezleri hamamböceklerince çok sevilirdi. Hattat, dersliklerde de rastlıyordu böceklere. Böcek kelimesini, borçlar hukuku dersinde kitaplarıyla yetinmeyip onlardan çıkardığı not teksirlerini dağıtan hocası beşir beyin mastürbasyonla ilgili geyiğini dinlerken teksirin ilk sayfasına iris celi hattıyla yazmış ve böcek biçiminde istiflemişti. Beşir beye benzemişti yazı. Böcek bey diye fısıldadı. Sesi, hocanın yorgun ama ihtiraslı sesine karıştı. Kondom kullanmanın mahzurlarını anlatıyordu borçlar hukukunda. Eldivenle mastürbasyon yapmak gibidir prezervatif kullanmak, demişti hoca. Bu kez bilinç ve iradeden çok zaaf ve incelikle yazılan talik hatla bir prezervatif yazdı kağıda. Böcek. Be ile ce'nin arasına zarif bir vav çizdi, kef'le bitirdi. Kef'in kuyruğunu

yukarı uzattı kıvrarak. Kuyruklu böcek. Prezervatife benzedi böcek bu kez. Prezervatif bey diye fısıldadı. Sesi biraz yüksek çıkmış olmalı ki yanındaki çiçek yanığı suratlı arkadaşı baktı. Bence de diye ünledi. Lebdeğmez söyleyen ozanları düşündü. Be patlak ünsüz müydü? Hem ünü yok hem patlak. Patlak prezervatifle ilgili temel fikrini anlatıyordu hoca şimdi borçlar hukukunda. Hocam bizi kendinize çok borçlandırdınız. Bunu nasıl ödeyeceğiz size prezervatif bey? Talik yazıyla. Talik yazısı bir uyum hattıdır. Ötekine uyan devlete uyan girdiği yere uyan birbirine uyan yönetime uyanların hattı. Hattat'ın talik biçimleriyle dışavurmak istediği, çizgilerin orantı ve uyumudur. Çizgilerin müziği...Efendim musikide olduğu gibi talik hattında da çizgiler, güzellik ve uyumla çıkan sonsuz seslerin birleşimidir. Birleşmeden önce diyordu hoca mutlaka hangi prezervatifin uygun olacağı ehlince belirlenmelidir. Ama bana sorarsanız...Sana sormuyoruz hocam dedi. Bu kez sesi biraz fazla çıkmıştı, hoca duymamıştı ama hayli duyan olmuştu. Gülüşmeler olunca hoca kürsüye vurdu. Vurunca sessizlik oldu. Hoca, şimdi ilk istikrazla beraber alacaklının...diye konuya girdi. Girince zili bekledi. Beklerken boşluk oldu. Boşluklar sıklaşmıştı. Sıkı boşluk varlığın özüne doğru bir yol açıyordu Hattat'ta. Oradan varlığın yüreğine sızıyor sızdıkça göğsündeki sızı derinleşiyordu. Boşlukta hem kimsesizlik hem hiçlik. Hiçlikte kimse olmadığından kimsesizlik de yoktur. Bu yüzden zili bekliyor ve çıkıyordu. Okulun en çok çıkışını severdi, çıkış kapısını. Hem ucuz giysi ve kitap bulabildiği bir pazar kuruluyordu hem de çınaraltında taze çay içip insanları seyredebiliyordu. İnsanları hatta bulaşmasının sekizinci yılında artık harf gibi görüyordu. Şu çizgili gravatlı, koyu vişneçürüğü takımelbiseli genç adam sessiz harflere ulanan elif'e, şu beli bükülmüş ya eşini yitirmiş yalnız veya evinde durdurmayan bi sıkıntıyı yaşayan yaşlı adam dal'a, şu kafasında tilkiler dolaşan, ucuz antika avına çıkmış, üstten kesilmiş ince bıyıklı, sağ yanağında iri et benli, öğretmen emeklisi adam re'ye, az önce getirdiği çay fincanının boşalmasını bekleyen güneydoğulu delikanlı noktalarını yitirmiş şın'a, camiin kuzey kapısında bağdaş kurmuş oturan bu şişman, ortayaşlı kadın ayn'a, yaslanmış uyuyan çocuğu mim'e, üçtekerli arabasında çorap satan şu bıyıklı kasketli adam cim'e, değerli ama ucuz kitap arayan şu kitapkurdu yaşlı adam fe'ye benziyordu. Çınar daima lamelifti. Ne zaman baksa elifle lam'ın birleştiği lamelifi görüyordu çınarda. Çınardan habersiz bir insan ırmağı akıyordu yerde. Yerde ayaklanmış harfler kaynıyordu. Onlardan dilediğini alıp kağıtta birleştirebiliyordu. İkin heceler çatıyordu onlardan. Hece çatmanın keyifli olduğu kadar güç bir yanı vardı. Keyifli yanı dilediğinde birleştirebilmesinden, güçlüğü onların kendi başlarına bir anlam ifade etmemesindendi. En çok yoksul insanların benzediği harfleri seviyordu. Onlar daima dal, zal veya re gibi eğik, boynu büküktüler. Kimsesiz ve açtılar. Sofralarında bir gün çay ve çökelek bir gün patates haşlaması bulunca bayram yaparlardı. Kışın ısınmak için yakacakları odun veya kömürleri olmuyordu. Eski giysiler, papuçlar toplayıp yakıyorlardı sobalarında. Onları bulamayınca piknik tüpü yakarak ısınıyorlardı. Çok çocukları oluyordu bu harflerin. Sessiz ve dişil olduklarından çoğalıyor ve seslerini çıkaramıyorlardı. Herşeye rağmen evde bir televizyonları oluyordu ve oradan şarkıcı ve mankenlerin haberlerini dinleyebiliyorlardı. En çok mutfak ve yemek programlarını, gurmelerin katıldığı programları izliyor, onlara ve mankenlere bakarak yutkunuyor ve olmadık birleşmelerle tuhaf heceler oluşturarak sözcüklere hazır hale geliyorlardı. Televizyonda konuşan politikacıların sözcüklerinden bir şey anlamıyorlardı. Kendilerinden oluşan heceler, kelimeler ilettiklerinde onların da bir şey anlamadıklarını görüyorlardı. Ama bir nezaket vardı arada, herkes

birbirine sayın diyordu. Durmayın sayın. S ile a ile ı ile y ile n. Beş ayrı harften oluşun. Beş harf beşibiyerde gibi durmayın birleşin. Birlik ve beraberlikten söz edilince yoksullar kendilerinin biraraya gelerek kelimeler oluşmasını anlıyordu. Bu kelimelerin parçalanarak tek tek bir kağıda düşmesi hattatlarca yapıldığı için yoksullar nesli tükenmiş bu yazıcıları tanımadığından siyasetçilerle kendileri arasında bağlanamaz bir kopukluk olduğunu görüyordu. Sonra gayrisafimillihassıla denilen bir harf kümesi vardı ki her işadami ve ekonomidensorumludevletbakanının mutlaka her konuşmasında gösteriyordu kendisini. Yirmi ayrı harfin isteksiz biçimde biraraya geldiği bu öbeğin kendisinden ayrılmayan yakınları vardı. Kişibaşınadüşenmilligeligir gibi eşanlamlı yakınları dışında yoksulların kendilerine benzemeyen ve hiçbir dilde karşılığını göremedikleri başka harf yığınlarına da artık kulakları aşına zihinleri yabancı pek çok kelime uçuşuyordu. Bu kelimelerin uçuştduğuna göre birşeyleri çok seven ve üşüşen sinekler mi yoksa beyinleri aşığılanan kuşlar mı olduğu tartışma götürürdü. Tartışma programlarında bilhassa harfleri acımasızca biraraya getiren ve onlardan anlamsız sözcükler üreten konuşmacıları yoksullar her dinlediklerinde beyinlerinin boşaldığını görmeleri için hattatın onları mutlaka kufi ile yazması gerekiyordu. Çünkü kufi geometrikti. Kanavayı oluşturan parçalar kufide yatay veya dikey olmalıydı. Ya sürünen veya ayağa kalkan harfler...Arada, eğip bükülmeyen, biraz eğik veya biraz dikey olmayan. Yani yarıyatık veya yarıdikey harflerle kuş veya sinek gibi uçuşan harflerin oluşturduğu sözcükler anlamsız olmaktan kurtulamazdı. Böylece yoksulların piyasaların bunu nasıl algıladığını saatlerce dinleyip, göstergelerin önümüzdeki haftayı iyi göstermesini hayra yorup, bir yılda sekizinci bankanın nasıl fona devredildiğini öğrenip bebedekadan bankaya kaçmilyondolar aktarıldığını hesaba ne zamanları ne mecalleri kalıyordu. Sofrada yine ya patates veya sıvı yağla karıştırılmış tuzlu çökelek ve bayat ekmek oluyordu. Baba yine işsiz sabah evden dışarı çıkamıyor anneler yine akşam pazardan artık topluyor çocuklar okula gitmeyip yüzleri gülmüyor oyuncakları vitrinlerde görerek annelerinin uzanan her mikrofona neden ağladığını anlamıyordu. Çünkü kufi bazen nesih bazen sülüs ve nesih bazen de satrançlıydı. Satrançlıydı çünkü dikey çatılıyordu harfler. Üstten. Genelkurmay için siviltoplumkuruluşu diyen siyasetçi satrançlı kufiyle yazılıyordu. Kufi en geleneksel yazı biçimiydi. Kökü kökeni en eski. Tarihin tozlu raflarına, çöp sepetine, örümcek bağlamış koridorlarına uzanan. Uzun, upuzun, ıpıssız bir geçmiş vardı, karanlık bir mazisi. Bu maziden çıkıp bugüne, üstten, tepeden, üsbiyerlerden inen bir yanı oluyordu. Olunca bugüne en kolay çevrilebilen karakterleri üretebiliyordu. Ana karakterlerinden biri düz çizgilerden oluşan, daima çizgili gravatlı olan düz renklerden en çok neftiyeşili seven paralel kısımlar arasındaki açıklığı her yerde aynı olan aynı hizada duran hizaya gelmesini bilen geldiği yerleri unutan giderek yersizleşen oturoturduğuyerde denilince hazırola geçen hep hazır olan hazırlop olan hazıra konarak boka konuyormuş gibi sinekleşen askergibisiviltoplumkuruluşlarından brifing alarak gerdan kırıp ekranlarda halkın yapılandırılması diyerek ağzına aldığı her harfi harfilikten çıkarıp sakız gibi çiğneyip tüküren tükürüp tükürüp yüzüne yağmur yağan yağdıkça yiyen yedikçe şişen şişdikçe hindi gibi kabaran hindi türk gibi kabaran kabarıp kabarıp kara fatma annen güzel sen çirkin ben güzel sen çirkin sen ben yok biz varız biz bize benzeriz biz ne çirkin ne güzeliz biz ne ürkek ne erkeğiz biz biziz bizim bizden başka dostumuz yoktur bizden olmayanlar çık dışarı ya sev ya terket ya yağ sat ya bal tut bal tutup yala parmağını yalakalığını ermeni kanıyla karıştırma deprem geldi hoş geldi kan geldi hoş gelmedi kan ermenistandan geldi bölücübaşı terör ne seni ne

beni gördü bir tasarı geçince çok değerli ve sayın ve saygın ve muhterem ve kardeşlerim ve romalılar ve zehirli ve zenginler ve fareler ve insanlar ve uzanlar ve uzayanlar boyu oyunlular oyunu koyunlular üç merkezden iki merkeze iki merkezden tek merkeze götürürler herkeze üniversite sayısını çıkar ikiyüzmerkeze oradan gelbaşörtülümektebe kapıda zincirlesinlersenibilhaddini egemenlik kayıtsız şortsuz tişörtlü denetle askerini denetlesin asker seni sen sen sev ülkeni sevmezsen sevecekler en seni en senin olmayandan vazgeçerek gel iktidara iktidar gelsin sana gel gel olsun çocuk gelsin çocuk büyüsün annenin babanın malı meli takısından sıyrılsın evden kaçsın çocuk kaçıp kaçıp gitsin arka sokaklarına koklasın tinerleri kurtulsun imefeden alsın başını gitsin aksaraydaki köprünün altına sersin çöplükten bulduğu paltosunu yatsın uyusun kurtulsun savcılıkiyhalkağıdından uyansın şehrin gürültülerine hattat sabah namazını kılarken gitsin arasın çöplüklerden bi parça esmer ekmek yesin kurtulsun açlığından otursun beklesin ta ki yazılsın kufi sülüsle ... Karelerden oluşan bu yazıya makılı diyordu eskiler. Eskilerle yeniler birbirinin harflerinden hece kuramıyor, sözcüklerini anlamıyordu. Dil bir anlaşamama olduğunca anlaşılabilirdi hattatın elyazısı. Saf aklından saf altın gibi gelirdi harfler. Hattat, elinin güzelliğinin dilin ve düşüncenin zerafeti olduğunu farkedince başladı yazmaya. Hocaların girip çıktığı kapıdan inince Süleymaniye'ye giden sokağa sapar Diyarbakırlı Hamid'in tek odalı evine uğradı. En çok vav'larını severdi onun. Ve'lerini. Uzun, upuzun cümleler kurar ve ile bağlardı onları, kurup kurup bozardı hoca. Cümle uzadıkça söylemek istediğini unuttur yeni şeyler söylerdi. Her defasında artık yeni şeyler söylemek lazım diye bitirirdi. Bitirdiği imzasından anlaşılırdı. Amid-i Hamid. Amid Diyarbakır'ın eski adıydı. Hocadan aldığı meşk kağıtlarını saklıyordu. Meşksiz yazardı. Hamid. Kubbelere yazdığı insan büyüklüğündeki elifler vavlar ve nunlarla biliniyordu. Bir de tevafuklu Kuran yazmıştı. Bir daha istediler bir daha yazdı. Yazmak üzere gelmişti dünyaya. Sabah uyanınca başlıyor gece uyuyana değin yazıyordu. Bütün harflerin elif'ten geldiğine inanırdı. Ne yazsa elif yazıyor gibi yazardı. Vav elifin sağ ucundan bükülerek kendi içine doğru kıvrıldığı, içe döndüğü bir harfti. İçedönüklüğü anlatan sözcüklerin başına gelirdi. Nun elifin yatarak iki ucundan yükselmesiyle belirmişti. Hem yatay hem dikey bir harfti. Zaman ve mekana bağlı olmayan soyut kelimelerin başına gelirdi. Elif birdi. Noktadan doğmuştu. Nokta birimdi özdü. Hattat, Hamid'in hattından sıyırdı bakışlarını, yeni çay doldurdu yeni sigara yaktı. Televizyonu açtı. Gün Başlıyor programında sinüsleri iltihaplanan dalmaçyalı köpekler için neler yapılması gerektiğini anlatıyordu konuk. Kanepeye uzandı. Gözkapakları ağır ağır kapanırken konuşmacının sesi eridi. Dalmaçyalıların üçayda bir karma aşılarının...Rüyasında kendini mim harfi olarak görüyordu. Şiddetli bir deprem olmuş, yerin altı üstüne gelmiş herşey yok olmuş, sadece harfler kalmıştı. Şimdi harfler ülkesinde yaşıyordu hattat. Ülkesinin üç yanı harf deniziyle çevreliydi. Kullanılmayan harflerin yığılması sıkışması ve pörtlemesiyle harf dağları oluşmuştu. Yatay engin ve düz harflerden ovalar oluşmuştu. Sadece servi vardı. Ağaç olarak elif harfi kendinden koparıp attığı parçalarla serviler bitirmişti. Hayvan olarak sadece sad harfinden yapılmış salyangozlar dolaşıyordu ortalıkta. Hattat mim idi ve cümle sonlarına geliyordu. İki adlı nesnelere birinci adlarını kısaltıyor ardına geliyordu. Sözcüklere girmek istemeyen harfleri mimliyorlardı. Bir düzen bir yönetim biçimi bir laiklik bir şeriat tehlikesi bir ekonomidensorumludevletbakanları bir devlet yoktu ülkede. Devlet olmayınca hiçbirşey yoktu zaten. Ülkenin ordusu da yoktu. Silahı uçağı, taburları, bölükleri, yeşil giysileri, kısa veya uzun künyeleri, mehmetçik defterleri,

emirkomutakademesi yoktu asker siyasileri ikidebir uyarmıyordu uyarılmayan siviller de yoktu sivillerin uyarılmasının etkileyeceği kırılgan bir piyasa da yoktu. Borsa tahtası ne kapalı ne açıktı. Tahta yoktu. Köy yoktu. Tahta ve köy olmayınca tahtalıköy de yoktu. Özel ve resmi bankalar batmıyordu. Onlar da yoktu. Onlar üzerinden özel sektöre krediler aktarılamıyordu. Kredi yoktu. Satın alma gücü her ay yüzde on azalmıyordu. Satın alınacak veya zayıflayacak güç yoktu. Harfler ne güçlü ne güçsüzdüler. Güç yoktu. Güce inanan veya boyuneğen, karşıçikan veya inanmayan yoktu. Gücsüz bir ülkeydi burası. Gücün olmadığı. Arabalar evler apartmanlar plazalar şirketler yollar otobanlar trenler vapurlar vampirler kumpirler yoktu. Kimse kimseyi yiyemiyor kanını içemiyordu. Kan da yoktu. Kansızdı ülke. Elektrik su jilet ekmek bilgisayar halı mobilya doğalgaz güvenlik siyaseti türk dil ve tarih kurumu atatürk yüksek dil tarih kurumu türk hava kurumu boing yediyüzyirmiyedi yoktu. Dil yoktu tarih yoktu. Kimse kimseyle kurumlar üzerinden haberleşmiyordu. Haberleşme sistemi yoktu. Sistemsiz bi ülkeydi. Bir yoktu lik yoktu birlik yoktu ber yoktu a yoktu ber yoktu lik zaten yoktu beraberlik hiç yoktu. Hiç vardı ama beraberlik yoktu. Kardeşlik ve özgürlük biçiminde başlayan cümleler olamazdı kardeşlikle özgürlük birbiriyle olamazdı. Yangın yoktu orman yoktu. Ormanyangınları haberleri teretebirden verilmiyordu. Terete de bir de yoktu. Hattat bu yokluklar ülkesinde olmayan şeylerden haberdar tek harfti. Kendini mim olarak görüyordu ama iki m'nin arasına i'yi alarak oluşmuş elifin bir ucundan kendi içine doğru kıvrılmasıyla, içedönmesiyle oluştuğunun ayrımında değildi. İçedönüktü Hattat. Bu doğruydı. Evden nadiren çıkıyor, kimseyle görüşmüyor, aydabir otuzluk kart alarak annesini arıyor, kısa birkaç nasılsın iyi misin iyiyim sen nasılsın merak etme bakarım diyordu o kadar. Davet edildiği toplantılara, düğün ve iftarlara, hat sempozyumlarına, geleneksel sanatlarımız ve geleceğimiz toplantılarına, kurs çağrılarına kulak asmıyordu. Günaşırı gazete alıyor, gazete, çay ve sigara aldığı bakkalla da konuşmamaya gayret ediyordu. Bakkalın siparişlerini alırken, paranın üstünü verirken yavaş davranması çileden çıkarıyordu Hattat'ı. Ayakkabısına kösele yaptırmak için Huzur apartmanının giriş katındaki tamirciye bu yüzden gitmek istemiyordu. Gittiğinde poşete sarılı ayakkabı tekini bırakıyor ne derse tamam diyerek kaçıyordu. Berberin gevezeliğine tahammül edemediğinden iki aydabir yaptırdığı saç traşı da kabustu. Bu yüzden en çok Ergüder Yoldaş'a gıpta ediyordu. Büyükada olmasın Kadirli'nin Azaplı köyü olsun razıydı bir yerde hiçkimsenin olmadığı bir yerde yaşasın istiyordu. Bu yüzden mi bir ucu içine dönük mim olarak görüyordu. Bu, 'yüzden' sözcüğünü de sevmiyordu. Yüz kökü ve den ekinin zoraki buluşması. Zoraki olmayan herşeyden kaçta kaçta evinin bir köşesine sıkışmış kalmıştı işte. Akranları avukat, yargıç veya savcı olmuş, özel hukuk büroları açmış, o mahkeme senin bu haciz benim koşuşturuyor, para kazanıyor, eşine de araba alıyor, yazlık, ikinci ev kooperatifi yurtdışı derken sosyal yaşamın renkli hülyalarının denizinin derinliklerinde vurgunyemiş yüzerken, Hattat bu vav'ın ucu biraz ince mi olsa, şu güzel he'nin simetrisi sorunlu'ya boğulmuştu. Aynası bile paslı idi. Ne traşı ne giyim kuşama ne sosyal yaşamı ne evi barkı eşi adı cenk ve cemre olan bir oğlu bir kızı ne arabası ne evi hiçbirşeyi yoktu. Hiç yok boşluk derken olmayan düşüncesinin deryasına dalmıştı. İşte düşünde servi ve salyangozdan başka bir şey olmayan harflerden kurulu bir dünyada yaşıyordu. Bu hal ve ahvalde yürüyüp giderken ansızın bir infilak oldu dörtbir yana harf parçaları saçıldı. A'nın yarısı kopmuş L'nin bir bacağı kalmış S çengel haline gelmiş V alttan kesilmiş Z ortadan bölünmüştü ve harflerin anlamları değişmiş yeni

anlamlar da kazanamamışlar, boşlukta kalmışlardı.. Hattat'ın da içedönük ucu kopmuş kısa kesik bir çizgi haline gelmişti. İşte harfler asıl yurduna döndü, boşluğa düştüler. Şimdi onları yeniden ve bu halleriyle biraraya getirerek yeni sözcükler üretmenin zamanıdır, diye düşündü Hattat. Salyangozlara, harf parçalarını elif'ten yapılmış servilerin başına çıkarıp boşluğa atmalarını söyledi. Bütün parçalar teker teker toplandı, ağaca çıkarılıp boşluğa bırakıldı. Boşlukta her parça kendini yeniden yapıyor ve yeni harflere dönüşüyordu. Dönüştükçe çoğaldı harfler. Binbir tane harf yapıldı. Hattat onlardan yedi tanesini seçti : c a n s ı k n t ve bazılarını iki kez kullanarak birleşik sözcük yaptı : cansıkıntısı.

Uyandığında kanepede terlemiş üşümüş bir halde bedeni kırılmış vakit öğleyi aşmıştı ve sözcüğü elinde sımsıkı tutuyordu : cansıkıntısı. Cansıkıntısı dedi. Kelimeden bir ses duydu. Eğildi bir kez daha cansıkıntısı dedi. Hiç diye bir ses çıktı kelimeden. Şaşırdı. Tekrarladı : cansıkıntısı. Kelimeden ses geldi : hiç. Hiç mi dedi. Hiç dedi kelime. Kelimenin iç sesi hiç diyordu. Kelime zaten iç ses değil miydi? Cansıkıntısı dedi tekrar bir daha bir daha tekrarladı. Kelimeden her defasında hiç diye ses geldi. Kelimenin içi çınliyordu. Çınladıkça başka güçleri ortaya çıkıyordu. Tekrarladıkça kelimenin dışanlamı kayboldu. Sesi kaldı sadece. Sesi yani hiç. Hiç ilkin sade ve kimsesiz görünüyordu. Üç harften ibaretti : güzel he ye ve çe. Lakin söylendikçe içte bir titreşim yaratıyordu. Boşluk titriyordu. İlk söylenişindeki hüzünlü sesi yitmişti. Cansıkıntısı dağılmış hiçlik belirmeye başlamıştı. Hiçlik ilk söylenişinde Hattat'a çocukluğundaki cibinlik altında uyuduğu yani uyuyamadığı yaz gecelerinin gülyabanilerini çağırıştırmıştı. Babası çiftçiydi. Traktörü, tarlası, buğdayı ve inekleri vardı. Ahırdan ahpun taşınır bir kısmı bahçeye serilir bir kısmı tezek haline gelirdi. Okuyup yazmayı askerde öğrenmişti ama bunu sadece bir resmi işlem için evrak gerektiğinde gözlüklerini takarak birkaç dakika kullanırdı. Sinirli, sert mizaçlı bir adamdı babası, üç yıllık Ardahan askerliğinden kalma çavuşu da vardı adının, Ethem çavuş. Sadece annesi değil kendisi ve altı kardeşi de çok korkardı babasından. En küçükleri kız idi kardeşlerin ve babası annesinin adını Cemile'yi uygun görmüştü ona. Cemile sadece babasının yanında koşar, oyun yapar, çikolata ve oyuncak isterdi. Hattat, babasının öldüğü sene başladı hat kursuna. Bir rastlantıydı gerçi bu ama sık sık hayatta olsaydı aynı cesareti gösterebilir miyim diye düşünürdü. Gösteremezdi ama bunu kabullenmek istemiyordu. Varsayım üzerine yargı kurmanın ne denli salakça olduğunu bundan biliyordu. Hattatlığı hala yakıştıramıyordu kendine. Şeyh Hamdullah'ın sekseikisinde ölürken, 'hatta yeni başladım' deyişini unutamıyordu. Halim Özyazıcı için söylenen 'kalemi kendine esir etmiş ve yazıyı yenmiş' durağına henüz gelmemişti. Sülüs nesihle hilye bile yazdığına göre Özyazıcı yazıyla başatmenin ne anlama geldiğini çözerek yazmıştı uzun yıllar. O yıllarda harfler dünyasında bir deprem olmuştu. Bindokuzyüzyirmisekiz senesi evailinde bir sabah uyandığında Özyazıcı harflerini bıraktığı yerde bulamadı. O güzelim elifler vavlar mimler lamelifler güzel he'ler cimler dallar kırılmış yerine başka harfler gelmiş gelen harflerle hiç, lahavlevelakuvve-teillabillah, veinminşeyinillayüsebbihubihamdihi, küllişeyunhalikunillavechehu veya başkabirşey yazmak içinden gelmediğinden evinde sadece kendisi için çizmek üzere uzlete çekilmiş, şimdiki Topkapı Demirciler sitesinin bulunduğu boş araziye satın alarak yirmibeş dönümlük bir bahçe yapmış, çevresine kendi elleriyle taşduvar örmüş toprağın onbinmetrekaresini ıslah ederek üçbinküt-üklük üzüm bağına dönüştürmüş burada otuz çeşit üzüm yetiştirmişti. Arada bir eşe dosta bazen yazma isteğiyle dolup taşığında bir fuzuli beyti veya

mesneviden tefe'ül ettiği dizeleri yazar olmuştu. Yazınca sabıkan hattat halen bağban diye imza atıyordu. On yıl bağbanlık ettikten sonra Vakıflar Genel Müdürlüğü'nce restore edilen bazı medrese ve camilerin kubbelere celi yazılar yazdı. Hamdullah'ın ölümü esnasındaki son sözünü darulfünündeki hocalığında söyledi. Yirmieylübindokuzyüzaltmışdört günü bağından çıkıp londra asfaltına gelince sarhoş bir sürücünün kullandığı otomobil çıktı karşısına. Gözleri karardı ansızın beyinde bir şimşek çaktı herşey ısıdı bedeninin derinliklerine doğru sızan bi gürültü sonra herşey karardı 'hiç' diyerek yere yığıldı. Harfler dünyasının tersyüz olduğu, harflerin gayba gömülür gibi belirsizliğe uçtuğu zamanda, bağında üzüm yetiştirirken, bir zamanlar kamışın her türlüşünü tutmuş olan parmakları nasır bağlamışken bir dostu çıkagelmiş ve Halim efendi'den fethe ilişkin bir kitaba yine fethe dair hadisi yazmasını rica etmişti. Pazardı. Çırpıcı'daki bağevinin balkonundaydılar. Kağıdı kalemleri mürekkepleri sandıktaydı. Kitabı tedkik ettikten sonra gözleri nemlendi kalktı, masasını ve malzemelerini getirdi. Bekle dedi dostuna. Bir zaman sessiz, gözleri ötelere bakıyormuş gibi hülyalı, dalgın kaldı. Yazıyı istifliyordu zihninde. Onu muhayyilesinde görmeden yazamıyordu. Açık gözle düş gören veliler gibi Halim efendi de yazıyı hayalinde gördükten istifledikten ve orantıladıktan sonra kağıdı koydu masaya. Pergelle bir daire çizdi. Ortasına daha küçük bir daire çizdi. İki daire arasındaki boşluğa baktı. Oraya yerleşecekti yazı. Kamışı aldı, dairenin sağ altından başladı. Kağıdı sol eliyle çeviriyor sağ elindeki kamışı kaydırıp sürüklüyordu. Başladığı noktaya sülüs hattıyla ulaştı. Dairevi istifte Halim efendinin kalemi mevlevi meczuplar gibi dönüyordu. Hattat zerrelere hareketine yatkın bir ritimle çiziyordu. Kubbe yazılarını provasız bir çırpıda kağıda çizen Halim efendiyi sık sık düşünde görüyordu Hattat. Hiç hattı çalışma masasının karşısında duvara asılı dururdu. Bazen televizyondaki bir filmi seyredirken dalar başını gizli bir el hiç'e çevirirdi. Sesler kesilir hattın dışındaki herşey silinir sadece hiç'i görür, Halim efendinin kamışı tutan parmaklarındaki deverana bakardı. Yazı harekesiz de olsa hareketliydi ve hattatın parmaklarının üzerinde bir el işlerdi. O'nun eli tüm ellerin üzerindedir'i yazıyordu Halim efendi bir kez düşünde. Kendisini görmüyordu. Parmaklarını izliyordu. Oradan kamışa oradan çizgilere geçiyor ve çizdiği şeyi yaşayan bu elin kendi eli olmaktan çıktığını O'nun eline dönüştüğünü, herşeyin O'nun varlığıyla varolduğunu, O'nun varlığının yanında aslında varolmadığını, bir gölgeden ibaret olduğunu görüyordu. Bu görüşle uyanıyor terlemiş bi halde bedeni titriyor, içi ürperiyor, sarhoş gibi kendinden geçiyor, tekrar hayata dönmesi saatler sürüyordu. Kimdi? Nereden nasıl gelmişti buraya? Burası neresiydi? Çizgilerin dünyasına nasıl girmişti? Liseyi bitirip elinde urganla sağlamlaştırılmış eski bir bavul İlim Yayma Cemiyeti'ne geldiği günü hatırladı. Nohut püresiyle yaptığı içli köfteleri pak etleyip yolda yemesi için bir poşetle koltuğuna sıkıştıran annesinin yüzünü hatırladı. Annesi kendini bildiğinden beri hastaydı. Bel fitiği kronikleşmiş, bacağına biri uyuşmuş keçeleşmişti, şekeri vardı, böbreklerinden biri tembeldi ikisi düşük dokuz çocuğu taşımıştı rahminde sonra alınmıştı ameliyatla. Kan durmayınca şekeri farkedilmiş ölümden dönmüştü. Hattat annesinin döndüğü ölümü hiç sözcüğüyle resmedebileceğini o zamandan beri düşünüyordu. Ölüm hiçlik değildi ama hiç ölüm gibiydi. Yani bildiğini sandığı herşeyin ölümü. Gördüğü ve dokunduğu şeylerin. Şeylerin dokunulsun dokunulmasın görülsün görülmesin hiç hükmünde olduğunu hissediyordu. Bu yüzden birine dokunabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden çocukluk aşkı Meryem'in düşününde bir şey hissetmemiş, orada öylece donuk, kaskatı durmuştu. Bu yüzden sınıfta gözlerine giren tek hayal olan Sevim'le hiç

konuşmamış, onunla ilgilendiğini, içinde bir yerde onun hayali olduğunu bir kez olsun söylememiş, onunla zaman zaman hat çalışırken düşlediği halde çınaraltında çay içerken geldiğinde buyur etmemişti. Sevim'in ailesi Yanya göçmeniydi, Bursa'da oturuyorlardı. Babasının emprime baskı, boya ve iplik fabrikası vardı. Kestane dalgalı saçları, hafif rujlu, etli dudakları, yeşil mavi seçemediği denizrengi gözleri, okşayıcı, yatıştırıcı belki kıskırtıcı sesi, topuklarının yeri öpüşüyle çıkan şık seslerden sınıfa girmekte olduğu anlaşılabilir edalı alımlı yürüyüşüyle sınıfın gözdesiydi. Yanında yöresinde dolaşır delikanlılar. Hiç şansı olmadığını düşündüğünden mi çekingen davranmıştı? Geçici uçucu bir heves miydi? Öyle olsa sık sık rüyalarına girmezdi. Kendisini okula çeken şeyin o olmaması gerekirdi. Göreceği zaman kalbi küt küt atmaz gördüğünde duracakmış gibi vurmazdı. Dizlerinin bağı çözülmezdi. Bir şey sorduğunda gözlerine bakmaktan korkmazdı. Kaçamak bakışlarla izlemezdi. Bazen içi yağ gibi erimezdi. Sevim'le arasında olabilecekleri düşlemezdi. Bu düşlemelerden bıkarırdı. Şeyh Galib'in yaşamöyküsünü okuduğunda ağlamazdı. Ey nihâl-i işve bir nevres-fidanımsın benim diye başlayan, gizlesem de aşikar etsem de canımsın benim diye biten belki bitmeyen bu yüzden derde düşen bir daha kalkamayan otuzbeşi henüz geçmiş bir divan bir güzellik ve aşk yazmış bu adamı deviren şeyin kendisine de bulaştığını sanmazdı. Bu yüzden masadaki kamış ve kağıtların, mürekkep ve divitlerin, sehpadaki küllüğün, mutfaktaki tekkapılı eski buzdolabının kendisine ait olmadığını, nesnelere de kendi başlarına var olduğunu bu yüzden hiç olduğunu düşünüyor bu yüzden evlenmek istemiyor ev veya araba almak, hukuk bürosu açmak, kağıda küreğe boğulmak, markalı giysiler giyinmek, ayakkabılar takınmak saçma geliyordu. Saçmaya kafayoran hiççi yazarları bu yüzden seviyordu. Onlara yakınlaştıkça nesnelere uzaklaşıyor uzaklaştıkça dokunmanın ağırlığını yükleniyor böylece kabuğunu döktüğünü özden ibaret kaldığını gerçekten var olduğunu varlığın yokluktan geçtiğini farkediyordu. Bunu uzaktan uzağa farkediyordu sadece. Sabit fikir halinde beynine yerleşen bu düşünceyle dolmuştu. Yaşadığı sokak/mahallede kentte ve ülkede olup bitenlerle ilgilenmiyor, masaya oturup kamışı yonttuğunda ve ucunu kesip mürekkebe batırarak kağıda dokunduğunda yaşadığını hissediyor, aradabir vakit namazlarına giderken geçtiği sokaklardaki, çarşıdaki, Fatih caminin avlusu-undaki kalabalıkta kimseye görünmeyen, kimseyi görmeyen soyut bir şey gibi oluyordu. Annesinden babası gibi korkmuyordu ama özgürlüğünü mü yalnızlığını mı birşeyini tehdit ettiğini düşünerek ürküyordu. Eskiden ramazanda olmasa da kurbanda mutlaka ziyaretine giderken son üç senedir bunu yapmıyor, telefonda yavrum burnumda tütüyorsun diye başlayınca sözü değiştirip telefonu kapamanın yolunu arıyordu. Kardeşlerini annesini amca ve dayılarını yabancıymış gibi hissediyor varlıklarını düşünüyor ama hayali bir bağla bağlı olduğunu sanıyordu. Köyüne Güneydoğudan gelmiş azaplarına izafeten Azaplı demişlerdi. Pamuk zamanı yeni ırgatlar gelir, çadır kurarlar, gün boyu tarlada çalışır akşam hoyrat söyler, kartol közlerlerdi. Baktı harfler avcunda büzülüp kalmıştı. İşte dedi onu elimde tutuyorum artık. Harfler griydi. Açtı avcunu küllüğe uzandı öteki eliyle süpürdü. Birer ikişer döküldüler. Beli tutulmuştu, başında ağırlık vardı. Pencereye gitti, perdeyi araladı. Kuşbakışı baktı. Bir şey göremedi. Kış bakışı baktı donuk bir hayat gördü. Kas bakışı baktı şiddetli bir hayat gördü. Kurt bakışı baktı siyah beyaz gördü. Koç bakışı baktı ot gibi bir yaşam gördü. Körbakışı baktı beyaz gördü. Kembakışı baktı siyah gördü. Külbakışı baktı gri gördü. Kelbakışı baktı kılsız bir yaşam gördü. Kilbakışı baktı sarı bir yaşam gördü. Küfbakışı baktı güz gördü. Köybakışı baktı somun gördü. Kurbakışı baktı eşcinsel bir yaşam

gördü. Kılbaşı baktı kel bir yaşam gördü. Eklerden bıkmıştı. Öneksiz baktı tuhaf bir telaş gördü. Herkes koşuşturuyordu. Birileri bir yerden bir yere birşeyleri getirip götürüyor birşeyleri bağırıp çağırıyordu. Şehrin sesleri çoğalmıştı. Gerneşti, belini tutarak geri kaykıldı. Tuvalete gidip döndü. Çaydanlığın altını yaktı. Çalışma masasını toparladı. Kartonları, pelür kağıtları, kamışları ve mürekkep kabını yerleştirdi. Oturmadan odadaki dağınıklığa baktı. Fatih'in ara sokakları gibiydi. Temizliğe girişti. Banyodaki mavi naylon çamaşır leğenine su ve deterjan koydu. Temizlik bezini yıkadı attı içine. Ortalığı topladı önce, pencere eşiğinden başlayarak kapıya kadar sildi süpürdü herşeyi. Mutfağa gitti sonra, giderken kaynayan suyla yeni çay demledi. Birkaç günlük bulaşık vardı tezgahta. Tezgah mozaikti. Zor temizleniyordu. Artıkları sıyırdı, kapları ısıttığı suyla yumuşattı önce. Deterjanla ovdu suya tuttu teker teker. Onlar temizlenirken sanki içi arınıyordu. Salak dedi kendine. Ara verdi gelip teybin kırık kapağını zorlayarak kapadı düğmeye bastı. Seyreyle güzel kudret-i Mevla neler eyler canan canan diye başladı Erkan Oğur. Alvarlı Mehmet Efe hazretlerinin bu ilahisinin en çok, 'hem yüzleri dost özleri düşmandan usandım' dizelerini severdi. Gözleri nemlenirdi dinlerken. İlahiye mutfaktan bağırarak eşlik etti. Sesi ne çirkin ne çatallıydı. Yine de özenle okudu ilahiye. Bulaşık bitmiş tezgah paklanmıştı. Raftaki rulo bisküviyi aldı, açılan yerini bulamadı uğraştı açamadı pis türk işi dedi baktı ülker ooo antilaik bisküvi dedi tabi ihraç mamulü daha bisküvi yapamıyorsun güzel halkım bıçağın yardımıyla açarken sol işaret parmağında küçük bi delik açtı off dedi attı bisküviyi bıçağı elini suya tuttu salak dedi mikrop tutacak kağıt peçete aradı nereye koymuştum nereye koymuştum gözüne kağıt mendil ilişti nuh nebiden kalma üzeri toz kaplı sardı parmağını bastırdı bi sızı duydu eyvaah diye ünledi telefonun fişini çekmiştim değil mi gidip taktı ahizeye baktı sesi duydu duyunca efendim dedi ne efendim kim arıyor ne sesi kapadı ahizeyi saçmalıyorum yine diyerek mutfağa döndü salondan hole geçerken sağda atıl duran sehpaye çarptı ayağını uyustu aman Allahım dedi başladı yine bisküviyi tabağa koyarak döndü tekrar topallıyordu kanepeye yığıldı. Televizyonu açtı pembedizi geçti mavidizi geçti kızıldizi geçti ailedizisi geçti kuzeykibrıstürkcumhuriyetininkuruluşıldönümü geçti bebeşampuanı reklamı geçti wimbledon2000 ilk set sonucu ara geçti demek ki hidrojenler artı bir oksitler eksi bir değerindedir bu kuraldan yola çıkarak değerleri değişen elementlerin değerleri bulunur örneğin nitrik asitte...geçti bioenerjiyle tedavi mümkün mü uzmanlar ne diyor dün akşamki haber bülteninde iddialı sözler sarfetti doktor şerafettin avnibey geçti türkp petrolşapkası geçti ally mc beal seni seviyorum tabi tabi sadece doğumgününün olduğu için geldim yalnız olasin diye değil yatakta inanılmaz olduğunu söylediğinden beri bütün heyecanımı kaybettim nee geçti sır kapısı geçti gurbetten sılaya neden böyle bir takım kurma düşüncesi bütün türk arkadaşlarla burada birlik beraberlik olalım diye düşündük geçti başbakanın gündeminde bugün ne var geçti profilo dayanıklı ev aletleri teknoloji seni ezmemele dünyanı genişletmeli geçti ölmüş bir kadının mektubu kapadı kumandayı sehpaye bıraktı telefon çaldı güçlkle kalktı üçüncü zilde yetişti ses yoktu birkaç kez alo deyip bıraktı tekrar çaldı yine kaldırdı ses yoktu kapadı yine çalınca çekti fişi çayın suyu fokurd-uyordu tüpü kıstı parmağı sızlıyordu kızarmıştı parmaklarıyla kavrayıp sıktı kan ve irin karışımı sıvı aktı ne çabuk dedi oksijenli su aradı bulamadı yok muydu yoksa var sanıyordum gelip oturdu kanepeye bir bardak çay doldurdu buğusuna baktı üzerindeki tanelere şeker attı eriyişine baktı karıştırdı karışmasına baktı bu şeker de nereye gitti az önce vardı oysa dönüştü mü neye dönüştü nasıl dönüşüyor dönüşme de nedir bu kaşık onu tutan

parmaklarım bu bardak içindeki çay içindeki su içindeki çay taneleri bu masa bu kağıtlar bu kağıtlarda kaybolmuş onyediyedi sene bu oda bu perde bu pencere bu kilim bu iskemleler bu sehpa bu sigara yaktı nefeslendi bu duman az önce varolan sonra çekilen sonra üfürülen sonra kaybolan bu duman az önce vardılar şimdi onları flu görüyorum onları birer varlık değil birer hayal gibi görüyorum onlar kararıyor gözlerimde flulaşıyorlar şimdi onlara dokunuyorum onlara dokunmak istemiyorum istemeden dokunuyorum var değil gibiler varlar mı yoksa yoksa onları var mı görüyorum varolsunlar mı istiyorum bu parmağım sızlayınca varoluyor sonra alışıyorum kayboluyor yavaş yavaş varlığını yitiriyor varlığı kendinden olmayan bir varlık mı bu telefon neden çaldı neden ses vermedi neden fişini çektim yeter bu kadar saçmalama diyerek doğruldu yerinden masayı çekti meşk kağıtlarını aldı önce masadaki toz canını sıktı tekrar kalkıp temizlik bezini getirdi silip kuruladı tekrar oturdu meşk kağıtlarını üstüste düzenli biçimde koydu istifledi mürekkep çanağını aldı kapağını sıkarak salladı açtı kokladı koklayınca kokunun varlığını duydu duyunca mürekkebin varlığına inandı inanınca bıraktı masaya bırakınca hokka flulaştı demek ki dokunmak yetmiyor koklamak da gerek diye düşündü saçma dedi mürekkebin ve hokkanın zihnimdeki varlığı ile dıştaki varlığı aynı şeyler değil nitekim/bu sözcüğü sevmiyordu kazara kullandığında anlamın buharlaştığını sanıyordu/az sonra kamışla kağıda taşındığında mürekkep dönüşecek ve başka bir düzleme geçecek yeni bir boyut kazanacak evet evet hiç yazacağım ve mürekkep hiçi oluşturan harflerin arasında hiçleşecek böylece kendinden geçerek yeniden varolacak. İyi de başlamam gerekiyor kalem kutusunu aldı devirdi koyu kestane sarı alaca kamış kalemler celi yazılar için kullandığı kargılar ıhlamurdan gürgenden yapılmış yazarken kendisini en rahat hissettiği ince boyunlu ucu çatlak çatlağın iki tarafında uçta delikleri bulunan tahta kalemler daha çok nesihte kullandığı ince uçlu uzun yazılar için kullanışlı demir kalemler.... Kalktı. Kalkarken çaydanlığı devirdi tüp söndü sönmüce okkalı bi küfür savurdu sözcükler birkaç takla atarak tavana çarptı zemine döküldüler eğildi özenle topladı onları birer birer a'yı aldı ilkin n'yi sonra tekrar a'yı ardından s'yi i'yi öteki n'yi öteki i'yi tekrar a'yı v'yi r'yi öteki a'yı d'yi öteki i'yi öteki n'yi ve sonuncu i'yi son sözcük yarısında erimişti ağızda dolayısıyla fırlamamıştı havaya yarısı ağızda kalmış yutağına akmıştı boğazını temizledi çemkirdi onları da tükürdü ağızdan küfrün de bi edebi olmalı yapılıncı tam yapılmalı bu çaydanlığın derdi ne peki ikidir demliyor içemiyorum nalet olası şimdi...neyse uzatma dedi kendi kendine oldu bi kere. Herşeyi kaldırdı. Tüpü çaydanlığı kilimi. Çayın sıçradığı herşeyi yok etti. Yeniden kurdu herşeyi. Yeniden var etti. İşte dedi ellerini oğuşturarak az sonra çayımız da hazır. Nerede kalmıştık? Nereye gelmiştik ki? Nereye gelmeliydik de nerede kalmalıydık. Nereden başlamıştık evet evet bununla başlamalı nereden başlamıştık? Henüz başlayamadık. Yok yok başladık. Nasıl yani? Şöyle ki/İşte sevmediği bir sözcük daha. Neyle ki? Eee devam et. Şöyle ki, hiç yazacaktık. Ne yazacaktık? Hiç yazacaktık? Ne hiçi? Hiç hiçi. Hiçin hiçini mi? Hayır sadece hiç? Hiç sadece değil midir zaten? Değildir. Hiç birşeyle olursa hiç olur mu? Anlamadım. Hiç diyorum biriyle olunca hiç olur mu? Olmaz tabi. Öyleyse? Sade hiç. Olmuyor. Hiç. Yani sadesiz sadecesiz hiç. Peki. Nerede kalmıştık? Nerede kaldığımızı düşünüyorduk. Bi yerde kalmamız mı gerekiyordu? Hayır. Neden? Hayır değil öyleyse. Eee? Evet yani. O neden? Bilmem. Niçin? Nerede kaldığımızı düşündüğümüzü tartışırken bi yerde kalmamız gerektiğini konuşuyorduk. Hiçteyiz hiçte. Evet evet hiçte. Hiç. Hi. H.....bir boşlukta.

Hiç - Sadık Yalsızuçanlar

.....boşlukta

b o ş ş ş ş

Hiç - Sadık Yalsızuçanlar

b o m b o ş ş ş ş

Hiçççç'teyiz. Üç harfte. Üç harfin içinde. Arasında bi yerde. çiH. Çevir. çe i he. He i çe
 İççe. Hayır hayır. İ çe çe. Değil. Hi çe çe. Değiiil. Çe hi hi. I ih. çiiiHeee.
 At bunları. Üç harfi yeniden al. Önce güzel bir he al. Aldın mı? Aldım. Güzel, şimdi bir ye al. Ye mi? Evet ye. Arap alfabesinde sesli harf bunlardır sersem. Peki bir de ye alalım bakalım. Aldın mı? Aldım. Şimdi bir de çe al bakayım. Ama arapçada çe yok ki. Salak biliyoruz ama hiç olması için gerekli. Tamam hiç olmasa bunu da alalım. Aldın mı? Aldım. Verdin mi? Ne vermesi? Üfff lafın gelişi yani. Ne lafı ne gelişi? Yahu tamam işte şimdi aldığın bu üç harfi yanyana getir bakayım.
 Getirdim. Noldu? Hyç. Yahu ye değil i. Tamam ye değil i. Getirdin mi? Neyi? Ananın hörekesini. Rahmetli olmuş bi kadını karıştırma bu işe terbiyeli ol. Tamam tamam özür dilerim kabalık ettim. Ne ettin? Kabalık. Kaba'nın bir de lık'ı mı var? Evet herşeyin bir ılığı olduğu gibi kemiğin iliği gibi mesela kaba'nın da lık'ı vardır. Peki babanın? Ne babası? Baba demedim babalık dedim. Baba-olmak veya babalık genellikle bir kavram türünü açıklamak için verilen bir örnektir. Cenk'in Cem'in babası olduğunu varsayalım. Zenginlik veya güçlülük gibi niteliklerin aksine babalık fiilen varolan bir nitelik değildir. Burada Cenk bir babadır önermesine karşılık gelen ve gerçekten varolan, kişi olarak Cenk'ten başkası değildir. Baba olma kavramı Cenk'in başka bir kişiyle Cem'le arasındaki özel ilişkiden alınmıştır. Yani kavram Cenk'in somut kişisel varlığından soyutlanmıştır. Fakat bizahitihi bu husus bize ilişkinin gerçek ve fiili bir olgu olduğunu söylemektedir. Zihindışı dünyada somut ve fiili bir şey yani başka bir insanla fiili bir ilişkiye sahip olan gerçek bir insan bulunmakta. Babalık aklın fiilen varolan bir insanın Cenk'in içerisinde bulunduğu durumu gözlemleyerek çıkarsadığı soyut bir kavramdır.
 Anladım yani demek istiyorsun ki...Bırak ne demek istediğimi şu harfleri sırala sen. Sıralıyorum he i çe. Hayır hayır sadece harfleri. H i ç gibi mi? Evet tam da böyle. Şimdi oku bakayım. Hiç.
 Güzel, bir daha oku. Hiç. Bir daha.Hiç. Bir daha. Hiç. Bir daha. Hiç. Beş defa.....On defa.....Ne duydun? Hiiç. Nasıl yani, ses gelmedi mi sözcükten? Ne sesi? Kelimenin iç sesi. Yav ses benden çıkıyor kelimedden ses mi çıkarmış? Ses çıkana kadar söylemeye devam et sen bana müsaade...Nereye gidiyorsun beni bu harflerle yalnız bırakma, eyvah ne yapacağım şimdi ben? Hiç yazacağım. Hiç mi? Acele mi ediyorum yoksa? Hiç yazmak için daha ne kadar bekleyeceğim? Beklemeli miyim? Başlarken onyedi yıl önce bugün gelecek ve hiç yazacağımı düşünmemiştim. Belki başta yazmalıydım. Bitirdiğimde de yani varolmanın temel koşulu olan ölümle yaşama geçeceğim anda hiç yazmak üzere geldiğimi anlayacağım. Öyleyse yaşamım hiç yazmakla geçmeliydi. Sadece hiç yazmalıydım. Yazdıklarım yaşadıklarım bu üç harfin içindeydi. Bunu yola çıktığımda anlamalıydım. Şimdi hiçe başlarken yaşamımın sıradanlık içinde varlığı gizli kalmış bir vehimden bir kuruntudanbaşkabışey olmadığını düşünüyorum.

Oturdu kanepeye, boş kağıtları aldı eline. Baktı. Boş. Daha dikkatli baktı boşlukta işte. Beyazdı çizgisizdi noktasızdı. Buldum dedi evet noktasız. Nokta özdür evlat demişti Hamid. Noktayla başladı herşey. Önce nokta vardı. Zaman mekan ve insandan önce nokta vardı. Herşey noktadan doğdu. Nokta büyüdü elif oldu. Eliften yirmidört harf doğdu. Harfler arasındaki birleşme ihtimallerinin sonsuzluğu noktadan geliyordu. Eni boyu yazının harf boyutuna eşit bir kareydi. Hangi türde yazılırsa yazılınsın tek tek her harfin

baş gövde kuyruk gibi bölümlerinin uzunluğu burun kaş gibi kıvrımlı yerlerinin açıklığı üstüste ve yanyana konan noktalarla belirleniyordu. Harfin genişliği yüksekliği ve boyu kalınlığıyla orantılıydı. Noktayla başlamalı dedi Hattat. Bir nokta koydu hazırlığına. Kalktı. Hırkasını giyindi. Çıktı. Bakkaldan gazete ve sigara aldı. Hocam Sefa bey sordu sizi dedi adam. Sefa bey bakkalın karşısındaki hatmeraklısı eczacıydı. Kapalı galiba dedi Hattat. Hocam bugün pazar dedi Bakkal. Doğru ya dedi belli belirsiz. Parasının üstünü aldı, iyi günler diyerek çıktı. Pazar mı? Ne zaman Pazar oldu? Demek ki dün cumartesiydi. Doğru ya pazar kurulmuştu. Cumartesileri kuruluyordu. Kurulup kurulup kaldırılıyor herşey diye düşünürken köşeyi dönüyordu ki acelesi olan bir delikanlı çarptı hoop hemşo diye bağırdı döndü kızgın bir bakış fırlattı. Afedersiniz dedi Hattat. Hasta mısın nesin be diyerek uzaklaştı genç adam. Gazetenin en azından başlıklarını okumak istiyordu ama bu kalabalıkta çukurlu engebeli direkli kazıklı yolda önüne bakarak yürümesi bile güçken...boşver dedi. Ne alacaktım? Hah portakal alıcam, türk kahvesi, kır pidesi, minare gölgesi...başlama yine dedi içindeki sese. İrcica'nın toplantısı bugüdü galiba tabi tabi pazar günü talik sergisi onu da boşver dedi farkında olmadan karagümrük'e uzamıştı ensesi terlemişti eliyle silmeğe çalıştı saç kestirsem mi acaba aman boşver şimdi çekilmez bu adam dönmeli bozacının yanındaki pideciye oradan eve endi'ye mi gitsem bim'e mi ne farkeder alacağın bi kahve belki birkaç şey daha alırım birileri sanki kendisine bakıyordu gözetleniyordu sanki yine o tuhaf duygu bunu kaç zamandır yaşıyordu dışarı çıkmasını bekliyor ve izliyorlar işi gücü izleme olan birileri yaşıyor bu kentte bu kente ilk geldiğinde izlenen değil izleyen gibi hissettiği anlar olmuştu kendisini sonra kentle ilişkisi hiç olmamış gibi geçen birkaç yıl yaşamıştı bu yıllarda bazen çorluluya bazen ilesama uğrar okul çıkışında Hamid hocadan gördüklerini ve dinlediklerini orada sindirmeye çalışır gibi çay içer insanların arasında ıhlamur ağacına bakan asmanın altında yalnız otururdu. Karagümrük sınırından döndü yoldaki ilk markete girdi kahve üzüm ekmek ve peynir aldı kır pidesinden vazgeçerek eve yöneldi sokağı geçtiğini neden sonra farketti daha önce hiç görmediği bir mescidin önünden geçerken kendisine bakan birkaç yaşlıya selam verdi ve aleykümselam hocam diye ünlediler hocam mı ne hocası. Dış kapıya soktuğu anahtarın yanlış olduğunu anlaması da hayli sürdü. Bunu hep yapıyordu önceki evin anahtarını almıştı yine. Kapıcı ziline bastı. Diyaftandan karısının sesi duyuldu. Benim yenge bi zahmet dış kapıyı açar mısınız anahtarını içerde unutmuşum. Otomat tıklayınca itip girdi. Daire kapısına geldiğinde çilingirden başka çaresinin olmadığını anladı. Kapının eşliğindeki zarfı aldı açtı burs çeki gelmişti. Rahat bi soluk aldı.

Masaya oturduğunda gün bitmiş güneş ışıklarını yeryüzünden toplamış kıyametteki gibi dürülmüş, karanlık örtüsünü sermişti varlıkların üzerine. Karanlık serilince varlıkların varoluşu tartışmalı hale geliyordu. Gece ile gündüzü hiçbir zaman bir günün iki parçası veya devamı gibi görmüyordu Hattat. Gece ayrı bir alem gündüz ayrı bir devrandı ona göre. Gece olunca kurtadam olmuyordu ama kendisini farklı bir insan olarak buluveriyordu. Ellerini yıkarken daha rahat dokunuyor, sigarayı uzun süre dudakları arasında tutabiliyor, yudumladığı çayın tadını alıyor paslı aynada yüzüne bakabiliyor traş olduktan sonra defalarca yüzüne su çarpıyor içinde bi kıpırtı oluyor giderek güçleniyor yazmak istiyor parmakları kırılana boynu ağrıyana değin yazıyor yazdıkça harflerin dünyasına geçebiliyor geçince asıl hayatın orada olduğunu görüyor orada kendisini harflerin cisimlerini giymiş bir halde bulabiliyor kendisini bulabiliyordu. Bu buluşların giderek sıklaşması ve

yoğunlaşması öteki yaşamındaki yokluğun erimesinden duyduğu acıyı hafifletiyordu. Oradaydı asıl yaşamı. Orada soluk alıp veriyor. Orada acıdan tatlıdan uzaklaşıyordu. Harfilikten söz ederdi sık sık Hamid. Şimdi anlıyordu. Bunu bir gün elif yazdığında ama gerçekten yazdığında göreceksin evlat demişti. Zaman hareketti işte, beyaz boş kağıda mürekkebin nokta biçiminde konması, oradan elifin çıkmasıydı. Eylemin özüydü nokta. Onunla hareketleniyordu. Sağdan sola yazıyor böylece göğsünün sol yanındaki kalbe doğru hareketleniyordu. Noktayla olan başlıyordu. Olan bir anda olup biten değildi. Özülle, içiyle, iç denilen ne ise o olan şeyle ilişkisini ancak noktayla kurabildiğine göre demek ki varoluyordu. Artık noktaya hazırды. Çayı hazırды. Küllüğü temizdi masanın ucundaydı. Kamışlar kargılar kalemler hazırды mürekkep bekliyordu nun'un içinde kaleme ve onunla yazılana andolsun diyerek uzandı kamışa. Önce kaleme sonra yazılana. Kalemın önceliği yazının sonralığında insanın kalem oluşuna mı ima vardı? Emin değildi ama yazarken kendisi olmaktan çıktığında kalemın bizzat kendisi olduğunu hisseder önce kaleme derdi. Önce kaleme sonra yazılana yemin edelim. Kalem de yemin etsin. Yeminimizden dönmemenin belirtisi olarak yazalım. Yazı bir gösteren ve belirtendir. Kalın olanını seçti. Aldı, dokunduğunu hissetti. Yıllarını çölde geçirmiş suya susamış bir çaresizin suya dokunması gibi, sevgilinin dudaklarına işaret parmağının ucuyla dokunur gibi dokunmuştu kaleme. Tenine değen şeyin varlığıydı bu. Pencere açıldı ama şehrin seslerini duymuyordu. Perde çekikti lakin dışardan vuran ışıktan çok daha fazlasını görüyordu kağıtta. Bir kağıt vardı bir mürekkep bir kalem. Kalemın ağzını sildi. Tekrar batırdı. Bir nokta yazdı. Durdu kalbine bakıyor gibi baktı. Kalbi bir yaprakta üzerinde noktadan başka bir şey yoktu. Bir nokta daha yazdı. Ne yapabilirim ki bana bundan başka bir şey öğretilmedi dedi. Kağıt mürekkebi yaymıyordu. İki nokta yanyana yazdı. Eylemin kendisinden çok elifi yaratan böylece tüm harfleri üreten bir belirti. Üç nokta yazdı sonra. Sigara yaktı. Noktalara baktı. Üç ayrı nokta. Birbirinin hem aynı hem gayrı. Kalktı. Odada dolaştı bir zaman. Yere uzandı. Ellerini başının altında kavuşturdu. Tavana çivilendi gözleri. Harfler belirdi. Mürekkebin işaretleriydiler. Hangi harf mürekkeple boyanmıyordu ki. Harflerin boyası bir hayaldi. Özleri mürekkebin gizeminde gizliydi. Onun belirtisi diye fısıldadı, onun işaretleri. Çünkü o harflerden önce de vardı. Yerde hareketsiz öylece kaldı bir zaman. Kalktı sonra masaya geçti. Mürekkebe batırdı kamışı. Görünseler de gizli midir harfler...Bu kez elif yazdı. Sonra be yazdı. Elifle be'nin konuştuğunu düşündü. Yani konuşsalardı birbirine ne söylerlerdi. Biri özdü öteki ilke. Biri dikeydi öteki yatay. Biri hakimdi öteki mahkum. Öyle sanıyordu. İnsan kutsal kitapta kutsal kitap fatihada fatiha besmelede besmele be harfinde be harfi ayırdedici bir noktadaydı ayırdedici nokta insandı. İnsan insanın hiçbirşeyi değildi. İnsan vardı ve ondan önce harfler vardı. Harfler vardı ve ondan önce Elif vardı. Elif vardı ve ondan önce nokta vardı. Noktadan önce O vardı. O'ndan önce bir şey yoktu. O'ndan öncesi yoktu. O'ndan sonrası yoktu. Öncesiz sonrasızdı O. Herşey noktadan çıktı. Nokta açıldı elif oldu elif açıldı insan oldu insan açılınca ne oluyordu? Nolacak bu memleketin hali diye bağıırıyordu mikrofona eminönündeki adam, arkadan bir başkası uzanıyor itmesene be kardeşim öteki yandan sokuluyor vatandaş aç nerede devlet nolacak bu memleketin...Üç nokta koyunca muhabbet uzayıp giderdi. İyi de ederdi o muhabbeti oraya bırakıp yeniden asli kelimeye noktaya dönmeliydi. Hattat'ın işigücü nokta ileydi. Noktanın sırrını çözen bir hattat gelmedi henüz dünyaya. Dünya yalandı. Nokta gerçek. Bu dilemmayı çözen bir hattat kamışı mürekkebe batmamıştı henüz. Şimdilerde muhafazakar belediyelerin kültür işleri dairesinde üç beş hevesliye

işte öyle islami milli filan vakıf veya derneklerin vakıflardan kırkdokuz yıllığına kiraladığı medreselerde yapıyordu hat kursu. Hattın kursu olmazdı hat gelir insanı bulur ve ayırdedici nokta olduğunu farkedeceği karar kılınmış her faniye çizgilerin büyüğü dünyası açıları. Açılırdı ya üç beş yılda çizmeyi öğrenip ardından yapacağı hattı nerede nasıl satacağını düşünmeye başlayınca büyü biter hattatın kamışından çizginin gizemi çekilir çeşme kururdu. Çok çizen çok satan çok sergi açan hattatların hattat olmadığını Hamid-i Amid ve onun hasbi çırakları bilirdi. Hattat trajik bir çukura düştüğünü görüyordu. Neyi seçse acı çekecekti. Has bir hattat olmak sadece çizmek ve başka hiçbirşeyi düşünmemek güzeldi ama işte bu izbe evde çaydanlık devirip hamamböceği saymaktan kurtulamıyordu. Çizmek hep çizmek ve hiçbirşeyi düşünmeyip hiç'i çizmek hiçten geçerek hepe ulaşmaktan söz ederdi ustası. Ustası söz ederdi ya bu hiç de neyinnesiydi. Hep neredeydi nasıl bişeydi hep ki hiçten geçilerek gidilsin bir dolayımından geçmenin gereğine inanırken bir gün mutlaka bir hiç çizeceğini düşünürken hiç'in zamanını nasıl tayin edeceğini bilemezken nasıl çizecek niçin geçecekti? Çocukluk ve ilkgençlik alışkanlıklarını birer birer bırakmıştı herşeyi unutmuştu yeni alışkanlık edinemiyordu ne bir tat kalmıştı damağında ne yeni bir hayal gözlerinde öteki'ni yitirmişti başkası cehennem değildi ama cennet veya araf da değildi öteki yoktu savrulmuştu savrulduğunu farkedemeden biryerlere yürümüş gitmişti gidiyordu nereye gittiğini bilmiyordu sadece uyanıyor namaz kılıyor çay demliyor içiyor birkaç bisküvi yiyor ağzında sakız gibi çiğniyor sigara içiyor içince bir tat beliriyor gibi oluyor sonra ağzı kesiliyor gibi oluyor sonra ağzını hissetmiyor sonra yüzünü hep unutuyor gibi oluyor sonra bir şey beliriyor gibi oluyor sonra herşey kararıyor sonra aydınlanıyor sonra ışıyor sonra sönüyor sonra oturuyor sonra çizmeye başlıyor sonra çiziyor sonra çiziyor sonra çiziyor sonra çiziyordu sonra yoruluyor gibi içi sıkılıyor çizerken daldığı derinlikte çizdiren şey bırakıyor elini orada kalınca uyanır gibi olunca bir acı hissediyor bir cansıkıntısı dayanamıyor sonra kalkıyor ve çizdiğine bakmadan çıkacakken gelip gözucuyla bakıyor sonra nasıl çizdiğini neyi çizdiğini kendisi de anlayamadan dışarı atıyor kendini ve yürüyor ve ruhsıkıntısı ve sokaklardan geçiyor ve bunalıyor ve kaldırımların ne kadar sıkıntılı olduğunu görüyor ve birilerine çarpıyor ve özür diliyor ve unutuyor ve birileri çarpıyor ve özür dilemiyor ve bakıyor ve görmüyor ve hiçbirşey görmüyor ve çizgiler uçuşuyor gözlerinde ve gözlerinden çocukluğu geçiyor ve çocukluğu geçerken sayfa siliniyor ve sayfada bişey görünmez oluyor ve ben kimim diye soruyor ve bu soruyla hergün karşılaşılıyor ve soru selam veriyor ve selamını alıyor ve sizi çıkaramadım diyor ve soru ben de sizi çıkaramadım diyor ve memnun oldum efendim diyor ve ben de diyor ve siz kimsiniz diyor ve ben kimim diyor ve sizin ircica yarışmasında birincilik alan eserinizin reproduksiyonunu bi türlü bulamıyorum efendim diyor ve ben de bulamıyorum efendim diyor ve anlamadım diyor ve ben de efendim ben de hiçbir şey anlamıyorum diyor ve pis bir koku genzini yakıyor ve midesi bulanıyor ve dalyan balıkçılığın önünden geçiyor ve kuzu bunlar kuzu bunlar diye bağırıyor ve garson çayocağından hızla çıkıyor ve tavşakanı bunlaaar diye bağırıyor ve biri yere tükürüyor ve bakıyor ve görüyor ve havaya mı tükürecektik diyor ve bir kamyonet geçiyor ve hoparlöründen bağırtı yükseliyor ve anlamıyor ve belediye seçimleri oluyor ve dinci aday geçiyor ve ne kadar kinci senin teyzen diyor kızkardeşinin arkadaşı ve kardeşinin düğünü oluyor ve davulzurna çalıyor ve halay çekiliyor ve kardeşinin arkadaşı kulağına eğiliyor ve ağbin sıkılğan bir insan galiba diyor evet diyor ne iş yapıyor diyor hattat diyor ne tat diyor hat-tat hııımm diyor peki ne yapıyor diye soruyor ve şekil çiziyor diyor

ne şekli diyor eski yazı yazıyor diyor kardeşi kadınlar kına yapıyor ve erkekler halay çekiyor ve sokakta yürüyor ve gazete büfesinde duruyor ve bakıyor ve siyasi haberler ve cinai haberler ve ticari haberler ve edebi haberler görüyor ve karınca yuvası gibi kaynıyor harfler ve harflerin kirlendiğini düşünüyor ve baktığı herşey flulaşıyor ve flu görüyor ve flu yürüyor ve caminin avlusuna giriyor ve sağdaki çınar ağacının dibindeki banka oturuyor ve tesbih takke seccade satılıyor ve amme cüzü satılıyor ve mısır satılıyor ve pamuk şekeri satılıyor ve esans yağları satılıyor ve yağlı suratlı bir adam yanındaki çocuğu paylıyarak yürüyor ve şu şişman kadının yanındaki gelini mi acaba ve şu dilenci gerçekten yoksul mu ve bir şey nasıl dilenir kimden diliyor insan harflerle mi diliyor ve boyacı çocuk musallat oluyor ve mendilci çocuk musallat oluyor ve sakızcı çocuk musallat oluyor ve musalla taşında çocuğun altını değiştiriyor kadın ve ölümü görüyor ve ölüm dört harf biçiminde görünüyor ve ölümden korkup korkmadığını düşünüyor biraz korkuyor biraz daha korkuyor biraz korkmuyor gibi oluyor ölünce ölümanındanelerolacak diye düşünüyor ölümlerle birlikte neler başlayacak diye düşünüyor gazzaliden okuduklarını hatırlıyor ruh ter şeklinde çıkar diye hatırlıyor yünün içindeki dikenli dalın çekilişi gibi bedenden çekilir diye hatırlıyor kabir azabı diye hatırlıyor unuttuklarını süratle hatırlıyor bunları unutmayın deyişini hatırlıyor unuttukları bunlar yokmuş gibi düşünüyor içi dolunca uzunca nefes boşaltıyor kalkmak istiyor kalkınca başı dönüyor dönünce dünya duruyormuş gibi oluyor olunca yürüyor yürüyünce sokağa giriyor girince yanık yağ salça ter sidik işkembe kalın bağırsak içindekiler ince bağırsak çevresindekiler çürümüş domates doğranıp beklemiş soğan henüz ateşten çıkmış susamlı pide evcimen kadın huysuz koca işten yorgun dönen baba torunlarını parkta gezdiren dede onun yalnızlığı teknik üniversitedeki fizik doçenti onun boğaziçi günleri amerika toledodaki doktora öğrenciliği asistan profesörlüğü dönüşü üniversite maaşıyla geçinemediğinden bir demir çelik firmasına girişi dışticaret sorumluluğu dayanamayıp ayrılışı bir pazarlama şirketindeki boşluk günleri eğinin başbağlar köyünde katliamda ölen amcası kuzenleri onların yetimleri eline bakan kardeşleri kardeşlerinin çocukları kabristandaki ağaca bez bağlayan fısıl fısıl okuyup yüzüne süren teyzeler ayna tarak bali toka pense tornavida jilet yüzü sabunlu erkek resimli traş sabunu don lastiği walkman camsil kitap mandalina elma üzüm armut patates doğrayıcısı jöle korsan kaset kalem pil terlik iç çamaşır filkete iğne takımı üzüm karpuz gece lambası...satan işportacılar bağırman manav çalışanları karadenizli lokantacılar esnaf çaycısında pinekleyen amcalar defterdarlıkta görevli bond çantalı kibirli aceleci yürüyen dayılar yüklüğüne koliler doldurmuş ipe kapağını bağlamış içeri yeğenlerini kızkardeşini eşini istiflemiş kartal slx sürücüsü dükkancılar iskenderpaşa cemaati mensubu sakallı mesli lastik ayakkabılı uçkurulu şalvarlı terlikli sarıklı birbirine benzeyen benzemeyen amcalar arasında yürüyor yürüdükçe kendine ait olmayan kendinin ait olmadığı nerede unuttuğu nasıl bulacağı bilinmeyen bir belirsizliğe dalıyor dalınca hisardaki çay bahçesinde doktora tezinin notlarını alan sevgilisini bekleyen ateistnihilist-pozitivist adamı görüyor görünce umarsızlık mı umutsuzluk mu damağındaki acılığın koyulaştığı tadı duyuyor duyunca boğaza bakıyor bakınca karmaşanın örttüğü kusursuz güzellikle tarihin gizlediği camie yöneliyor abdestli olduğunu hatırlıyor hatırladığına göre unuttuğu olmalı unuttukları yeniden alınmalı diye hatırlıyor üşeniyor giriyor girince camideki hatlara bakıyor bakınca hatlar netleşiyor netleşince gölgeleri beliriyor belirince harflerin gizleri açılıyor açılınca giriyor girince çıkamıyor işin içinden.

Be'nin karnına iki nokta yazdı. Üstüne altına ince çizgiler çekti. Elife lam ekledi lamelif yaptı. Vazgeçti sonra bir elif bir lam yazdı. Lam'ın içine bir nokta yerleştirdi. Dikey iki çizgi çekti. Bir nun yazdı sonra. Bir ona bir mürekkep kabına baktı. Yarım küre. Dünyanın yarısı. Nokta akılla kavranabilen elifin merkezi gibi mi duruyor? Dairenin çapı noktayla mı belirleniyor? Nun biçiminin kesildiği yani bittiği nokta vehmedilen elifin başı mıdır? Ayağa kalkıp doğrulduğunu varsayalım o zaman elif nunun üzerinde mi duracak? Buradan lam harfi mi doğacak? Nunda önsüzlüğe dair bir şey mi var? Her nun çizdiğinde noktayı ilıstirmeden uzun uzun bakar yanına yöresine ince çizgiler çeker sonra noktalar ve Hamid'in insanda ezel gizlidir nun bunu anlatır sözlerini hatırlardı.

Yazarken hep birşeyleri hatırlıyordu. Kendini unutuyordu.

Unuttuğu bir başka şey artık kopya kağıdı kullanmaması gerektiğiydi. Hiç'i provasız çizmeye karar verdi. Pelür kağıtları aldı masadan buruşturup çöp poşetine attı. Yüreğinden kalemine kan çekerek yazan yazarları düşündü. Hadi canım sen de dedi. Bugünün yazarları mimara benziyordu. Plan projeye işe koyuluyorlardı. Kurgu diye bir şey vardı sahi. Kurmak. Kurarak yazmak. Kurmadan yazıldığında kamusal bir alan oluşmuyordu romanda. Romanın kamusallaştığı bir ahirzaman. Romanın da ahirindeyiz. Yazarın eylemin de alıcının kendisi olmaktan çıktığı bir zaman. Aman efendim aman galiba ahirzaman diyen şairi düşündü. Gençliğinde metetebeyeye uğrardı aradabir orada fehmi ağabey olurdu yunustan ve bu şairden okurdu okur okur anlatırdı arada susardı sustuğunda daha güzel anlatırdı ne güzel ağabeyimizdin sen fehmi ağbi.

Gelelim asli kelimeye. Noktaya. Nokta bitirmenin imi değildi. Başlamanın işareti değildi. Elif be ile konuşunca ne sormuştu? Noktanın gerçeği nereden geliyor? Bütün harfler ve kelimeler noktadan ibarettir. Soru bu cevap bu. Nokta da bu. Bu olunca alıp kağıda yeniden koymak gerekiyordu. Hattat camiden çıkınca tadıma gitti. Tadım bozacıydı ama salep ve hamburger de yapıyordu. Hamburgeri ham yaptı bozayı boca etti midesine doğruca eve geldi. Gelince her zamanki gibi montunu çıkardı astı ayakkabısını yerdeki gazetenin üzerine bıraktı salona geçti çay demlemek için tüpü yaktı oturdu. Oturdu ve provasız yazacağından beyaz kartonları da kaldırması gerekiyordu. Masada sadece çayla renklendirilmiş açık kahvemsiz karton kalmıştı. Kalın ıhlamur kamış imza için hayır hayır imzasız yazacaktı an filan diye imzalayacaktı evet evet imza için ince uçlu muhtemelen demir kalem de ayırdı mürekkep oradaydı nun oradaydı güzel he ye ve çe lazımdı onlar içerde bir yerdedi içindeki harfleri çıkaracaktı içinden mi çıkarıyordu yoksa yazarken harfler başka bir dünyadan mı iniyordu kendisi de anlamıyordu. Renkli kağıdı düzeltti. Bismillah dedi. Kamışı aldı mürekkebe batırdı.

Batırdı ve olan oldu. Kalem kalem olmaktan çıktı eli el olmaktan çıktı eli üzerinden gizli bir el yazıyordu yazıyı. Yazılan hiç'ti ama harflerin herbiri ayrı birer varlıktı.

Varlıktı ve ilkin güzel he yazmaya başladı. Güzel he. Güzel bir harf. Yusuf peygambere benzediği rivayet olunuyor. Güzel denilmesi bundan. Çehresiyusu- suf da deniyor adına.

Adına ve güzel he'ye başladı Hattat. Kalın kamışın ucundan mürekkep kağıda düştü ve ilk gözünü çizdi güzel he'nin.

Çizdi ve yeniden uzandı mürekkebe. Güzel he hesapta olmayan bir varlıktı. Mürekkebi ve kağıdı görüyor ve dokunuyordunuz. Güzel he zihindeydi/beyinde/kalpde/dimağda/içerde/herhangibir yerde/ mekansız zamansız bir yerdeydi. Yazılınca doğdu ve var oldu ve varlık kazandı

ve göründü. Gözlerini kırpmaksızın birkaç dakika baktı güzel he'ye. Yusuf'a bakar gibi baktı. Hiçleşmeye başladığını hissediyordu. Tüp yanıyor su kaynıyor ikinci sigarasını aynı anda yakmış küllükte o da yanıyor. Sigara gibi yanıyor içi Hattat'ın. Hiçleşmeye başlamıştı. Başlamıştı ve güzel he'nin ikinci gözünü çizmişti. Güzel he'nin iki gözü vardı. Yusuf gibi. İlk gözlerini çizmişti Yusuf'un. Yusuf'un ve yeniden duraksamış gözlerine bakmıştı güzel he'nin. Araf harlerinden he. Tüm ve olgundu. Toprak ve havadan karılmıştı. Yolun sonunda çıkardı insanın karşısına. Şimdi sessiz bir harf çizecekti ye. Ye ama çizince sessiz. Okununca sesli. İ. He'den sonra i'ye gelmişti sıra. Ye ateşti suydu. Olgun harflerin üçüncüsüydü. Araf değildi yeri. Yersiz yurtsuz bir harfti.

Bir harfti ve Hattat ye'nin kuyruğunu yok ederek çizdi. İki yerde çizgiyi kırdı kalın kamışın ucunu kağıda bastırarak tek solukta sadece kalemin sürtünmesinden çıkan o tuhaf sesin duyulduğu gerçekte sessizce çizdi. Çizdi ve he ile ye'nin bitişmesine baktı. Harfler birleştiklerinde değişiyordu. Kendisi kalarak birleşen tek harf elifti. Bu yüzden harflerin aslıydı. Aslıydı ve Hattat he ile ye'nin birleşik hallerine baktı. Bakınca seslerinin de değiştiğini gördü. Hiçliğe doğru yürüyordu harfler. Hattat hiç'in anlamına sızıyordu.

Sızıyordu ve son harfte hiçin sonundaydı. Kamışı tekrar batırdı mürekkebe. Toprak ve ateşten yapılmış bir harf çizecekti şimdi : çe. Çe cinlerin sevdiği ve ondan türlü sözcükler ürettiği bir harfti.

Harfti ve hattat onu çizip üç noktasını tek bir biçimle imledikten sonra gördü ki o da başkalaşımıyor birleşince.

Şimdi kağıda rumelifenerinde yüksek bir tepedeki kayanın üzerinden denize bakıyor gibi baktı.

Üç harf yokluk denizinin ortasında sandal gibi duruyordu. İçine girilince çoğalıyor büyüyordu.

Büyüyordu ve Hattat hiç'in düzeltiye ihtiyacı olmadığını düşündü. Kenarları ucu bitişme yerleri kusursuzdu.

Kusursuzluk hiç'ininki gibiydi işte. Onu yazmış ondan kurtulmuştu. Önceki yazdıklarından farklı birşey vardı bu üç harfte. He i ve çe. Duyduğu konuşulan biçimi. Harflerin sesleri. Evet vet sesleri vardı. İşte okuyunca duyduğu ses. He i ve çe. Bakıyordu şimdi. Baktığında gördüğü biçimleri vardı. Ayrı ayrı ve bitişirkenki biçimleri. Bir de yüreğindeki manevi halleri vardı. Evet evet harflerin bir de kalbindeki içsel anlamları vardı. Onu çizmişti Hattat. Onu çizince mi olmuştu bütün bunlar? Neler olmuştu? Mürekkep silinir gibi olmuştu. Harfler mürekkepsiz de görünmüşlerdi. Sonra üç harf yoktu baktı üç ayrı harf değildi çizdiği. Tek harf vardı kağıtta. Baktı bir daha baktı evet evet tek harf vardı sadece elif vardı kağıtta. Nereye gitti harflerim? Harflerim noldu? Sonra elif de yitti. Nokta kaldı kağıtta. Evet evet baktı bir daha bir daha baktı nokta vardı sadece kağıtta. Nereye gitti elifim? Harfim noldu? Sonra kağıt da yok oldu odası eşyaları dağınıklığı küf kokusu yalnızlığı elektrik lambası duvarları oturuşu kalkışı bakışı da yok oldu nokta kaldı sadece.

Hiç'e bakınca olanlar oldu.

Nokta da kendisine baktı ve 'varlık yoktur' dedi.

Çiğ

'İnsan derin bir dünya derin bir insandır' cümlesini yazdığı sayfaya duraksayarak baktı. Çocukluğundaki filmlerde gördüğü çocuklara benzemiyordu. Küf yeşili mi defne sarısı mı seçemediği bir kayıp vardı renginde. Gözbebeğindeki ışık sönmüş gibi. Sur dışında denize bakan bir evde oturuyordu. Bedeni içinde yürek, yüreği içinde can, canı içinde gönlü vardı. Bu yüzden sevgilisine yabangülü diyordu. O da sur dışında denizi gören bir evde yaşıyordu. O da yalnızdı. Belki bir mana ile ayakta duruyordu. Evlerin satranç taşları gibi dizildiği sokakta, gölgesine sığındığı kitaba benzer bir ağaç vardı. Dalları sayfa, meyvesi kelime, çekirdeği harf gibi bir ağaç. Ona hayat diyordu. Garip bir önseziyle öleceğini söyledi. Üç gün sonra verem kuşkusuyla hastaneye yatırıldı. Üç ay sonra akciğer kanserinden öldü. Yedi yıldır üçüncü sınıfına devam ettiği sosyolojiyi bıraktı. Habermas da sisi haber vermiyor muydu? Hüseyin Rahmi gibi 'kaderin cilvesi' deyip geçmek gelmiyordu içinden. Yok olanı yokluğu halinde yok olarak bilen birinin varlığı zaman zaman içini ürpertse de, hayat sahibi her varlığın gölgesi zehirli bir tat bırakıyordu dimağında. Bir zaman Ortaköy'de sersem sersem dolaştı. İnsanların karınca gibi Adem'den çoğaldığını düşünecek kadar karıştı onlara. Kumpirin de biranın da damağına ulaşmayan tadı, sigara ve çayın buruşturduğu dili, sevgilisine yalvaran terkedilmiş travestinin kirli saçları, işten dönenlerin belediye otobüslerindeki suskun, kaygılı yüzleri, güçsüzler yurdundaki emekli türkçe öğretmeninin şiirleri, hiçbir şey o imgeyi bulmasına yardım edemezdi. Alibaba müdavimi çiftin konuşmasına tanık olana değin bedeninin yırtılmaya elverir bir kabuk olduğunu düşünmemişti. Dalgalı kestane saçları rüzgarda savrulan kömür gözlü genç kız, nihilist nişanlısına mahremiyetin şiirselliğini anlatıyor, 'zamanın pörsüttüğü her beden ağır ağır ölmektedir, bu saçmasapan dünyada yaşamak için bir sebebi olmayan insanın trajiği hayatının her anına sinmiştir. Sen de bu sinsi oyunun figürü olmayı içine sindirebiliyorsun. Peehhh! Bekaretmiş...' cevabını alıyordu. Genç kız hiçbir şey söylemeden kalkıp gitmişti. Ardından, Bukowski'nin sözcükleriyle 'kalbimin sol tarafıyla sana bakıyor ve güle güle diyorum'

demmişti. Gözle görülmeyen bir hayvanın arkadaşının en gizli seslerini işiten, rızkını gören keskin duyguları olduğunu düşünmüştü. Maddesinin inceldiğini hissediyordu. Gözünü kırpmadan sevgilisini terk eden genç kızın gözden yitişine baktı uzun uzun. Ondaki uzaklaştıkça ruh alemine, hayat alemine, şuur alemine yaklaşıyor gibi ışık daha şiddetli çıkıyordu. Maddesinden usanan şairleri düşündü. Çiğ gibi kısacaktı ömürleri. Sabaha karşı düşüyor, güneş çıkınca buharlaşıyorlardı. Onları eriten güneşe bakmak istedi. İçini kemiren kuşkunun gölgesine çarptı. Arzuyla kıvranan ve herkesi çarmıha germekten çekinmeyen gözü kara gölgelerdi. Hayvanlığıyla baktığında aynı eşyayı görebilir miydi?

Yermeyi bir yaşama biçimi olarak seçen bu delikanlı da ayrılıktan inciniyordu. Gizli gizli ağlıyordu. Kulağında eskimeyen çocuk sesi...Az ilerde bir başka kadın tuhaf bir düş görüyor, bir başkası bankta uyuyor, burnundan fener ışığına benzer ışık çıkıyor, ilerdeki barın eşini yalayarak geri dönüyordu. Bu kez Beşiktaş'ta, Şehit Adem Yavuz vapurunun yanaşması Elazığlı kadına rastladı. Dolapdere'de sekreteriyle eşini aldatan tez hocasının ilk karısıydı...Sahilin delisi geçiyor, kokusundan burnunu tutanlara aldırış etmeden, 'bırakın bu toplum tezlerini'diyordu, 'çoğulculukmuş, sivil toplummuş, siz gelin kış ortasında Sarıkamış'ta üç ay time çıkan bir nefer olun. Ne demmişti Rüştü Binbaşı; dünyada hiçbir şey ölmeye değmez. Bu sabah aptal bir er nöbette kendini astı. N'oldu? Geride bekleyenlere buzdan bir ceset bıraktı. Bayrağa sarılı bir tabut gönderdik nişanlısına.' Neferlerin zihninde uyanan soru komutanda da uyandı ve 'sadece vatan için ölmeye değer' diye ekledi. Düş bitti. Uyandı. Gece kulübüne gitti. Satılık kadın. Evine döndüğünde boğulduğu insan denizinin dünya olduğunu gördü.

Gözyüzü

Kandil gibi donuk yüzüne yaklaştığımda, güneşlenmek üzere dışarı süzülen yılan, korkunun hafif dokunuşuyla dilini çıkarıp tıslıyordu. Gurbet türlerinin en çetiniyle gidenlerin yeni bir cenneti getirmek üzere kaybolduklarına inanılan mevsimde, gökten süttümbeyaz bir kartal inerek yılanı kaptı, uçup gitti. O zaman yüreğimdiki niyeti onayladığını anladım. O zaman gerçeği söyledim.

Hafif sesler

Ölümünden üç gün önceydi. Hatmi çiçeğiyle başını yıkadın. Saçını at kuyruğu yaptın. Şehir gibiydi bedenin. Günahımdan sorumlu tutmuyor gibi davranmıştın. Gıslaved çizmemi, yün çorabımı ayağıma geçirdim, kırmızı benekli eldivenlerimi taktım, mezarlığı geçerek kardelen aramağa başladım. Yorgun bir yürek gibi çarpan şehrin sokaklarından sıyrıldım. Yarpuztepe'ye kavuşan yokuşta Çiğdem'le Taha'yı gördüm. Yapracağını döken bir hıdırellez gününde de böyle olmuştu. Çiğdem parmak uçların kanamış dedi. Taha güldü, kına yakmış dedi. Bir demet kar çiçeği yaptım. Ansızın karardı ortalık nasıl oldu anlayamadık. Korca korca döndüm. Sert bakışlara çarpacağımı biliyordum. Cümle kapısından girdiğimde pencereden hışımla bakıyordun. Kalbim küt küt atıyordu. Kaynak makinesinin çubuğundan çıkan kıvılcımlar gibi kızgınlık saçtın. Büyükannem bayılmıştı. Kendi ölüm çevremde beni rahat bırakın, diye bağırdı. Çiçeği elimde sımsıkı tutuyordum. Yüzümde şaklayan tokat, gözümde çakan ışık...taş gibi katılaşmış, fırınlı sobanın yanında tortop olmuştum. Omzum sızlıyor, göğsüm hırılıyordu. Durup durup beni toprağa sokmadan rahat etmeyeceksin kahrolası, hangi cehennemdesin bu vakte kadar, diye bağırdın. Arka odaya gidip ezik çiçekleri topladım, getirip uzattım. Bu hazin kışta çiçek de nereden çıktı dedin, dedin. Dudaklarım titriyordu. Uzanıp elini öptüm. Anneler günü, dedim. Arka odaya koştum. Yüzüstü yatağa bıraktım kendimi. Sarsıla sarsıla ağladım.

Yerin kulağı

İnce bir yağmur gibi yan gözle izlendiğim rüyada karanlık yeryüzeyine indi, yalnızlık kırbaçıyla bedenimi taşıdı. Ateşe giden kelebek gibi yalana koştum; gözetleme kulesinden, taşların hedefini bularak bedenimi ağır ağır çürütüşünü seyrettim. Yüzümdeki ışık bugün yoktu. Siyahlığımdan ötürü korktuğum maddenin gözü körleşiyordu. Allah'ı sınır gibi kendi kendime alaycı bir eda ile, 'çürümüş kemikleri kim diriltecek?' diye sordum. Son ümidimi suya düşürmüş olmanın açık sarhoşluğu içinde kuleye çıktım, kum denizine atıldım. Eserleri gitmiş, haberleri kalmış, uzağı ummuş az yaşamış, gözleri şeytanlara yuva olmak üzere bulanık arzularla kıvranan işsiz kabuklar gördüm. Kapı kapandı, kule, meraklarımı korkunç bir iniltiyle toprağa bulaştırdı.

Onların karmaşası

Sis iniyor. Yılan başlı. İçine atıldılar. Kah/firengi. Alnı dar. Avurtları şiş. Çift çıkışlı. Sağa sola taşıyor. Çıfıt çıban. Sağına yılan karışıyor. Donmuş kan titriyor. İncecik elif çekişmiş. Ciddi cin. Büyüyerek geleceğe yaftalı. Gülünce gözü pörtlüyor. Belgeleri saklıyor. Çingene. Kızıla çalar. Bitli boca. Siyahi cellat. Sigara gibi tütüyor. İçinde boynuz gülüyor. Sosyal devlet bedeli. Yılışık öfkeli felli. Öldürücü şehirci. Küreselleşen ağzının soruları yutağında bekliyor. Dimağında mum yakıyor. Keyfine bakıyor. El pençe erkeğe buyruk yağıyor. O da susak. Teşirci. Hörgücsüz iki engerek. Senden önce onu okur. Verir gibi yapınca. Yaklaşan yarım yüzü. Fuhuş sanılan tecrübe. Kızartıcı bir duruşu var. Kimsenin mutlu olmasını istemiyor. Kadının içi eriyor. Başkent gibi bir kısırlık. Beyni tersinmiş adam engeli aşarak ona sesler akıtıyor. O yar benden usanmış gibi eski bir söz. Büyük şehir büyük yalnızlık gibi yüzçeviren bir yağmur. Ağzı saldırı. Ateşten alınan bir yaka. Karga tulumba uzun bir ses karışığı. Dipsiz devlet. Köpek anlamında dost tutan çoğulu. Yaşlanmış hali. Rüzgar karınca getiriyor. Başvekil burnunu batırıyor. Haberli deli. Kendine tanıklık ediyor. Çarıklı çalkantı, kanlı bıçaklı. Dişil bir tartışma gibi kar. Ya çarpsız bir yürek. Ya çoğalan hayalet. Gözetliyor. İsteklerin bu kıblede toplanıyor. Şehrin ileri gelenleri sarp bırakır. Karun yüzüne basıyor. Kan birikmiş ağzına. Gözsüz böcek dimağını parçalıyor. Çatlak hacamat. Kan emici göbek bağlanıyor. Üflenmiş ürküntü. Yılana düşmüş, denize sarılmak, bu siyahtan kurtulmak istiyor. Kadehten taşan şaraba benziyor. Çiçek soğuk damga. Ölü cüsse. Bazısı insanı gölgeleyen delilik. Dönüp onları püskürten kadın da onlara inanmıyor. Holdeki kan izi kitaplığa çıkıyor. Merdivenle kirlili toprağa iniyor. Kendisini deren reyhan çiçeği. Aşk. Sözü kör oldu. Bir ay bedirlendi. Taşlara düşüyor. Kavuştuğunda yüzçeviren. Pistiler. Gölgesiyle birleşen uzun bir söyleşi. Yüzyıl yaşadığı ve ağzından ateş saçtığına göre başı doğranarak çoğalır. Açık seçik bir kadın. Beş yapraklı çocuk ondan can alır. Anne yedi ayrı madenden yapılmış aynasında, büyük bir denizde boğulduğunu görür. Öfkeren akıllar. İnsanın çıkmak istediği haber. Ayna kalbindir. Gibi çevreleyen sarsıntı. Gizli bir kuş uçuyor ahşap konağın duvarı. Kanatlı bir ceylan saçını örtüyor. Sis çekiliyor.

Söz sokağa düşünce

Rüzgarla oluşan dalgaların garip hallerine bakarak seni sonsuz uzaklıktaki kalbime çağırıyor ve orada hüznü bir sessizlik içinde bekleyen annemin gönlündeki aşkı uyandıran meleği düşünüyorum. Kimisine ölüm erişiyor, kimisine akortsuz cezalar çarpıyor, kimisi canlı, fosforlu, renkli jakarlardan dokunmuş kocaman çiçek desenli, puantiyeli modeller gibi gözlerin hainliğini gizliyor sanısıyla tüyleri dikin diken ediyor. Ihlamur, ilkbahar sonu balkona serdiği büyük dalından yayılan kokuyu aramızda esen acıyı daraltmak üzere hep başa, kaya kuşunun tacına sürüyor. Bakışların sertleşip için kabardığında anlıyorum, göğsümüze yerleşen bahçeye bir solukta getiriyorsun onu. Pamuk ve ipek karışımı bir bez parçası. Kıyısında kader ayırdı bizi yazıyor. Mevsim sonun indirimli satışlarına benzer gevezeliğini bırak, bil ki, kanını donduran, soluğunu kesen ve her gece öldürüp her sabah diriltten ismidir. Onun ismiyle yaprağımızı döküyor, onun gururuyla okşuyoruz cansıkıntımızı. Astarı beyaz bir çizgiyle ayrılıyor, ortasından iki ince siyah iz geçiyor, ikisi de taşralıların ilgisini çekiyor. İpek beze sarılı, abanoz ağacından yapılmış kutuda, goncanın, kat kat gizleri gibi, umutsuz ve çocukça gülümsüyor. Tiksinerek hatırladığımız vahşi arzular, yeryüzüne yazılan isimlerin gölgesine sığınıyor. Derimizin karaltısı yazıya işlemiş, onu silmemiş, yazıcısının parmaklarını utandırmamıştır. Lekesiz bir kufi örneğine benziyoruz bu halimizle, evlilik denilen tehlikeli anlaşmayı öpüyor, kuşularımızı giderecek kelimeler arıyoruz. Yüzünde suçlu bir insanın gözucuyla düşürdüğü bencillik ve hayalinin sevdiği akşamcı baban var. Sahi o tılsımlı resmi neden saklıyorsun?

Gizli bir kin mi, yoksa kuzu gibi uysallaştığının utancıyla kırılğan bir hatıraya mı karşılık geliyor? Hatırlar mısın İsmihan'la Kader yeni evlenmişlerdi, hangi şeytan aklına getirmişti bilmiyorum, değerli taşlarla süslenmiş nefis gelinliğiyle erkeklerin soluğunu kesen İsmihan sıcak bir yaz akşamı, Melek-baba yazlık sinemasına gitmiş, Makinist Keramet'in kalbini heyecana getiren mavi, badem gözlerini iri iri açarak, 'benim yüzümden fitneye düştüğünü söylemişsin, Kader'i değil beni seviyor diye laflar etmişsin' diyerek çıkmış, 'aramıza girme, seni yaşatmam' yollu tehditler savurmuştu. Yeşil kadife perdesini kapalı tuttuğu pencerede, gün boyu, karaeriğe üşüşen serçeleri seyretmiş, aldırılmıyormuş gibi yapmaya çalışarak, kocasını bekleyen mutlu kadın çehresini takınmıştı.

Dar, uzun yüzü ve daima hüzünlü gülümseyişiyle bahçe kapısında belirdiğinde, merhamet ve ürperti dolu bir sesle, 'gidiyor musun?' diye sormuştu. Keçeden yapılmış ince bir eyer çıkardı sandıktan, atını eyerledi ve çıplak, ıslıklaşan bir ezgi duydu yüreğinde. Umutsuzluk içinde seviştiler, kıpırtısız bakışlarla seyretti genç adamın gidişini, 'güzden sonra baharın gelişi gibi döneceksin' diye fısıldadı, kapıyı kapadı.

Öç alır gibi soğuk mektuplar yazıyorsun. Mürekkebin ıslaklığını gidermek için topraklıyor, yaz rüyalarında açık renkli elbiseler giyiyorum. Hayatıma son vermek istediğimi nereden çıkarıyorsun, anlamış değilim, gerçeğin ışığını örten bir körlük perdesi yok, bu çiçekler kalbimin yaralarını iyileştiriyor. Kanımı ısıtan hayreti sabah giyinip akşam kuşanıyorum. Aynamda, yine, 'ben ölmedim, buradayım' diyorsun. Kestane saçların, temiz, pürüzsüz çehren, gözkapaklarının tülü, kesik kesik soluğun, gotik bir çeşmeden akar gibi parmakların, uzun pileli eteğin, sessiz sessiz ağlayışından biliyorum, melankolin dindi. Ona bakınca hiçliğe dair kuşku uyanıyor. Kalbimin çevresine sinekler gibi üşüşen hatıralar, yüzünde, cildinde, ellerinde; kaderin yazdığı mektuplar içerliyor. Bir noktaya girip tüm alemini oraya götürmek istediğimi çok görüyor 'peki, şimdi nolacak' diyorsun.

Toprağı küçümseyen yaratıcılar çoğalıyor, bir kadın ağacını yıkıyor, çocuklar, çirkin kadın ve rüya motifli halının üzerinde oyuncaklarını paylaşıyor; yeniden, anneme dönüp, gecemi zehirleyen kanlı büyüklüğünü anlatıyorum.

Küf

Sabah olunca kar taneleri gibi şehre ulanan yollara düşüyoruz. Oysa gece kendimizi dünyayı çekip çevirecek güçte bırakmıştık yatağa. 'İblis kimdir?' diye sorulunca faka basıyoruz. Zayıf bedenli, solgun yüzlü ve ince boyunlu bir melek, kulağımıza eğiliyor, fısıltıyla, çürümekten söz ediyor. Evimizde yalnızlığa düşemediğim bir mazgal. Teknoloji tütüyor. Halıdaki geleneği koklayamıyorum. Konuşunca musiki, yazınca hat gibi çizemiyorum ruhumun açık uçlarını. Sokaktan evime çürük sızıyor. Beynimdeki uğultuyu geceye taşıyor, kendime uygun bir sevinçle uyuyamıyorum. Bir korkuyu diğerine kavuşturan üst geçide, elinden sımsıkı tuttuğu çocuğa yabancı bir kadın giriyor. Şeytanın hayali gibi histerik bir gülümseyiş var yüzünde. Geçidin ortasında dünyayı sevmenin manzarası görölüyor. Bu halimle dokunduğum her şeyi yakıyor, dokunduğum her şeyle yanıyorum. Dev bir balığın karnında ses geçirmez zarla çevriliyim. Gölgeyi izliyorum. Bu ürküyle soluksuz kalıyorum. Dışardaki küflü hava genzimi yakıyor. Adımbaşı utanmaz bir teşhirci yolumu kesiyor. Elinde her şeyi görüntülediğini sanan bir aygıt var. Bu gazete, bu kamera, diyor, ikisi birbirini yiyor. Gözlerimle düşünmenin yollarını arıyorum. Kaskatıyım. Resim ve ses. Bir kısaç. Kirli ve çirliçiplak. Sanatı gereksinmeyen velileri düşünüyorum. Dilinden düşürdükleri her söz anlamı tutuşturan olağanüstülükler. Sesleri uyum kokuyor. Dilleri buram buram merhamet terliyor. Buharlaştıran bir sevgi denizinde yüzüyorlar. Onlarsız bırakılan her kare çirkinleşiyor. Dalgınlığıma çarpan sesle uyanıyorum. Üst-geçidin altından kirli ışıklar akıyor. Sahte bir güneş zehirliyor onları. Caddenin yüzeyinde kabarcıklar. Yanıp yanıp sönmeleri bir şarlatanın buyruğuyla koşuştuklarını anlatıyor.

Ona bakınca her resmin mutlakçı ve kuşku dolu bir kopyası olduğunu düşünüyorum. Kopyalandığında kuşkunun resmi...Elindeki aygıtta kadını soyan, yiyip bitiren canavarın homurtusunu duyuyorum. Aygıtı, icad edenin yüzüne çarpıp tuz buz ettiğimde mini eteğiyle bedenini ikiye bölen genç kızın hangi çocuğa gebe kalacağını söyleyebileceğim.

Ayağımın altında çöl gibi yatan karanlığa basarak evime dönüyorum. Kendi payına düşenle yetinmeyen her yolcu benim gibi yapıyor. Yanıp yanıp sönlüyor. Bu geçitten geçiyor. Ölüm gibi. Bir iz bırakıyoruz dünyaya. Durağa gelince korkularla gerilmiş yüz hatlarına dokunuyorum. Yılgin, umutsuz ve çocuksu kalabalık. Ölümcül bir yalnızlık hayali kokuyor bilinçaltında. İtişip kakışma. Küf kokusu. Kapıldığımız çevrim. Bu çevrimde dönüp duruyoruz akşama değin. Soğuk, kaskatı binalar. Koridorlarda karınca gibi çalışıyor

görünen hayaletler. Koşuşan müdürler, amirler, memurlar, telefonlar, masalar, çekmeceler, teslim tesellüm belgeleri, makbuzlar....Oyun oynuyor ve inciniyor, incitiyoruz. Gayrimeşru sorular savuruyoruz boşluğa. Bu anlaşılması güç lehçeyi neden mi kullanıyorum? Sevgilimle aramızda haber taşıyan sabah rüzgarı esmiyor artık. Birbirini görüntüleyerek çoğaltan iki hayalete benziyoruz. Ağlıyor, hışım ile yok ediyoruz hüznümüzü. Merhametsizce acıtıyoruz kanayan yerlerimizi. Sadi'nin Sümenat'ta gördüğünü söylediği put bu olsa gerek. Yanımda oturan, çizgili, küf yeşili gömleğinin aşınmış yakasına morcivet gravatı acemice iştirmiş, muhtemelen Milli Eğitim Bakanlığı'nda şube müdürü olan orta kırattaki adama, 'bakın bayım' diyorum işaret parmağımı doğrultarak. Bir yüzüme, bir işaretlediğim yöne bakıyor. Cam buğulanmış, bayıltıcı bir cızırtıyla geçen zamanı örtüyor. Bu yalancı çevrimde parçalanan resimler, perde arkasından birinin çektiği gizli ipe bazı hareketler yapan ve acayip sesler çıkaran putlara benziyor. Çoğaldıkça küçülüyor, küçüldükçe çoğalıyorlar. Alemin bir insanın kalbine sığabildiğini söyleyen bir meczup var içerde. Kalabalığın küfünü taşıdığını söylüyor. Sarhoş mu, çılgın mı olduğunu anlayamadan gözden yitiyor. Geçitten inince karşımıza ilköğretim okulunu çevreleyen istinat duvarı çıkıyor. Az ileride benzinlik, yanında ahşap, iki katlı, metruk bir bina ve onu kuşatan her nasılsa ağaçlar...İnce, uzun bir yol ve meydan açılıyor. Kızılay Meydanı'nı andıran bu düz, geniş alanın yüzeyi yumurta kabuğu gibi pürüzsüz. Gizlerin açığa vurulacağı gün olsa gerek. Kargaşadan uzak görünen bu dekoratif tasarımda ansızın karşımıza korku ve acıyla inşa edilmiş görkemli bir darağacı çıkıyor. Dudaklarından sızana bakılırsa az önce kan içmiş olmalı. Vampir...Kalbi özenle yok edilmiş. Akı, yüreği, bilinci olmayan bir aygıt. Yanında ikramiye dağıtan bir oda bulunuyor. Korkuyla bekliyoruz. İster istemez çağrılacak, ya ikramiye biletimiz tutuşturulacak elimize veya darağacında sallandırılacağız. Korkuyla beklerken kapı açılıyor ve iki hareketli resim beliriyor: Biri yarı çıplak, alımlı bir kadın, parmaklarından zehirli bal damlıyor. Diğeri aldatmaz ve aldanmaz bir adam, kelimelerinde tılsım saklıyor. Size bir söz getirdim diyor, okursanız kurtulursunuz. Hem balı yiyip hem darağacından kurtulmak isteyenler atılıyor iştahla. Hayalkıran bir duvara çarpıp parçalanıyorlar. Her parçası acı çekiyor, her parçası darağacında sallandırılıyor. Kudurgan bir iştahla kendimizi azaltıyor, yenilerini katıyoruz aramıza. Bugün Pazartesi. Yine içsiz bir kabuk gibi evden çıkacağım. Aynı patikadan geçecek aynı geçide uğrayacak, aynı durağa gidecek, aynı otobüse binecek, aynı küf kokusunu soluyacak, aynı soruları soracak, aynı kadını, aynı sarhoşu, aynı rüyayı göreceğim. Yürüdükçe uzayan bir yola girdiğim farkındayım.

Düşkırığı

Çin çin çikolata hani bana limonata limonata bitti hanım kız gitti nerelere gitti İstanbul'a gitti İstanbul'da ne yapacak?

Önceki gizlerinden duyduğu sesi hatırlıyor, korkuyorum, diyor. Koridorda dans eder gibi yürüyor.

Perde uçuşuyor. Göğsüne çarpan sözcüğe bakıyor. Bir zamanlar herkesin yüreği bunun için çarpıyordu. Ölüm evlerine düştüğünde, üzerinde isim ve biçimden başka bir şey kalmayan yakınları güzel sözcüğü arıyor, yalnızlığa ulanınca buruşuyor.

Gitmeni istemiyorum diyor annesi. İstanbul İstanbul deyip duruyorsun. Düşündeki kitaba inanarak gidiyor. Kitap kahverengi meşin çiltli, miklaplı, üçyüzaltmışbeş sayfa, oniki çarpı otuz çapında altıncı sayfasında Alibeyköyü'ndeki lastik fabrikasının yeni minareleri yükseliyor. Başak sarısı tezhipli çerçeve içinde ela içeriğinde gözleri divitle yazılmış. Üç fasılda talik yazıyla Mesut yazıyor, kağıdı abadi gözüküyor üçüncü kattan bakınca. Sonuncu bölüm insanlara akıllarıyla orantılı söz söyleyiniz cümlesiyle gece kulübünde yırtılıyor.

Bu şehrin üstünde altın talaşı gibi siyah kuma katılan taşralılar topraklanır. Doğulular kağıttan yapılmış kuru, kirli eklerle onu korumaya çalışırlar. Seninki Mahmutpaşa Çorapçılar sitesinde dükkan açmış. Kardeşlerini de yanına almış. Küçüğü çay ocağı işletiyormuş. Yazılarını kurutmakta kendisine hoş görünen bir yol tutmuş.

Toprak temiz. Yapılanları toprakla koruyor. Ağaç kurdunu çekebileceği söylentisine inanmıyor. Sana dönmek istediğini herkese söylüyormuş. Çocuklar yetmezmiş gibi kardeşlerini de getirdin, beni unut, demiş. Rengini maviye dönüştüren bir katkı maddesi bulmuş. Balkona çıkınca ne görsün. Deniz. Dalgalar bahçe çitine kadar geliyormuş. Katkı maddesi acıma hissini siliyormuş. Çocuklar, anne nerede, diye sormuşlar. Seninki öldü, demiş. Kız ağlayarak uyanmış. Deniz ne zaman geldi demiş. Kadın, ben çocuklarıyla uğraşamam ya ben ya onlar diye direktmiş. Öyleyse kırmızı kumla topraklayalım diye

uzlaşmağa çalışmış. Kadın kabul etmemiş. Kum taneleri akıyormuş. Kız annemi istiyorum diye ağlıyormuş. Hayır hayır yapamayacağım diyerek gitmiş. Akşam işten dönünce çocuklar kadın gitti, demişler. Yayla'ya taşınmışlar. Kadının eski kocası hapisten çıkmış. Gökyüzüne bakarak annesinin hangi yıldızda yaşadığını sormuş. Seninki uyuşturucu kullananlar gibi konuşuyor diye doktora götürmüş. Doktor Eyüpsultanda Cemile'ye rastlamış. Cemile siyah toprağı eline alıp savurarak, böyle olduk abla, demiş, aynen bunun gibi darmadağın olduk. Toprak mermer zemine dağılırken su çitirtisine karışmış. Su bulanık akıyormuş. Akın akın göçüyormuş köylüler. Köylülerin mahallelerini asfaltlayan seçimlerde usa yazısı okunuyormuş. Okur yazar oranı artıyor, cahillik çoğalıyormuş. Çoğalan faizi ödeyememiş. İcra gelmiş. Memur haczedecek bir şey bulamayınca hapse attıracağım demiş. Hapse düşünce koğuş çaycısı yapmışlar. Çayı tavşan kanıymış. Akacak kan damarda durdurulamıyormuş. Durakta beklerken beyaz atkılı rujan iskarpinli müşteri gelmiş. Kadını alıp götürmüş. Soymuş. Başucuna koymuş. Reklam afişine uydurmuş. Uyumsuz bir çocuk doğurmuş. Doğumevi hastanesindeki hemşire gülmüş. Güller açılmış. Açılan gümrüklerden yabancı sigara gelmiş. Sağlığa zararlıymış. Zarar eden kitler satılmış. Çöpe atılmış. Çöplük patlamış. Aileye katılmış. Katıksız yatılmış. Yattıkca uyuşmuş. Uyuşturucu taşımış. Taşınmaz malları toplamış. Top atsa uyanmazmış. Uyan sevgili uyan. Kokusu çok iğrenç. Afişteki kadının. Kadın yolun koy-nunda. Bir akrep var boynunda. Yüzü çarpık adamın. Boyun ağrılarını. Adım adım çözermiş. Duyunun çözüğünü. Duyarlık ayrışınca. Karışıklık olurmuş. Yurttaşlar karşısında, her yasa eşit olmalı. Her eşit yasal, her karşı yurttaş kalmalı.

Noldu abi daldın gene?

Kusura bakma Cemile napacağımı bilemiyorum.

Yarın gelirim, çocuklar gözümde tütüyor.

Yarın gün batınca, Cemile zaman çok kötü abi diye başlamış, içindeki korkuyu anlatmış.

Onu çok seviyorum Cemile.

Ağlama abi bu günler geçer önünüzde koca bir ömür var.

Unutamıyorum Cemile boynuma atılışını, seni seviyorum diye ağlayışını, annem öldüğünde başını göğsüme dayayışını kına gecesi sevincini, akşam eve dönerken kapıda kendisini tutamayışını, Mesut'un, Sevilay'ın doğumundaki sevincini unutamıyorum. En zoruma giden penye diye eroin taşıyormuş. Cemile'nin gözleri iri iri açılmış. Yok yok abi gözle görmeyince inanma yalan bunlar, demiş ama...Sirkeci'de bir otele yerleşmiş seninki. Kimseyle görüşmüyormuş. İşi bırakmış. Çocukları yuvaya vermiş. Kadını ortanca kardeşiyle yakalamış. Gece uyurken kapı şiddetle sarsılmağa başlamış. Ürpermiş. İçeri bücür adamlar dolmuş. Yavaş yavaş büyümüşler. Sopalarla saldırmışlar. Boğazı yırtılırcasına bağırıyor, sesi çıkmıyormuş. Arı gibi saldırıyorlarmış. Boğulmak üzereymiş. Kalbi duracak sanmış. Soluk alamıyormuş. Bağırarak uyanmış. İlgimsilgim bir gece yarısı. Yaprağını dökmeyen ağaç gibi kalbinden diline o sözcük akıyor.

Leopar

O'nu ilk kez Cidde'ye otuz kilometre uzaklıkta Dihye köyünün çıkışındaki hurma ağaçlarıyla çevrili betonarme yapının önünde, yere bağdaş kurmuş, su bardağıyla çay içerken, gözlüğünün gerisinden seçilebilen keskin bakışları, kırılmış sakalı, yakasız beyaz mintaniyle; yanında Ezher'de Deccal'a ilişkin doktora tezini hazırlayan bir genç ve Abraham Lincoln anıtının yükseldiği parkta temizlik görevliliği yapan arkadaşıyla çekilmiş fotoğrafından tanıdım. Seksenüç kışının buz kesmiş bir İstanbul gecesi, Küçükçamlıca yolundaki kagir konağın salonunda bir tutam solgun kağıt uzatan meslektaşı 'oku' demişti, 'dünya bir insana nasıl çirkinleşiyor'. Ülkesinden ayrılmak zorunda kalışı ve Cidde'ye gidişini izleyen günlerde yalnızlığını değiştirmek ihtiyacıyla yazılmış mektuplardı. Yüzünde çarpık bir gülümseyiş bırakan yirmisekiz yıl, sanki levhimahfuzdaki şifreleri edinmesine ve tanıdığı her simgenin mutlu bir güne karşılık geldiğine inanmasına yol açmıştı. Parlayan gözlerine bakarak bir an onu kimyasal deneyler yüzünden kör olan Ebu Bekr er-Razi'ye benzettim. Henüz bir hukuk öğrencisiyken yazdığı Başvekile Açık Mektup başlıklı yazısından dolayı yargılandığı yıl; geyik, yavruları ve kahve sefası yapan kadınların yer aldığı duvar halılı, ahşap bir evde yaşayan beş çocuklu bir ailenin ikinci çocuğu idim. Babam, annem ve kardeşlerimle birlikte çektiğim fotoğrafın arkasında belleğim beni yanıltmıyorsa, 'fotoğraf istemiştin evde çektiydik, neyse cismimiz uzakta hayalimiz yakın, resme bakıp da üzülme sakın. Ayper o anda gezmeye gitmişti inşallah onu da göndeririz. Foto Tuna Asri fırın karşısı No: 7-A Malatya Ablan Necla' yazıyordu. Lacivert gabardin pardesü ve kehribar tesbihiyle çekilmiş fotoğrafını cevap olarak gönderen dayımla arasında leopar benzerliği kurduğumda bindokuzyü-zelliiki nisanının onbeşinde Ayasofya'nın ibadete açılması istemli yazısını yazarken Mürid öyküsünü dinlememiş olmalıydı ki, ilk savunusu siyasi suçla tutuklanmış öğrencinin beraatini sonuç vermişti. Elimdeki solgun notlara soluk soluğa geçen bir trenin dehşetiyle baktım. Yargı salonlarına çantasında kefeniyle giren ve hep bir leopara benzeyen hırçın adam bu muydu? Işığı kapadım. Karşıda, yalnız bir ev gibi Yuşa tepesi ve oradaki hayaliniz yükseliyordu.

Personel müdürlüğü'ne

Sayı: 1996/30

Konu: Paylaşılmış sözcükler hk.

Müdürüm,

Evvela ne zaman çıksam evimle kentin ayrıştığı duvarı aşamıyorum.
Fevkalade kıyısız, dipsiz öğütler veriyorsun, gönlümün meyvesi düşmüyor.
Mamafih size durmaksızın paradan söz edenlere şaşmayın efendim.
Keza onlar, geceleri dünyayı uyuturlar.
Maalmemnuniye kendimi hiçbir zaman tutsak hissetmediğimden olsa gerek
sizinle yıldızım barışmıyor.
Halbuki bakışınız ne ölçü ne ayna oluyor.
Zira olabirliği ölçüymüş gibi algılıyorsunuz.
Binaenaleyh sizi görünce çevremde bir boşluk duyumsuyorum.
Netice itibariyle, olgun sanılan çehreniz beni yanıltmıyorsa, siyah kalbe ait
bir niteliktir.
Gereğini arz ederim efendim.

Laedri

Tırmanma şeridi

Dağılmış insanların arasından çıkıp Karadağ'ın ormanlarına süzüldü, güzel ve sessiz bir ata bindi. İçtiğinde güven verici olabilen su gibi dinginken ansızın ürktü, dizgin kayışını kopardı, mareke takıldı ve çifte atarak düşürdü. Bacağındaki sancı gözüne esrik bir tül gerdi. Büyük bir kabile halinde geçmişin derelerinden geçti, varlık çölünde konaklayan her nesne gibi yalnızdı. Şemsiyesine dayanarak kalktı, atın kaçtığı yöne, geleceğin yüksek dağlarına yürüdü.

Konuşan, yardım edici bir ruha, kadına rastladı, çeşmeden su içiriyordu atına. Bir parça ekmek uzattı, arzusuna kavuştu, eve döndü, ansızın bir tufanın çıktığını gördü.

Sanı

Güneşgibiherşeydenuzakbiradam'ı ... bakanlığında müsteşarlığa getirdiler. Şeytanı utandıracak bir yargısızlığa uğradı. Nasıl olduğunu anlayamadı. Adam'ın biricik pahası, gerçeğe açılan ışıklı bir pencere edinmiş olmasıydı. Onu kırdı. Her konuşmasında gerçeği nasıl damla damla tükettiğini ayrımsayamadı. Tabirsiz anlamlara birer kinaye olsun diye yanında getirdiği ne varsa ziyaretçilere dağıttı. Ufak tefek adamlar, neşeli ve ciddi delikanlılar, buyruğunu bekleyen görevliler, yolunu gözetleyen kadınlar aklını uçurdu. Herkes melek gibi görevini yapıyor sanmaya başladı. Serseri bir kenti dünyaya çarpacak kadar yürekliyken, bu güzel ve geniş dünyadan geçip dar bir çukura gireceğini unuttu. Leopar gibi yalnız avlanmanın heyecanını yitirdi. Çok geçmeden karısı başına sarı çoraplar giydirdi. Oğlu ekme bıçağıyla gırtlakını kesti. Dostları ürktü. Taşdığı ağır şerhi bıraktı. Şeytanını susturmuş bir adama rastladı. 'Kuşkuya hamilesin gülünç tutsak' diyordu.

Gizli özne

Rüzgar lodoslandı. Irganan salkım söğüt sokrasından kırıldı. Sürer vadisindeki ağacı hatırladı. Bir parça kuru esmer ekmek. Boğazını çizerek, gözünü nemlendirerek, sözcüklerden sığınak yaparak uyudu. Yazlık Pınar sinemasında evlendiği yıl Mezarımı Taştan Oyun filmini getirmiş, altı ay gösterimde tutmuştu. Yusufçuk doğduğunda Dağlar Ve Kuşlar'ı gösteriyordu. Yaşadıkları kendisini olgunlaması için yeterliymiş gibi 'buyrun babacım' deyince dalgınlığı bozuldu. Nedir bu? Kızılık şerbeti. İğneci Melahat sağlıklı bir kahkaha patlatıp 'bak sen şuna ` diyerek alay edince Yusufçuk utandı. Eyvandan kalkıp içeri, üşengeç ve tembel kadının yanına gittiler. İğsel bir sesle ilaçlarını istedi. Yusufçuk bir an için babacığım denmeye layık olup olmadığını düşünerek gözaltlarındaki torbacıklara baktı. Oldum olası babasının dünyayı öğrenme konusunda kendisine yardımcı olmadığını düşünürdü. Adam umursamaz, bezgin bakışlarını Saka Şükrü'nün viranesine çevirdi. Bahçede, mahallenin haylaz çocukları salyangoz topluyorlardı. Yağmurun kutsadığı tabiat bu yıl da kışı yaza yazı kışa döndürecek bir ayna düzeni tutturacaktı. Karşısındakinin kinini tutan iğneci, kahve fincanından kaderini okuyordu. İkinci ezanı anlattıklarını böldü. 'Azizallah' diyerek ayaklandı. Buna gönlü yoktu işte. Birazdan gün kavuşacak, kırküçüncü kez göstereceği filmin delisine gülecek, seyirci gönenecek, gösterimin sonuna doğru Kavaklıdere şarabıyla sızmış olacaktı. Filmde ölümü göze alarak sevgilisini kaçıran Şirin'i düşündü. Ben de romantik bir adamım diye iç geçirdi, geniş, güzel bir yerde mezarımı taştan oyabilirim. Sonsuz bir şey sanıyorsunuz, dedi Yusufçuk. Aman Allah'ım diye bağırdı iğneci, bütün ins ve cin sanatlarını toplamış bu yaratık.

Kaşlarını devirerek Melahat'a baktı adam. Gözlerini Yusufçuk'tan kaçırmaya çalışarak, gündöndü hazır mı diye sordu. Eyvana çıktı. Yalnız bir hali vardı, uzaklaşınca anlaşılıyordu. Dağların yüzüne daha geniş bir ayna tutan Abdo bile dayanamazdı buna. Bahçeden süzüldü, sinema salonunda kayboldu. Yusufçuk o gece düşünde korkuyla uyandı. Yağmur kuşağında kırlangıç gibi özgür uçuyordu. Evden ışık gibi süzüldü. Parke taşlarda bir zaman yürüdü. Toprak başına diye ilenen kara kedi geçti önünden. Senin de eteğin bulaşık dedi sandı. Tren yolu kavşağını geçti. Yüksek binalarla çevrili karayolunu izledi, dar bir sokağa girdi. Kurumuş kayın ağacı, yanında tahta duvar...İki görevli kimliğini sordular. Ben de arıyorum deyince gülüştüler. Gönlüm acı çeken aşıklarınki gibi yanıyor diye düşündü. Düşünde mi gördün dediler. Bir gözü kördü, içlek bir dünyadan geçince görülüyor. Yüzümü örten sis dağılıyor diye fısıldayınca, görevlilerden biri kendi kendine konuşarak, çattık dedi, bugün git yarın gel. İşte diye bağırdı Yusufçuk, duvardaki resmi gösterdi. Eğer buysa onu ben öldüremem değilse görüntüsü zaten öldürülemez. Usançla bakıyordu görevliler, iyi sabahlar diyerek uzaklaştılar.

Sinema çoktan dağılmıştı. İçi kabarmayan insanlar gördü. Kabuk gibiydiler. Tapınıyorlardı. Aşk oyunu oynuyorlar sandı. Bir kral, som altından taht yaptırıyor, iki yoksul birbirini boğazlıyor; beyaz kadın parçalanmış ölünün yüzünden geleceğini okuyordu.

Düşündeki ses şimdi avcunda kıpır kıpırdı. Kapadı bir daha açtı. Bir daha... Körkuyu. Bir daha açınca soru buldu. Şeytanın yüreğinde birlik var mıdır? Bu soruyla Cabir İbn Hayyan'ın Bodlein Librarei'de bulunan arapça kimya kitabının latinceye çevrilmiş erken devir el yazmalarında da karşılaşabilirdi. Varlıktaki belirmeyi aramak üzere çevre yoluna çıktı. Dağlar ve Kuşlar film-inin negatifini görüyor, bozkıra kurulmuş asık çehreli bir kente geliyordu. Doğusunda yıkık taş kale yükseliyordu. Evler kargacık burgacık sokaklar iç içe girmiş, gizlerini açığa vurmeyen insanlar selamsız sabahsızdı, onlara karıştı. Kimseyi tanımıyordu. Kadınlar saçlarına bağladıkları erkekleri sürüyordu. Bazı soruların, neden, yalnız çözülemeyecek kadar güç olduğunu düşünerek zamanın süzgecinden geçtiği her halinden belli olan evin kapısını çaldı. Adam, 'deli misin, ölümsüz ev olur mu?' dedi. Şafak geceyi yırtmıştı. Sevgiye düşme umuduyla bir başka kapıya yöneldi. Ölüm ırmağında yıkanmaktan kim kurtulabilir dedi çıkan yaşlı kadın. Gece durduğu yere kanat açıyor gibiydi. İçeri girebilir miydim deyince, sende gizli bir can var, dedi ihtiyar, gel. Sadeydi içerisi. Hasır, üzerinde keçi postu, ıbrık, sedirde mitil, yüz­süz yorgan ve kitap.

Siz de sözcüklerden sığınak yapmışsınız deyince, oluştan kaçmanın başka yolunu biliyor musun, cevabını aldı, oturdu. Şurada bir parça bulgur olacaktı, diyerek hareketlendi ev sahibi. İzin verirsiniz ben yapayım, dedi Yusufçuk. Sözcük evine yerleşti. İlk gece düşünde zühre çiçeğini gördü. Babasının sinemasında seyrettiği filmin negatif kopyasıydı, güneşten çözülmüş bir renk alıyor, kendisine süslü bir görünüm katıyordu. İkinci gece aya aşık damla. Güneşten aldığı ışığın gölgesini gözbebeğine yansıtıyor. Sadece ayı görüyor güneşi göremiyordu. Üçüncü gece pırlıltı oldu. Ne zühre çiçeği gibi rengi vardı, ne ayı tanıyordu. Bütün çiçekleri geçti, onları buyruğuna geçirdi. Güneş üzerine çağınca renkler dağıldı. Paslıydı aynası. Sesi çirkin çıkıyordu. Güneşin yüzünü göremiyordu. Sınırlı renkleri perdeliyor, araya can sıkıcı şeyler giriyor ayrılıktan kurtulamıyordu. Toprağa bakan yüzünü güneşe çeviremiyordu. Damlanın ne ışığı vardı ne canı. Ay diyor başka bir şey demiyordu. Gözünü tabiat gecesinde açmıştı.

Gördüğü gece ışıkları güneşin gölgesiydi. Parıltıya dönüştü. Her sabah evden çıkmaya, Kale yolunun başındaki yaşlı saracın dükkanına gitmeye, koşu takımı yaptırmak üzere gelenlere rüyalarını anlatmaya başladı. Yoksul ve renksiz buğu oldu. Dokunduğu her şeyi yakıyor ışığa dönüştürüyordu. Ona yanaşır on tutunuyordu. Sözün de yandığı ürpertiye ulaştı. Sözle sormanın imkansızlığını gördü. Akşam döndüğünde komşular toplanmıştı. Kalabalıktan biri kendini yalnızlığa iterek, İhtiyarın öldüğünü söyledi, gözleri evinden uğrayan bir başkası, başına gelecekleri biliyor musun, diye sordu. Yok, dedi saf saf. Yanına kırk gün yetecek kadar yiyecek su ve ışık almasını öğütledi. Kırk gün sonra ölümün ruhuna yol bulup geleceğini öğrendi. Babası, annesi, sevdikleri geçti gözünden. Geçmişe baktı büyük bir mezar gördü. Geleceğe baktı daha karanlık bir mezar gördü. Yaşadığı ana baktı cenazesi taşınıyordu. Kentin dışında, çıplak bir dağ eteğindeki mağaraya atıldı. İçerde yüzlerce ölü yatıyordu. Kum torbaları ve üzerinde gezinen tilkiler...Işıtınca gelinliğini yeni giyinmiş bir genç kızın iniltisini duydu. Henüz ölmemişti. Seni tanıyorum, dedi. Gözlerine bakınca sinema perdesi gibi en gizli anılarını seyredebiliyordu. Bu hüznü hayalden kurtar beni, diyordu. Kente girdiğinde benzer bir ağırlık duydu Yusufçuk, cesetlerin üzerinde gezinen tilkileri ürküten bir sözcük fırlattı. Yırtılan torbadan kum sızdı. Bir avuç aldı ölümlere saçtı. İçeri sıcak ışıklar doldu. Kimisini gözünden inci yağıyor, kimisi dağarcığındaki sözü katıyordu. Yabanıl ve beceriksiz tilkiler mağara girişini açmışlardı. Yanan kelimelerin külünden bir heykel yoğurdu. Kente attı. Şehir ahali ona tapınmaya başladı. Işıklı bir yazı buldu. Bakınca yere düştü. Yedi parça oldu. Altısı uçtu. Birini aldı. Üzerinde oluş yazıyordu.

Fer

Leylak gölgesine benzer bir sığınakta yaşıyordu. Hastalandı. Dostu çıkageldi. Kabak mücveri getirmişti. Sevdiğini biliyordu. Bir avuç toprak gibiydi bedeni. Bu giysiden de soyunacaktı. Titriyordu. Ateşlerde yanıyordu. Kaygılandı. Doktor geldiğinde baygındı. Gözünden geçirdiğin karışıklık seni aldatmasın, dedi doktora. Ölüyor sandılar. Korkun, dedi feriniz sönüyor. Ben bir söyleşiyim, ateşle çiçekleniyorum. Ölümümle nesnelere ısıtıyorum. Su getirin, dedi doktor. Hayır, hayır istemiyorum. Sen de eskilerin masallarına inanıyorsun. Yüreğindeki hileyi seziyorum, dedi doktora. Sedirin ayakucundaki ıbrığa uzandı. Su mu istiyorsun? Hayır, dedi şu kağıdı ver. Kargacık burgacık bir el yazısıyla, ben değil siz hastasınız kuzum, dedi doktora. Sesi daha sağlıklı çıkıyordu. Kalbi boş olarak sabahlamaktansa hastalık süsü takınmalı insan. Ben artık gideyim, dedi doktor; başı döndü, durakladı. Kalın, dedi birlikte iftar ederiz. Doktor pencereden büyüyen bir kuşkuyla baktı. Dışarıda geceyi gündüze katan bir rüzgar esiyordu. Oruçlu değilim, dedi belli belirsiz.

Çehrengiz

Gerçeğin yeryüzünden kaldırıldığı bir zamanda ay tutulmuş, 'niçin böyle oldu?' diye sormuştu. 'Yılan yutmuş olmalı' dedi annesi. 'Ama nasıl olur, görünüyor?' Annesi gülümseyerek, aşk denilen kudretin cilvesi der gibi 'yılanlar yukarıda cam gibi içlerini gösterirler' dedi.

Gü/r/z

Güz geldi öldürülen canlıları düşünüyorum bu yırtılan yüz senin en uzak sesimi senden bekliyorum yalandan sayılır mı bunu da kuşkululu söylüyorum yüreğim hayat malzemesini düşünüyor mescitte sabah namazından sonra başı güzle parçalanan adamın gözlerini anlatıyorsun satırla doğranan liseli genç beyni kafatasından fırlamış çocuk elleri ve ayakları çürüyen yaşlı adam dövizinize kaç faiz alıyordunuz kuzum hangi zamandan bakıyorsunuz arzumu tomurcuklandırmayın bırakın hukukumuz gizli kalsın nesnelerin karmaşasını ansızın görüntüleştirilen kadın mıydı ağlayan paramparça aynadaki düşüyle deviniyordu çocuğun cesedini uyutmak istiyordu güz geldi sabah mesai korkusu servis ayrılığımızı düşünüyorum ah o sefalı günler elini ateşin yaratılışına uzatmıştın hep böyle olurdu her bir şeffaf şey kendisine bir uğraş bulurdu kuponlar kesilir özenle istiflenirdi çay poğaçaya masada küçümen dağınıklık özensiz dedikodular sesini bulmaya çalışan telefon gerçeğe düşün içiçeleştiği film kareleri gibi bilinmezdi redaktör muhabir de biliyordu bu tilki kurnaz ama ölmedim diyordu mescidi son terk eden molla muhammede yaklaşınca musafaha edeceğini sanmış ellerinin arkadan bağlı oluşuna anlam vermemişti ki başına inen güz derin bir çukur açtı kafatasından kan fışkırdı sesinde boğulan bir bağırtıyla ya seyda diye yığıldı ikinci darbe gereksizdi Güz geldi bu ürkünç filmlerden bıktım artık yusuf gibi derin bir kuyuya düştüm geçici varlığı yitirdim akşamki programını değiştirmene sevindim önemli değil sağ ol defol her şey kötü zavallı böcek kimsenin acı çekmesini istemiyorum yemeğe çıkmadan ara o şeyi bütün eşyadan kesen bir sesle dalgınlığıma vuruyorsun en uzak sesimi hala senden bekliyorum köfte kalmadı efendim öyleyse hamburger alayım bir de çay duble olsun lütfen Güz geldi ölüm ölmüyor vesaire

Günlerin kaderi

Gönlü kırık bir rüyayla uyanıyorum. Benlik davasının sürüngen bir yüzüzsüyüm, sana ulaşan yolu soruyorum. Kılavuzum yok. Işığın ince bir kalkan gibi. Bir yamaç...Karşısında her şeyi bölen yapılar, bu ilkokulda aşkın boyasıyla boyanmış bir duvar yok. Yemek, alkol ve pazarcı.

Cumartesi

bavyeralı bir kahinin denize koşuşu gibi dağıtılan rızığımızın ayrımında olmadan sağa sola sataşyoruz.

Pazar

ölüler yıkanıyor.

Cuma

kuşların bir yolu kaderle çizdiklerini görüyorum.

Pazartesi

içi çürümüş, kabuğu kalmış bir çekirdek gibi evden çıkıyorum.

Çarşamba

bende hep bir farisi fetih yakıyor.

Salı

aramıza eşit bir sözcükle giriyor

Perşembe

son duygusu.

İşte böyle, hayatımız bir sözcük. Yanıp yanıp sönüyor. Bir an. İçimizdeki sankisizliğe bakıyoruz. Dilenci sokakları sarp merdivenlerle kabarık caddelere ulanıyor: Senet, faiz ve mesai.

Kira sözleşmesi, anjiografi, yarım bardak çay ve parlaltıcık görünmeyen.

Günler...Günlerin kaderi. Acının ısıttığı fanus.

Sen ona ben dersin

Osman Yıldız'ın yazgısını değiştiren kaza, bir kiş öğlesi Bakanlıklardaki Altındağ belediyesi satış fonuna ait sıfırlatıdokuzbinaltıyüzondört plakalı fischer marka aracın önünden geçerken olmuştu. Vidanın gevşemesinden mi, olacak olacağından mı kapak aşağı inivermiş, zavallı adam gözünü hastanede atığında kafa derisini yüzölüp yapıştırılmış sanacak kadar sızlamıştı. Kazadan az önce kapısından geçtiği sinemada gösterilen filmin yönetmeninin Gene Quintane, kendisi için uygun matinenin ondokuzotuz, Orman Bakanlığının kapısındakinin kunduz mu tavşan mı olduğunu, tozu dumana katan çöpçüye içinden savurduğu küfürleri, pasaport şubesindeki komserin söylediklerini özetle ruhunu yoran hiçbir ayrıntıyı anımsayamıyordu. Küf yeşili ceketinin iç cebindeki kimlikte dokuzyüzkırküç Yazıhan doğumlu, dini İşlam, babası Efe, annesi Bessey yazıyor olması da hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gençliğinde, evinde sadece adı kolonya olan bir sıvı üretip, vişne rengi yaldızlı kader kolonyaları yazısıyla sattığından adının kaderciye çıkmış olması da kalabalık enkazında anımsanamayacak bir ayrıntıydı. Doktor, dalgın dalgın baktı. Göğsüne kötü düşünceler fısıldayan büyücü göründü. şarap sarhoşluğundan beterdir, bilirim, dedi; sizinle uğraşmayı gereksiz gördüğümden taburcusunuz. Ne bekliyorsunuz diye diklendi Osman Yıldız, hastanenizden ışıklı bir ip gibi çıkmamı mı ? Yoo, dedi doktor, boş bakışlarla baktı, içine döndü. Osman Yıldız'ı sarışın bir vamp gibi taburcu ettiler. Hayatının geniş dairesi yok oldu. Bebek gibi yorumsuz düşler görmeye başladı. Damar mavisi çantasıyla durağa geldi, dönüp hastaneye baktı; hamamböceği, hemşire ve çay diye fısıldadı. Traşsız yüzüne bakan adama nanik yaptı, arka cebindeki aynayı çıkarıp bakınca gözlerindeki irisinin dağılmakta olduğunu ayrımsadı. Yüzü çopurlu, tıknaz adamın sözlerine çarptı. Öndeğinde sıra hemşerim. Aşık, öfkeli insanlar, bulaşık suyu çayda yüzen hamamböceği, hemşireler...Benliğini kınayarak sıradakine bindi. Aynadan bakarak, nereye diyen adama, Lemos'a dedi.

Lemos, Osman Yıldız'ın ilk düşünün baskın rengiydi. Nedir bu mavilerden çektiğim, diye göğüs geçirince; bir ses duydu: kalbe açıl, akklı güç durumda bırak. Hadi canım sende, der demez bir vadi yılanı peydahlandı. Kimsin sen, diye bağırdı. Küçüksu belediye başkan adayı Alırıza şahdamarım dedi yılan. Bu koku nedir? Adam elindeki kötü puroyu işaretledi. Sen adam mısın arslan mısın? Ben yarı sahoş bir leopar divanıyım efendim. Anlaşıldı, diye söylendi; siz bedenden ayrılan ruhlarsınız, yuvanızı terk etmişsiniz.

İlk düşünün hakim rengi maytapmavisiydi, fakat bu Boğaz'a bakan villasının balkon demirlerinde veya kitaplığın yarı soyut resimde değil Kozçav inşaat şirketinden aldığı takdirnamenin çerçevesindeydi.

Bakıcı kadının gelmesine çeyrek kalınca elektrik kesilmiş 'gerçeği konuşan sadık sözcükleriyle' cümlesinin başlamakta olduğunu anlamış, herkese kendi oranında tanrılık yükleyen bir özgeçmiş kaleme almıştı ki, sicilinin temiz olduğunu fark etti. Hayat öyküsünün ikinci cümlesi, 'devlet demir yollarına sempatim vardır' ken, beğenmemiş, 'devlet demiryollarsız yaşamam'a geçirmişti. Hiç sevmezdi bu huyunu. Kurnaz kurnaz gülümsedi.

Hayatımız da böyle değil mi? Yaz boz tahtası. Bir ses duydu. Temizlikçi kadının geldiğini sandı, yataktan indi, hole baktı, kimsecikler yoktu. Gecedен kalma bir gölge olmalı, diye düşündü. Kahve hazırladı, çalışma masasına geçti, bir sigara yaktı, dün yazdığı özgeçmişini okumağa başladı.

Ben Osman Yıldız. Muharrem oğlu, Bindokuzyüzkırkiki Lemos doğumlu.

Sekiz boğumlu.

Gözlerini oğuşturdu.

Ermemek ilkokulunu iyi derecede bitirdim. Dokuzyüzellisekiz-altmışiki arasında Diyarbakır Ziya Gökalp lisesinde okudum. Muallimliğime Mulumu'da başladım.

(Mulumu'nun manası mı ? Bunu baskıya hazır Ermemek Tarihi adlı kitabımda anlattım) Bilahare İzmir'e Memur olarak tayin olundum. Hiç unutmuyorum vali muavimimiz sayın Yakup Yüceldi. Başbakanımıza gönderdiğim mektuplara bu özgeçmişini eklemliyorum. Sol alt köşesine, 'bu yazının aslı zata özel gönderildi' kaşesini vuruyorum. Sağ üst köşede naçizane fotoğrafım ve üzerinde aynı kaşe yer alıyor. Altmışiki senesini bir cümleyle özetliyorum: Babam vefat etti. Devlet, sosyal bürokrasi, Belediyeler Birliği sorumlu saymanlığı, Birlik bütçesini gelir gider dengesiyle hazırlayıp genel kurula takdimim. Devamında tecrübelerimi geliştirme amacına yönelik faaliyetim hülasa ediliyor: Ege Tıp Fakültesi dekanlığı muhasebe bürosunda tahakkuk memuriyeti, şehit üsteğmen Kemal Güçyener dayımın telefonla tayin ettirmesiyle İzmir Tekel Başmüdürlüğünde hesap kontrol memurluğu olmak üzere ceman dokuz sene devlet hizmetim mevcuttur. Altmışdokuzda Konya'da levazım asteğmenliği, yetmişbirde terhisim. Müteakiben Hollanda ve Fransada bilgi ve görgümü artırmak, batı alemin teknik ve sinai kalkınmışlığının muharriklerini araştırmak üzere Akademia de Lille'de bulunuşum. Annemin vefatıyla yurda avdetim. Kozçav İnşaat Taahhüt a.ş.grubunun Akhisar, Libya ve Adana muhasebe departmanlarında vazife alışım. Kısa zamanda yönetim kademelerinde ilerleyişim. Nefsime hakim olamayıp mütemadiyen tıkindığımdan iki ay on günde yüzyirmialtı kilograma yükseltilişim, eve kapanışım... demek ki bu feci durum mevzuubahis edilmezse oniki sene de özel sektör hizmetim var. Yazdığım her imlayı kendime mahsus ve özenle yaparım. Başbakanımıza çektiğim her telgrafın iki nüshası zata özel klasöründe mevcut bulunmaktadır. Seksenden sonraki hayatım evimle petete arasında geçiyor. Dokuzyüzseksendörtte sesekadan gelen bir yazıyla çarpıldım. Derhal harekete geçtim. Köyümüzü de galeyana getirdim. Emekliliğimle ilgili bir zuhul mu diyeyim yoksa deni bir iftira mı suistimalden söz edilmekteydi. Alçak bir köprünün altından geçen yüksek bir tekne gibi hissettim kendimi. Ben ki hep sicilimin temizliğiyle iftihar etmişimdir, amirlerime saygılıyım. Yazdığım her dilekçede bunu ısrarla belirtmeme rağmen bir netice alamadım. Durum adalete intikal etti. Değerli Türk hakimlerinin sesekanın yartığı bu vahim hatayı düzelteceklerine inancım tamdır. Bu kara günlerde bana bir hal arız oldu. İleride zuhur edecek atılımcı başbakanımız rüyama girdi. Sana, dedi rakamların sırrı öğretilecek. Olacakları önceden tahmin etme gücü verilecek. Bana da iktidar bahşedilecek. Gücümüzü birleştirirsek memleketimizin istikbali güzel olacak. Ferdası logaritma, cebir ve statistik kitapları aldım. Mektup ve telegraflarıma cevap vermeyen başbakanımızla müşterek bir çalışma içinde olduğumuzu biliyorum.

Osman Yıldız özgeçmişini mektuba ekledi. Matbu zarfa yerleştirdi. Adresi özenle yazdı: Saygın başbakanıma, Millet vekilleri Sitesi Ankara. Kopyasını aldı, okudu:

Zatıalilerine müjdelerimi sunuyorum:

Bir

Life is a journey, not a destination.

İki

Tüm zamanlar için kuralım: Öz. Adresim: 7 kelime. İmzam (...)

Üç

Önce ikiyüzkırkdört kelimelik telgrafım incelenmeli ve gereği düşünmelidir.

Dört

Cumartesi gecesi, yirmibirotuz sularında arzettiğim rakamlar: 5833/5834/5835/5836/1992-1996: 2005

Bunlar asla ve asla paravan fantezi değildir.

Tüm partilerin zamanlamalarında nice...nice...gizemi bulunmaktadır, geçmişe de yansır, geleceğe de ivmelidir.

Beş

Katiyyen ilgi odağı olmak için arz etmiş değilim. Katiyyen medyum değilim. Medyum olabilmek için aylarca hatta yıllarca hiçbir hayvani gıda ile beslenmeden, sadece arpa ekmeği, kuru üzüm ve nohutlu pilavla tagaddi edilmektedir.

Altı

Bu rakamlar şek ve şüpheden arındırılmış kristalize zamanlardır.

OY/ARTI

Sabrınız taşıyor, biliyorum sayın başbakanım.

İşte müjdem sunuyorum: ZENGİNLEŞTİRİLMİŞ URANYUM

Bindokuzyüzdoksanaltı.

238/239/1995-1: 1994 12: 1996

...

...Yepyeni ekonomik ivmeler

...

...Yepyeni bir popülerlik

...

...Artış eşdeğerde algılanmalıdır. Zamanın akışı içerisinde tüm sorunlara çözümler getirmek, yirmibirinci yüzyıla girerken saygın başbakanımıza nasip olacaktır. Heyecanla bekleyecek ve göreceğiz.

En derin saygılarımla.

Muharrem oğlu, 1942 Lemos doğumlu Osman Yıldız.

'Bu yazının aslı zata özel gönderildi.'

Osman Yıldız ebced ve cifre benzeyen bu çıkarsamaları yaparken dışarıda yağmur sağnaklaşmış ve Ankara sonbaharının pusunu yeryüzüne indirmişti. Düş gördüğü geceyi anımsadı. Yorgana sımsıkı sarıldığında gece lambası sönmüş, pencereye vuran tıkırtının güvercin olduğunu bildiği halde kendisine gayptan haberler getiren cin sanmıştı. Pencereye baktı. Simsiyahtı. Müjde mi getirdin sevgilim dedi. Sesini bu denli yumuşatabildiğine şaşıtı. Güvercin ürkek ürkek girdi. Sanki eskiden beri dosttular. Çalışma masasındaki hırçın sevgili zülfü gibi dağınık kağıtlar arasında bir zaman gezindi. Kulağına üfürdüğü haberleri buğday tanesi ikram ederek karşıladı. Eteğindeki meyveleri dökmeni istiyorum, dedi. Unutma, bir gözü kördür, yeryüzü ve gökyüzü bilimlerini elde ederek insanları büyülemiştir. Hoşça kal, der gibi baktı, kanadıyla başını okşadı, havalandı. Sonbaharın kucağına dökülen varlıkları seyretmek için pencereye geldi. Herkes kendi karanlığını yaymaya çalışıyordu. Gözlerine vuran katlarıyla ışıklıydılar. O fitneler nefisleri kendine çekiyor diye göğüs geçirdi. Oysa dışarıda karanlık örtüsü altındaydılar.

Seslerini duyabiliyordu. Kaldırımdaki sarışının çekiciliğinden ürkmekte birlikte, noldu bebek yolunu mu şaşırın, diye laf atmaktan geri durmadı. Sen de mi çekimlere hazırlanıyorsun? Omzunu tutup sarstı. Bana numara yapma. Ses yoktu. Bir daha sarstı. Beni aldatamazsın, konuş diyorum sana! Sağ eliyle sol omzunu sarstığını fark etti. Merhaba hayatım ben...hatırladın mı? Nereden hatırlarsındı. Seni gibi kaç sürtük geçmişti rejisör yatağından. Telefon çaldığını sandı, telesekreter... Merhaba , ben Osman Yıldız ...Evde değilim...Yalancı dedi cevap ver o halde...Çalmış mıydı? Telefona uzandı vazgeçti. Bıkmıştı bu vazgeçmelerden. Açma o halde...Merhaba, ben Osman Yıldız, saat yirmidört kırksekiz, evdeyim. Oyun oynamıyorum burada. Herhangi bir siyasi mevki peşinde değilim. Demokrasinin hür iradesiz olamayacağını muttaliyim. Nerede kalmıştık? Merhaba, ben Osman Yıldız, az önce evden çıktım, bir mesajınız varsa...Böyle olmayacak diyerek record tuşundan sonra stopladı, başını iki eli arasına alarak düşünmeye başladı. Hah buldum galiba. Merhaba. Evet, evet sadece merhaba. Şu an ülkemizin geleceğini ilgilendiren tılsımlı rakam hesaplamalarıyla meşgulüm. Cevap vermeyi çok isterdim. Lütfen, sinyalden sonra notunuzu bırakın. Biz sizi ararız. Son cümleyi sevmeyi. Kayıt tuşuna yeniden basınca ülkemizin sözcüğünde şaşırıldı. Yeniden denedi. Tılsımda şaşırıldı. Bir kez...bir kez daha...Son dendiğinde saat birotuzüçü bulmuş ve cümle oldukça değişmişti: Merhaba. Osman Yıldız aramakla iyi ettiniz çünkü o yapayalnız bir insan. Eee sıktın ama, pencereyi açık bırakınca mı olmuştu bütün bunlar böcekli böğür? Efendim? Bir havale yaptırıcım dedim. Sıcak mı? Size çoğalır diyorum. Anlamadım? Ezginlik canım, midem kazanıyor. Kimsin sen? Gecedan kalma bir gölge. Lücce mi? Hayır, hayır anadan doğma körbüyü. Çıldırma beni. Ne diyordun? Şey diyordum. Ne ? Nane. Nen var sevgilim? Yokbişey. Huyundan hapşırın gibi güzel bir şey. Heeey! Sanki bir sığınaktayım. Sanki büyükannem mısır kralı. Bir ilkyardım. Kıskaç bir ağaç. Sakin ol...Tamam lütfen sakin ol. Sussssss. Hayır bayım yanılıyorsunuz, sığınaktayım ve elimde tılsımlı rakamlar oynuyor. Ülkem için yaşıyorum ben. Güzel ülkemin değişimci başbakanıma ne kadar ihtiyacı varsa güzel başbakanım da bana o kadar muhtaç. Osman Yıldız konuşmak için bahaneler ürettiğini sanarak çalışma masasına geçti, rakamlarda gezinmeye koyuldu. Hesaplamaları bitirdiğinde geriye yaslandı, sigara yaktı. Yarın temize çekmeli ve lüks işaretli telgraf olarak göndermeliydi. Uyusam iyi olacak, dedi. Yarın yemeğe çıkalım mı başbakanım? Sizinle farklı bir beraberliğimiz olduğunu sanıyorum. Lütfen...Başka bir gün mü? Uyuyakaldı. Uyandıığında 'tılsımlı rakamların özünde gizlilikleri özümlemmiştir' sözcüklerinin kendisine ait olduğuna şaşarak sekseniki oylamasından önce general Kenan Evren'e yazdığı beş sayfalık mektubun sonunu hatırladı. 'Ordu dizginleri kurtarır' cümlesindeki vurguyu, ordu komünistlerin elinden ülkeyi kurtarır biçiminde algıladığını belirtmişti. Nurcuların, dizginin İslam deccalından mı yoksa komünistlerden mi kurtarıldığını tartıştığı yıllarda Osman Yıldız, 'İslamköy'den biri çıkacak, bu milletin başına geçecek, Kur'ana sarılırsa başarılı olacak, sarılmazsa geleceği vahimdir' yargısına işaretler arıyordu.

586 585 584 583

582 581 580 579

166...Delege

176...Yaprakdökücü

156...Tılsım

489...Hata ile kayıtlı delege.

İlke ilke/öz

1169 göz

Şaşırdınız değil mi başbakanım. Bekleyin size yeni haberlerim var.

Osman Yıldız yatak odasına gitti. Yatağın kenarına ilişti. Ellerini dizleri

arasında birleştirdi, bakışlarını duvara çiviledi. Pütürlü beyaz. İnsanlara ne

olmuş ki gerçeği görmüyorlar. Saatli maarif takvimindeki rakama baktı:

16. Gözlerini kapadı rakamlarla ruhu arasındaki uzlaşmayı düşündü. On ve

altı. Birleşince özveriyle bir hanesinden vazgeçiyor. Birleşme özveridir, diye

fısıldadı. Sizinle ben. İkimiz. Biz. Sizin için de özverir misiniz? Biz siz. Evet,

evet siz. Güzel bakımlı kadın. İşte güzel başbakanım beni diğerlerinden

ayıran çizgi... Lütfen küçümsemeyin.

Size yeni müjdelere sunuyorum.

1169-1106...63 delege her nasılsa hastalık, kaza ve kader nedenleriyle

Ankara'ya gelmemiş, oy kullanamamış.

1169-1106

1070-1071...Binyetmişbire dikkatle bakınız. Size ne ifade ediyor bilmem ama

bu tarihi kavşakta bütün gerçeğimizin atomizmi yatıyor başbakanım. Niçin

derseniz? Horasan sembol mekanımız. İslam deccalı oradan çıkacak. Buradan

0531 artı 1453 çarpı 1071 eşittir 1993'e geçiyor İstanbul'la ivmeliyorum.

İkinci sembol mekanımız burası. Neden derseniz? Deccal öldüğü vakit ona

hizmet eden şeytan Dikilitaş'ta dünyaya bağırarak ve herkes sesini işitecektir.

Münir Nurettin üstadımız gibi radyoyla bağırarak ve haber verilecek. İşte

böyle güzel başbakanım. Sadece size sunduğum tılsımlı müjdelere olan

inancınızı düşünüyor ve sizi seviyorum.

Osman yıldız, yatak odasında bekarlığa ilişkin uyurgezer bir düşünce

başlatarak kafa sesiyle kendini sorguya çektiğinde vakit sabaha ermekteydi.

Kendisini ülkesinin sorunlarına adadığından mı yoksa Aşkı Memnu'yu

okuduğunda Bihter'e, Stendhal'ı okuduğunda Bovari'ye, Kafka'yı okuduğunda

Milena'ya aşık olduğundan mı evlenmeye fırsatı olmamıştı. Böylece elli iki

yaşında, saç bütünüyle aklaşmış, eklem romatizması,siyatalji ve kronik

bronşit dışında da gönül hastalığına da tutulmuştu. Öğrenciyken masasında

sayfalarını açık unuttuğu kitabın yazarının neden Lötromon olduğunu soran

adamın sürekli sarımsak yiyişine anlam verememişti. Netekim merhum

başbakanımız İsmet İnönü de aynını düşünürdü dedi. Geceydi, kimsesizdi.

Sessiz, soğuk bir evde yaşıyordu. Gecenin çarpan yüreğinin beynini törpülüy-

ordu. Salondaki basma örtülü divanda kıpırtısız oturuyordu. Örtünün saçağını

annesi örmüş olmalıydı. Çeyiz sergisini düşündü. Gelin odası, mutfak ve

hamam takımlarından çocuk eşyasına yüzlerce işlemeli güzellikle süslenmiş

olmalıydı. O tarihlerde demiryollarında çalışan babasının peşinde karış karış

gezmişlerdi Anadolu'yu. Ankara'da Keçiören yolu üzerindeki eski Ziraat mek-

tebinin karşısında oturuyorlardı. İki katlı istasyon binasına bitişik sarı binada

dört yılı geçmişti. Büyük karakavak ağaçlarını unutamıyordu. Bağ evleri vardı

az ilerde. Tuğladan yapılmış hımiş duvarla çevriliydi. Çellonun konağı iki

katlı, tahta kepenkli, kente bakan cephesinde geniş balkonu olan muhteşem

bir evdi. Sık sık okuldan kaçır, konağı çevreleyen bağdan elma çalardı. Evin

önünde mermer bir havuz vardı. Sudaki görüntüsüne dakikalarca dalardı.

Yemek, bulaşık, temizlik, dantel, örgü...Yorulmak nedir bilmeyen anneciğinin

parmak izleri vardı dantel saçağında. Canı sıkıldı. Yatağa girdi, yorganı

başından aşırıldı. Ayakları dışarıda kaldı. Zavallı ayaklarım, dedi. Zavallı

laiklik. Başbakanın çimento benzetmesini düşündü. Benzeyen, benzetilen

ve benzetme edatı tamam da benzetme yönü ne olabilir? Saatin tiktakları

o düzeyi getirdi aklına. 'Yorgan allahsıza kadar sığınak'taki inançsızlığa

dikkatinizi çekerim. Atayı kabirden kaldırdılar nereye koydular bilemiyorum. Sadrazamıyla komutanı kabre yanaşmış, önce o eğiliyor, sonra diğeri, ne görüyorlar? Birazdan başbakana yazacağım, keten bezleriniz yerde duruyor, açın onları kabre girin, sırattan burnu sürüyerek geçenleri düşünün, bir saat üç gün beş saat değil sonsuz kalacaksınız orada. O karanlıkta. Topraklanacaksınız. Geldiğiniz belirsizliğe aşıksınız. İsa ölümlerden kıyam ediyor. Bakın bir soluğuyla diriltiyor onları. Kör gözünüz böceklerle yem oluyor. Omurgasızlar için semirip durdunuz. Bu tenhalık üzüyor beni anne. Bu kimsesizlik. Bu sessizlik içimi acıtıyor. Sen de yalancısın. Yalan bir ömre hazırladın beni. Sabah beşte uyandırır, elimi yüzümü yıkar, üstümü giydirir, saçlarımı tarar, kahvaltımı yaptırır, çantamı hazırlar, harçlığımı verir, yanağımı öpücük kondurur, kapıdan el sallayarak uğurlardın. Hep böyle sıcak olacak evimiz, derdin. Beni terk etmeyecektin. Benim için mi hazırlanıyorsun? Elinin uyuşmasına aldırış etmedi, ayakları üşümüştü, sızlanarak kalktı, dakti-lodaki boş kağıda baktı. Boş. Çamaşırlar birikmişti. Kağıdı yıkayacaktı. Sonu gelmez işlemlerle boğuşacaktı. Sayın başbakanım...Hayır hayır değiştirmeli. Muhterem başbakanım...Nasıl yani. Kırk yıllık kani. İşte böyle...Sn. Değil Muh. İih. Değerli başbakanım...olmadı. Kıymetli başbakanım...I ihh. Saygıdeğer başbakanım. Daha samimi. Sarışın başbakanım... Daha, daha samimi. Güzel başbakanım. Evet evet neden olmasın. Güzel başbakanım. Güzel insanım. Peeh...Ee sıkıttı artık. Akıllı başbakanım. Uslu başbakanım. Zeki başbakanım. Hah buldum galiba. Bilgili başbakanım. Özelleştirme bilgisi yüksek başbakanım. Diyanet şurasında hepimiz birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılmamız diyen akıllıbilgilizekidindarsarışınbakımlıalımıbaşbakanım. Lütfen ayrılın kelimeler. Kelimeler size söylüyorum. Bitişmeyin. Birbirinize yaslanmayın. Sıkışmayın beyler arkalar boş ilerleyin.

Konuk Arketip

Bir zaman-seksen on iki eylülünden sonra- Ankara gibi büyük bir kentte bilinç kaymasına benzer bir belaya uğramışken Karşıyaka mezarlığı imdadıma yetişti. Dereye bakan yüksek bir tepede oturuyordum. Varlık çevriminde benlik, ucu yanan bir çubuk gibi deviniyor yalancı bir daire çiziyordu. Özel dünyam ölüyordu. Kimi zaman ruh çekiliyor gibi bir hayal beliriyor, mezar taşlarından yazılar çıkıyor, sözcükler, harfler uçuşuyordu. Ölümlerin buharlaşarak havaya karıştığını hurafemi anımsadım. Kalbimde konuşan inti-har meleği, iyi bak dedi bu mezarlıkta yüzlerce belki binlerce Ankara yatıyor. Tuhaf diye dudaklarımdan dökülen sözcüğün zaman kazanmak için sunulmuş bir yem olduğunu söylenemezdi. İyi biliyordum ki binlerce değil milyonlarca Ankara boşalmıştı bu çukurlara. Ölü kokuyor, çürümüş et, parçalanmış ceset tütüyor bu toprak. Ne gezer kimse istisna kalmayacak, dünya menziliğinde konuk arketip olmaktan kurtulamayacaktır, çünkü istikbal göklerde. Dünyadan çıkıyor gibi odadan çıktım. Kapıyı açık bıraktım. Adımlarım beni rüşvet ve yolsuzluk bataklığında beslenen ürkünç canlıların yaşadığı bir yere taşıdı. Sanki bir havuzda yıkanıp ve kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda olağandışı bir aleme götürüldüğümü fark ettim. Anlaşılmaz bir lehçeyle konuşan yaratıklar gördüm. Ne dediklerini anlıyor ne yaptıklarını biliyordum. Sıkıntılara uğratıldım. İşkenceler gördüm. Rüşvet yemedim, dalkavukluk etmedim, kadını yuvasından uçuranlara çağrıda bulundum. Sevgili bayanlar sesim ulaşıyorsa size evinize dönün. Küçük cennetinize. Herkesin bir gün evine döneceğini unutmayın. Merhaba asker. Merhaba sevgilim. Size de bayım. Yer altı dünyasının ünlülere size de. Cenaze levazımcıları, sizin de önemizin farkındayım. Ülkemiz ilerliyor.

Boyutları büyük rakamlar artı o kişiler çarpı petrol ofisi artı askeri birlikler eksi onbinton petrol eşittir huzur veren gazete karekök İngiliz kraliyet ailesi... Hayır hayır förmülümü tümüyle açıklamayacağım.

İntermezzo

Osman Yıldız dördüncü düşüyle ilgili notlarına şöyle başlıyordu: İncirli'de oturuyorum. Yaşım otuziki. Yolun yarısından üç az eder. Bir televizyon kuruluşunda resim seçici olarak çalışıyorum. Babadan kalma tek kuruş olmadığından kendime biçtiğim soyluluk özentiliği rolü için düşsel bir intermezzo yaşamam yani en geç yedi otuzda evden çıkmam gerekiyor. Çeşme'ye (evime en yakın durak) on iki dakikada geliyor, ekspres opera otobüslerinden birine biniyorum. Sekizon beşte Sıhhiye'de oluyor, hayatın karşı remizlerini görüyorum. Seni buldum şükürler olsun diyor. Niçin? Şaka mı ediyorsun kuzum? Ne şakası? Neler saçmalıyorsunuz. Bırakın şimdi numarayı kim çekti bu fotoğrafı o halde? Ne fotoğrafı ? Kimi buldun? Nasıl şakası? Beni hiç yetirmediniz ki. Hadi diyor geç kaldık daha bütçeyi hazırlayamadık, haftaya çekimler başlıyor. Sana göre ne var ki, resim seçiyorsun. Haydı canlan biraz kurguya geç kalıyoruz. Kahretsin nereye koyarım şu kimliği. Kabanın sağ cebine bak. Bulamıyorum. Aç adımlarını şuna yetişelim. Tıkış tıkış aman Allahım. Hay Allah çantam eziliyor. Basma ayağımı kahrolasınca. Burada inelim bir durak yürürüz. Olmaz geç kaldık. Gecedен kalma anlaşılın pis pis sarımsak kokuyor. Buradan iki belediye, üç halk otobüsü geçiyor. Akıl görmeyecek bir kalabalık itişip kakışıyor. İnanmıyorum. Bu inançsızlık ecza okunacak cinsten de değil üstelik. Bu adam kadına sarkıntılık yapıyor. Yapısından belli. Üstelik kelli felli. Boynundaki dövme bak. Avanak. Tak tak tak. Kim bu? Bu kadın da kendisini koruyamıyor. Niyetinde değil yani. Evde kocasıyla başı dertte anlaşılın. Kes lan. Gır gır gır gidiyoruz. Gidi gide bir sevgili işyerine geliyoruz. İşe yer yok. Yapılıyor gözükerek geliniyor. Çay-Poğça. Gazete. Dedikodu. Tekrar çay sigara. Eş dost telefon. Öğleyn Sakarya'ya iniliyor. Dönerli sandviç yeniliyor. Günün konusu temettüler. Maaş farkları soruluyor. Telefon. Ayten. Sen zaten. Hadi hadi sen de üzerine üzerine gittin. Az mı yalvardı sana. Bu zamanda babana güvenmeyeceksin kızım. Mutsuz koca numaralarına yatıp kızı avlamış senden gizleyerek bir yıl yaşamış. Tak sepeti koluna sen kendi yoluna ben kendi yoluma. Yollukları alacağız unutma diyor Serpil. Bu işyerine gelişime şaşıyorum. En kabasıyla cahilini müdür yapıyorlar. Sinanı görüyorum. Naber diyorum. Hiç diyor. Piç diyorum. Ger beni diyor. Asansörde karşılaştığım sarışına bedel burada dağdağalı kentin kimliğini yansıtan orta yaşlı esmer bir gacı var hah buldum işte diyor hay Allah dünyada aklıma gelmez nedir gelmeyen montajcı buldun mu kimliği iç cebimdeymiş müdür yine sabah aramış yokmuşum ne zaman olurmuşum ki yokolsaymışım mizacına deva olacak film gibi geçiyor hayat o masalı o gün resimleyecektin iki güzel yüz arasında fani dünya masalı ışığın bilinmeyen tarihi işte merak ettiğin koridor ıppısız şarkıların firar vesikası gibi odalar odalarda saçı dökülmüş ensesi kalın şişgöbek prodüktörler prodüktörlerde müzik satan fahişeler fahişelerde bütçe kontrolörleri kontrolörlerde hırsızlar hırsızlarda polisler polislerde dağlar dağlarda bağlar bağlarda sağlar sağlarda çağlar çağlarda yağlar yağlarda kolesterol intiharlar saklanıyor saklandıkça küfleniyor küflendikçe o pis insan kokusu çıkıyor yukarı ip uzatan öfkeyi binaya bırakalım deniyor çifte standarttan ne çıkar çıkarınız olursa kimse kim kimin kimsen yok mu hadi bir adım daha gidelim telefonların izini sürelim nereye çıkar bu yolun sonu yorgun taşra gençleri büyük kentin yorgunluğuyla başbaşa bırakılan Osman Yıldız bir ben miyim

müdürün odasından hışımla çıkıyor birisi hamuduyla göçürenleri görmez pezevenkler diyor bağıyor müdür yüz ifadesini değiştirmeye çalışarak önündeki kağıtlara bakıyor ne var sesindeki imayı düşünüyor bütçe diyecek oluyorum bıktım artık diye başlıyor arada bir siz pezevenk misiniz kırk beş dakikalık kültür kuşağını hazırlıyorum altımilyon bütçeyle bilmem ki bütün bunlar meşruluğunuzu göstermez gibisinden yetim bırakılan birkaç cümle hatırlıyorum çıkarken ne oldu diye soran arkadaşşıma bilmem yine soyut şeyler söyledi siz dağ olsa yetimsiniz diyor koridorda çarptığım kız gözleri büyüyüp büyüyüp küçülen gence aldırış etmeden sigarasına uzanıyor ben de ayrılık denizine düşen insan seline karışıyorum yine parçalarımı kaldırımlardaki işaretlerde köşedeki gazete satıcısının sarkıttığı mevketelerin ayrıntılarında itişip kakışanlarda elçilik girişindeki nöbetçinin hülyalı bakışlarında bırakıp kurgu odasına koşuyorum bu sarsak bütçeniz bende daha çok bekler öyle şiirmiş çoğulculukmuş bırakın bu ayakları diyor bütçe uzmanı bıktım sizden gerisini hatırlamıyorum bıktım bu cehennemden yahu neler sayıklıyorsun diyor Sinan gel bir çay içelim için ısınır üşümedim diyorum senin de mi kurgun var evet diyorum on dakika geç kaldığım için montajcı müdürüne şikayet etmiş müdür muavinine havale etmiş muavin zabıt tut şefe götür demiş şef nöbetçi teknik sorumluya vermiş sorumlu nolmuş suya düşmüş su nolmuş pis herif demiş ne kurgulayacaktın şeyh galip efendim hıı diyor Sinan ne anladın diyorum birşey anlamadım diyor herkes nasibini yer diyorum yahu siz çıldırdınız mı bir milyon mekan kirası mı olur evet evet aynen böyle olmuştu ben kapıyı çarpıp çıkmıştım müdür arkadan sen kendini ne sanıyorsun küstah diye bağırmişti ben kendimi sofestai sanıyor gibiyim müdür o ne demek diye düşünmüştü bana yalnızlık bazen acı veriyordu müdür her akşam servisle evine gidiyordu böyle sürüp gidecek bir gün bitecek yalan olacaktı bu son olsun dedi şef peki dedim zaptı yırtıyorum eyvah diye bağırdım teknisyen tuhaf tuhaf baktı yine master bandı unutmuşum git getir ağbi dedi bende bir sigara içeyim çıktım taşıtları bekledim karşıya geçeceğim lambalar bozuk gazete satıcısı bunlar müşrik dedi gerçeğe işaret eden sanan biriyle karşılaştım koridorda bu rengi değişen gerçeği nasıl farkettileriz bayım güzellik aşık ister diyor bugün duyduğum en gerçekçi yalan karısını döven adam arıyor yok diyorum eşiniz kulağını göstermeye gitti ibnisinaya bandı kapıp dönüyorum dönüp haber verseydi miraç diyorum bir şey mi dediniz diyor teknisyen yoo diyorum napacağız diyor dünyada garip bir yolcu ol' u diyorum o nedir diyor yunus diyorum o kim malcolm x diyorum anlamadım diyor kaygınızla beni yaralıyorsunuz diyorum evet evet tıpkı böyle denirdi yıldızların sularında gezinen bir şiir bu sofestai ne varoluşçu ölümünün toprağını savuruyor cinlerin kulağında mı evet kurgu süremiz bitiyor şiiri öğüten bir kurgu oldu diyorum aptallığınızı midemdeki orta şiddete ağrıyla takas ettiğim için üzgünüm eee o ışık o kalabalıkta ancak bu kadar görülebiliyor çaresiz bantları alıp odaya dönüyorum çaycı kız onüç çayınız var diyor çantam yok diyorum paranıza bakın diyor bakıyorum cebimde ihtiyarlar risalesi bukovski ve terk edildiği için üzüntüsünden kendini asan genç kızın kederli yüzü var kedi fare oynuyoruz başkalarına zarar verdiğimizizi düşünerek vicdan azabı çektiğimi sanma aslında herşey o çağrıyı almamla başladıcumartesi saat ondokuzda gülağacı restaurantta bir kadını etkilemenin on yolu ya da devletçilik ve hususi teşebbüs fikrinin inkişafı mevzulu sohbet toplantısına gitmiş profesör doktor ziya şenyüz beyfendinin açıklamalarını dinlemeye koyulmuştum ki kapı çaldı açtım sekreter tezgahtar hostes stilist moda tasarımcısı şarkıcı türkücü türkçü samurkürkcüsü hem lions hem dindar yatmış olan arzuların tümü tüm baskı grupları çıkagelmişti

ve toplumun bir merkezi vardır diye başlayan başkentimizin bu önemli bilgininin inkılapların maksadı alısını özetleyen konuşmasını çıt çıkarmadan dinlemişlerdi ne zaman ki konuşmacı türkiye cumhuriyetinin halkının bütün mana ve eşkaliyle medeni bir cemiyet haline nasıl geleceğini izah babında inkılapları zikretti işti o an yer yerinden oynadı ve salon oyun yerine tahavvül etti en tehlikeli medeni beşerin hırçınlaşmış ruhuyla oynadığıydı ki ziya şenyüz beyefendi bu hırçın ruha nasıl bir türlü muasırlık fikrini aşıl原因amadık anlayamadım gitti dedi halbuki anadolumuzda hitit hurru ve urartu medeniyetlerinin varisi türk milletinin haysiyet ve gurur ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür cedlerimizden bıraktığı mirasa sahip çıkmalıyız bugüne geliniz beyefendi diye bağırdı kalp vakfı yönetim kurulu başkanı naci bey geliyorum ben de en az sizin kadar mütessirim türk kadınının gündelik hayatta şapka giymeyişi beni de çok üzüyor fakat sinagogda giyiyorsunuz hanfendi çıkıştı yanındaki kadına hava kurumu katib-i umumisi müyesser hanım hayır! diye gürlendi ziya şenyüz ortada bir avuç türkün barındığı bir ata yurdu kalmıştı bir tek karar vardı o da güzelim dilimizi arapça farsça terkiplerden temizlemek küçük cenazelerin gülümseyen yüzlerine bakmış ve pis köylüler güzelim şehri ne hale getirdiler demiştim baktım eşya ansızın aydınlanarak toplumun merkezinde olduğumu ihtar etti bana 'uykularıma yağmur yağıyor' cümlesini notlarıma iliştiğim tarihi bir türlü hatırlayamıyorum asma yaprakları öndeydi ay ışığı varken aniden yağmur başlıyor gitgide sağnağa dönüşüyor ve bıçak gibi kesiliyor başımla gövdemi ayıran bir ışık süzülüyordu seni seviyorum diyerek uyanıyordum nasıl ki rüyada insani bir sultan gibiysem bu habis işyerinde de seyyidinden kaçmış bir köleydim bantlarla odaya döndüğümde günün ışığını yakmadan söndürdüm koltuğa yığıldım gençlik sarhoşluğuyla kendimi yitirdiğim heygidigünleri düşledim çaycı serpile bakarak zavallı durumu çok kötü dedi serpil aldırma birazdan iyileşir sen bir çay getir ona dedi yine bej bluzünü giymişsin dedim dün de çizgili bordoyu giyindiğim için takılmıştın dedi çaresizlik benimkisi dedim her şeyin çaresi yegane türkiye büyük millet meclisidir dedi evet dedim giysilerimiz için devlete fevkalade minnet borçluyuz giyim kuşam yönetmeliğinden haberin yok galiba dedi çekmeceyi çekince tikiştirilmiş gazeteler gözüme ilişti ilişir ilişmez serpil atıldı onlar eski dedi olsun dedim bir saat onsekiz dakika boyunca gazete okudum neler öğrendim neler bir travesti gülşahın aids olduğunu belgeleyen refik saydam hıfzısıhha raporu neşredildi iki dikmenkeklikpınarında oturan kırkiki yaşındaki hacı ömer öztürk cinnet geçirerek ele geçirdiği satır ve bıçakla komşularını kesmeye kalkıştı üç süpercard sadece tele alışveriş terminali bulunan yerlerde değil dünyanın her yerinde geçerlidir john f kenedynin sadece otuzbir yaşındaki savcı yardımcısı oğlu öğle yemeği için vakit bulamadığından ayak üstü birşeyler atıştırmıştır beş iki çocuk annesi gözde hanım kocasını cekedinde bir kadın fotoğrafını bulunca gece uyduğu sırada cinsel organını kesmiştir altı big mac yirmi beş yaşındadır bu hamur çok su götürürdü susuz getirir dedi serpil kim dedi kilimci dedi sözlerimi serbest bırakmalıyım o halde dedim ölümünle hile uyduracağını sanıyorsan aldaniyorsun dedi kanunuesasi kuranı azimmüşşandır dedim lütfen yavaş konuş müdür iki de bir gelip uyarıyor dedi eyvaah diye bağırdım beş dakika önce yekamenin girişinde olmalıydım serpil ters ters baktı çıktım kız arkadaşım kuddüs kuşu bilgisini aradığımı sanma diye karşıladi biliyorsun hikmeti sevmiyorum hikmet dedin de geçen ayın tüketici fiyatları endeksini gördün mü endeks dedin de dedi karnım aç Sakarya'ya uğrayalım mı Sakarya dedin de dedim Ahmet evlenmiş Ahmet dedin de babanı aradın mı babam dedin de dedim eeee yeter ama dedi yeter dedin de demedim ama

Sakarya'ya gelmiştik işte pusu dedi işaretlediği yerde sadece döner kokusu vardı dünya bir meydanı imtihan ve tecrübedir dedim soğansız olsun lütfen dedi o lezzetle omuz omuza bıraktım onu güneşçikler çeşit çeşit renkler dedim ne bu diye çıkıştı sigara üstüne sigara biraz ara ver arıya ilham edilen bal gibisi yoktur dedim mark almam lazam dedi merkez dövize uğrayalım dedim merkez dövize uğradık yuvasından çırılçıplak çıkan bir ruh gibi caddede geziniyorduk çokluğa sirayet eden ürkünç objeler arasında ayrılmak ve küf sigara kokan bodrum evime dönmek düşüyordu payıma işte böyle dostlar evime döndüm lakin öykü bitmedi. Mühür. İmza. Bu yazının aslı zata özel gönderilmedi.

Osman Yıldız uyandığında geçmiş zaman gölgeleriyle karşılaştı. Kaldırım telefon trafik bilgisayar karınağrısı yürek sızısı pazar körlük ceset soyut monitör dizi beyin üretim karikatür köpek argüman ajitasyon sivas içişleri yenimahalle tin ide özgürlük beşer süperman heva pogrom seküler püriten metafizik iklim münevver kuyruk hadis kardeş saadet refah gibi sözcüklere yüklenen anlamları araştırmak üzere lugat paralamaya başladı İşe yetişmek için kurduğu saatin sesine uyanamamıştı sözlüğe uzandığında rafta dizi dizi beyinler gördü. Küüüüt! diye bir ses duydu. Yetmiş yıldır dimağına kayan kıymığın cehennem çukuruna düştüğünü sandı. Ne zamandır buradaydı? Aynı soluk fotoğraf, aynı karınca ve şarap. İşte benliğine saldıran ne varsa yataktaydı. Dua kendisini kaldırmıyor, pişmanlık duymak da acı ağrı kesici ve açık mavi sorular sormayın. Tomy'yi kim öldürdü bilmiyorum. Kurşuni akşamı sabah sanıyor ölü balıklar gibi kokuyorsun. Şarkı söylemeyi öğrenen fahişe gibisin. Gözlerindeki intihar da senin değil, bir ömür böyle geçti, ey sevgili seni soyutlamıyorum iki yüzlü bir cehennem çukuruyum seni somutlamıyorum ateşi satın almak istiyorsun ateşçi nefsim sahibine vermekten ürktün çabaların seni kurnaz gösteriyor sanma bütün imlemeler bir gün dış bileyecek sana bu sevgi de bir gün mutlaka kendi kendisine düşmanlık edecektir güya bu evle bütün evlerin penceresine bir sarkaç yapacaktın bütün şeytanları burada recmedecektin zavallı aklım bir duman gibi savruluyorsun geride bıraktığın ne yağmur ne hüzün dimağa körlük veren bir kentte ikamet ediyor dünü elde tutmak için banka önlerinde kuyruklaşıyorsun yalnız kendisini kurtarmak üzere anlamını ateşleyip herşeyden arayan kimsecikler yaşıyorsun simsiyah nefsim mavi bir örümcekle geliyorsun saçların siyah gözlerin mavi yüzün it kulaklarıyla soluyorsun ellerin eşyadan ayrılık acısını çekmekten sarı takındığın süslerden için görünmüyor gizli gizli tapındığın tanrıların satıcısı mısın soyundukça örtüyorsun pencereden süzülen ışığı çocuk sesini itiraflarını ört deniz gece ve beyoğlunun parke taşlarından gör istanbuldan olsa gerek diye iç geçir içinde kabaran sesleri kıs sürünerek yatak odasına geç burada recmedileceksin kimden gelirse gelsin bir işaret yutmaya hazırsın kıstığını sandığın arzuyla baş başa yataya gir keşke taş olsaydım diye içgeçir ansızın taş kesil.

Osman Yıldız uyanınca lavaboya gitti. Yüzünü yıkadı. Dönüp geldiğinde konuk arketipi buldu karşısında, yanağından süzülen damlaları silmeye çalışarak 'hala burada mısın' diye sordu. 'İstenmeyen yerde kalmam' diyerek kalktı arketip.

Uzlaşmadan söz etmiyorum ışıltılı gözlerinize bakarak yapıyorum bu hesapları, tarihin sonundan söz eden mesihlere aldanmayın güzel başbakanım, onlar anomiyile sevişmek istiyorlar, anarşist ve bakarperestler neymiş efendim protestanlar çok yer katolikler çok uyurmuş. Onlar ne anlar saygın ekonomik gelişimlerden onlar ne anlar tarihlerin temelindeki

süreçlerden ne anlar materyalizmin pilakisinden.

Siz bakmayın o boşboğazların tenkidlerine efendim, gerçek haber veren kulunuzu dinleyin.

Bakarperestliği keserek öldüren açıklamalarımı ancak siz anlarsınız. Yakında güneş batıdan doğacak ve dabbetülarz çıkacak. Bu, ağaç kurdu gibi bir nesnedir. Beşeriyetin sonunun geldiğini bildiren bu illet için yükselen burcum her ne kadar terörden bir nev'idir diyorsa da, siz bana güvenin ve insanların kemiklerini ağaç gibi bedene dışten tırnağa yerleşecek olan bu kurtçuğu ekonomik ivmelenmeye ket vuran kitler olarak anlayın. Anlayışınıza olan güvenim sonsuz sayın başbakanım. Evet güneş batıdan doğacak ve İsa Mesih büyük deccalı öldürecek. Manyetizma ve ispiertizma harikalarıyla halkımızı aldatan kitleri öldürecek olan mesih sizsiniz, göğsümü gere gere söylüyorum güzel başbakanım. Şimdi deccalın yalancı cennetinde ve cehenneminde bulunuyorsunuz. Nasıl yani dediğinizi duyar gibiyim. Arzedeyim. Siz söylenenlerin aksine kuraldışıbirkadınısınız. Bütün benliğimle inanıyorum ki, sizin cennetiniz de cehenneminiz de kendi üstün ürünlerini geliştiriyor. Bakınız sizin için yazdığım bir manzumede şöyle demiştim:

Karşı sözleri/ Tiryaki sözleri

Özelleştirmeye karşı değildi/ genelleştirmeye karşı değildi

Kupon veren gazeteye karşı değildi/ Huzur veren gazeteye karşı değildi/ Esrarengiz güzel başbakanım/ Ne dinlerdi ne dinlenirdi.

Evet böyle başlıyordu manzume. Rüyamda annem beni yine dövdü. Manzumenin başlığını LANGIRLUNGUR diye değiştirdi, kendi raiyeti için güç toplamaya çalıştı, uzay çağının en yüce jimnastik aletlerini topladı, kıyametin vaktini bilmiyordu sayın başbakanım eğer bilseydi, ortaçağdan az etkilenirdi. Gözlerim küçülüyor, ne kadar şikayetçiyim bilemezsiniz, saate bakamıyorum, beni sizden ayıran her nesneye savaş ilan ederek gidip buz gibi suyla yüzümü yunacağım. Lütfen bendenizden ayrılmayın/.../ Yeniden/.../ Neler oldu neler bilseniz. Yüzümdeki su damlacıklarının bildirdiği nice hakikat tanesi esaretten kurtuldu. Şimdi sıcağı sıcağına arz ediyorum- Gururla- Ve- Ümitle- Işığınız sönmesin- Gücünüz tükenmesin- Sizi hep seven ve ruhunda ritimleştiren kulunuz.

İnsanda örneği olan her arzuyu keşfede keşfede yüce bir makama çıkacağına inancı pekişen Osman Yıldız sonunda çareyi kahve kavurmakta buldu. Urfalı bir dostundan aldığı çekirdekleri tavaya boşaltmadan önce birer, birer saydı. Küflenmeye yüz tutan torbadan çıkan dansöz de aynı içkinin bağımlısıydı. 'Ne talihsiz romanım' deyince torbayı kapadı. 'Hayalim bir ev almak, ailemle birlikte oturmak' cümlesinin cifrini incelemenin gereğine inanmadığından, "seniyalancifahişe" sözcükleri dudaklarından döküldü, eğildi. Dağılan harfleri toplamaya koyuldu.

Y i s e l a ş ı harflerini seçti, diğerlerini usulca çöp kutusuna bıraktı. Yeni harfler ödünç almalıydı. Kitaplığına gitti. Bıkmıştı bu sessizlikten. Dün sabah temizlediği raflarda bir karış toz. 'Canınız cehenneme' diye ilendi, 'bıktım sizden.' Ansızın bir ses duydu: 'Osman beey, Osman beey!' Pire gibi zıplayarak fırladı, sesin geldiği yöne koştu. Annesinin çeyizinden kalma şerbet tasından geliyordu. Sarı saçları belirdi ilkin, sonra her zamanki mutlu gülümseyişiyle yüzü. Acıyla gerilmişti. Titrek parmaklarını uzattı, ağlamaklı bir sesle 'üzülmeyin başbakanım' diye fısıldadı, 'Yalnız değilsiniz. Rolünüzün güçlüğünün farkındayım ve yanınızdayım.' Mutlu bir çekingenlikle gülümsedi. Kendinden emin kitaplığa gitti. Elinde latin alfabesiyle döndüğünde annesini buldu karşısında, 'beni çok mu özledin yavrum?' der gibi bakıyordu.

Osman Yıldız annesine 'hiç bu kadar mutsuz olmadım' diyecek oldu ki, birlik kuralını parçalayarak göğe yükselmiş apartmanın gizli yüzüne baktı, yalnızlığını gördü. Somutladığı bu dertle bir zamanlar Bornova Atatürk mahal-lesindeki yüzüncüyıl camii imamlığını bihakkın sürdüren arkadaşı Emin'in noter tasdikli şiirinin son dizesi geldi diline.

Bir ağaca tutunuyorduk/ Bir ağaca tutunuyorduk/ Maganda hey hafif maganda/ Zekisin sağlıklısın/ Perdeni indirip dolunayı taşırsın/ Süpersin süper maganda/ Mega maganda/ Ultra maganda

Osman Yıldız'a yüzüncüyıl camii imamı Emin, ilk kez, Aktepe/Dutluk'ta Çiğdem sokak beş taksim iki nolu bodrum katında okumuştı son dizelerini. Çorumsungurludan Naci Gümüş'ün kaydını yaptırmak üzere geldiği Ankara'da, Osman Yıldız kimbilir kaçınıcı kez yanlış bindiği otobüsten inerken ayağına basan şişman kadına ters ters bakmış 'işlerin niçin yolunda gitmediğini şimdi daha iyi anlıyorum' diyerek diz eklemlerini sızlatan küf kokulu bodrum katına dönmüş ve içinde yirmi bin cilt eserin yer aldığı kitaplığa gömülmüştü. Yüzondördüncü sayfasında kaldığı kitaptan bugün otuzüç sayfa okumak zorundaydı. Komidinin üzerindeki listeye 'kırk sahife Nutuk'tan, onaltı sahife Mızraklı İlmihal'den beş sahife İçtimai Mukavele'den okundu' yalancığını not etmiş, akşam yemeğinde meraklı bakışlarla çevresindekilerin gürültülü söyleşmelerini dinler gibi görünerek çatalı pirinç taneleri arasında gezdirmiş, arada bir salçalı suda yüzen iri patates parçalarından birini ağızında gevelemiş ve yatsı namazını eda edemeden yatağa kendisini güç bela atmıştı. Haftasonu denetlenen okuma listesinde en çok okuyana Zafer çarşısındaki giysi satıcılarından alınan kahverengi ince fitilli kadife pantolon armağan edilmişti.

Osman Yıldız aklına sığışmayan işlerle uğraşmaya bugünlerde merhaba demişti. İlk olarak inkılapçı gençlerin memleketlerini fişledi. Sabırla devşirdiği bilgiler gösteriyordu ki, çoğu ebeveyn dayacağı tatmış, orta okulda aşık olmuş, şiir yazmıştı. Oğuz atay'ın da beyan ettiği gibi buğdaydan sonra en çok köylü yetiştiren memleketimizin kırsalda doğan gençleri bir zaman sonra inkılapların maksadı alisine inancını kaybediyordu.

Osman Yıldız ajandasının unutulmuş bir sahifesine düştüğü şerhte, 'iç ve güneydoğu anadolu çoğunluğu teşkil ediyor, ekme sarfiyatı ziyade futbolu kerih görüyorlar' diyordu. Buna sinema ve tiyatroyu da eklemesi gerektiğini, tiyatrodan dönen gencin hırpalandığı gece anlamıştı ama iş işten geçmişti. Oysa Maltepe'de üç film birden sinemasında gördüğü hocasının şokuyla yılın üçte birini Hacettepe psikiyatride geçiriyordu. Osman Yıldız bundan da habersizdi. 'Aman Allah'ım' demişti, 'boşuna dememişler çok okuyan değil çok gezen bilir.' Filmin rolü akarken uçuklayan alt dudağını ısırarak loşlukta sıvışan genç yurda döndüğünde hala bacakları titriyordu. Ertesi sabah pis bir Ankara kışydı ve Osman Yıldız, Dört Yol'a dönmek üzere evden çıkmıştı. Kapıda dikilen iki askerden çok üşümüş olanı, 'hoop hemşerim nereye?' diye sormuş ve Osman Yıldız'dan makul bir cevap alamamıştı. Oysa okula ya da aya ve pazartesine biçiminde bir cevap, bıçak gibi soğuktan kalbi donmuş nefere içaçığı bir malzeme olabilirdi. Neyse ki düşünce giren kuşukuyu aklına girmiş gibi karıştırmayan Osman Yıldız, herşeyde olduğu gibi bu akıllamaz işte de gizli bir el'in işlediğine yorarak, 'ne var yani sokağa çıkmak yasak mı?' sorusunu yöneltmeyip, sadece sorgulu bakışlarla bakar gibi yapınca, jandarma eri, 'duymadın mı kardeşim' diyerek çıktı, 'ihtilal oldu ihtilal.' Osman Yıldız, ihtilalin ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar bilinçsiz, gelmediğini bilecek kadar şuurlu sayılmazdı. Hemen eve dönüp iki dirhem afyon büzrü, bir dirhem zerdali nüvati, üç kavun çekirdeği, çuhadan neşredilmiş iki

portakal yaprağı, patiska menekşeler, beyaz sarı şekerleme ve konserve kutularını biraraya getirerek çarpıcı bir örnek ortaya koydu.

Kendisi için tırtmış diyen herkese gülümsemeyi ihmal etmedi. Babasını dört yaşındayken yitirmişti. Şalvarının cebinden çıkardığı mavi-sarı-kırmızı beyaz fasulye şekerlerini unutamıyordu. Servis otobüsünde yanına oturan kızlara dokunmaktan karınca duasını okuyarak alıkoyuyordu kendini. 'Efendiler mebus olabilirsiniz. Vekil hatta başvekil olabilirsiniz. Fakat sanatkar olamazsınız' sözüne fena halde bozulmakla birlikte bir yanağına vurulunca diğerini çevirme alışkanlığından bir türlü kurtulamadığından, Sanatsevenler derneğinde Kemal Tahir düşmanlarına küfreden edebiyat doktorunu anlamakta güçlük çekiyordu. Gözde yemeği kırmızı mercimek çorbasını içtiğindeki hissettiğine benzer bir hazımsızlık sıkıntısını tdk dergilerini okurken de hissetmesini kader-i ilahinin bir remzi olarak yorumlayan Naci Güneş'e bir gün, 'sen aklını onların cebine koymuşsun' dediği için Osman Yıldız'ı yurttan atmışlardı.

İspanyolca'ya merak salmış, Borges çevirisini ödeyeceğim diyerek kendisini aldatan Leylak yayınevini sahibi Ahmet İhsan beye vermiş toplam seksen lira taahhüdüne rağmen beş lira ancak alabilmiş, bununla kendisini hayali ihracatçılarla kıyaslayan arkadaşına kör şeytanın vesveselerini susturamadığı, kötü cinlerin muzipliklerininse ancak cin köpekleri olan şairlere zarar vereceği sandığı, menzile intisap ederek şarapçılıktan ve karı katilliğinden kurtulan ağbisinin ikide bir tekrarladığı 'şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır' lafının dersliğe atılan patlayıcıların öldürdüğü iki başörtülü öğrenciye sahibüzamanın halk edebiyatı profesörü Şemsi bey olduğu lise birinci sınıfta iki sıra önde oturan yasak aşkınınsa ağziyla kuş tutsa şeyh olamayacağı gerçeğiyle burun buruna gelmiş, böylece aynaya baktığında Kayseri'li Betül'e aşık olduğunu gülünç yüzüne fısıldamaktan başka günahı olmamış, Lalahan'da geçirdiği kış gecelerinden aklında kalan şeyin sadece kurbağa sesleri olduğunu itiraf etmemişti.

İşte böyle güzel başbakanım. Gurur ve şöhrete düşkün nefsim ne zaman acısam kurbağa sesleri duyarım. Fecrisadığınız nedir bilirim, vakta ki oniki eylül seksen hareketi vücuda geldi işte dediler aynen yetmiş bir martının muhtırası fecrisadığıdır yüce milletimizin. Yanıldıklarını sonradan anladılar, Osman Yıldız olarak naçiz kulunuzu dinlemediler. Fecr-i kazipden tamı tamına oniki sene sonra Süleyman bey Çankayaya çıktı ve fecrisadık açıldı. Şimdi Süleyman beyin reis-i cumhurluğuyla fecrisadığın ne alakası var diyeceksiniz. Ey benim şehnaz-ı çelkezim! Aman Allah'ım, neler saçmalıyorum ben, seksi olduğunuzu ifham edecek kadar çıldırmış olamam...

Osman Yıldız, süfyanın frenk serpuşunu başına koyup herkese de zorlamasıyla ilgili bir yazı okumaya koyulduğunda telefon çaldı, 'kendi dudakların değil, seni bir başkası anlatsın' dedi telefondaki ses. 'Hih' diye gülümsedi, 'yüzümü örten kavgadan beni uzaklaştıracağını sanıyorsan aldaniyorsun.' Ahizeyi yerine koydu, 'Küstah' diye bağırdı. Sağa sola bakındı, elini attığı her nesne 'beni dene' diyordu. 'Bunu ancak halkımızın desteğiyle başarabilirim' diye fısıldadı.

Dışarda yüksek bir sedayla bağırın şehrin sarıh bir kuşkusu vardı. Bilmiyordu. Önem vermeyeceğim, bulaşıklara asla acımayacağım! Birikmiş bulaşıkları yıkadı, çay demledi, kahvaltı yaptı, sigara içti, duş aldı, üşüdü, sobayı yaktı, soluksuz kaldı, pencereyi açtı, toz toprak üfördü, kapadı, tv seyretti, özel biçimi olan defter buldu, Kenya'daki bir dostuna mektup yazdı, beğenmedi yırttı, bakkala gidip gazete, süt ve taze ekme aldı.

Döndüğünde eşyayı bıraktığı gibi bulmadığını sandı.

Yalnızca vesvese.

Önem vermeyeceğim, sana acımayacağım. Ne kadar şuh görün sende önem verdikçe şişiyorsun. Başbakanımla arama hiçbir hayalin girmesine izin veremem. O vesvese değil ki, korkunca hastalansın, korkmazsan gizlensin. 'Aptal!' diye bağırdı dışardaki kalabalığa. Telefona uzandı birkaç kez, boğazında düğümlendi. Yanlışını keşfedecek kadar cesur olduğunu biliyorum, öyleyse benim haddime başbakanımı sınıyayım, sus kör şeytan gözlerini oyarım senin. Dışarı çıkmak istedi, vazgeçti, içerde kalmak da istemiyordu. Bu ekşimiş mesafede gezinen boşluk yaralıyor beni, doğanımdan öğrendiğim yolları da gözetleyemem çünkü girdiğim bütün sınavlardan kaldım. Osman Yıldız geceyi rakam hesaplamalarıyla geçirip şafağa yakın kabir sessizliği içindeki odasında sivrisakallı bir uğraş buluncaya dek ve içi geçerek etkili bir yolculuğa çıkar gibi uyuyakalmıştı ki, piyano konçertosu çalan afroamerikan tarihi gibi peşpeşe düşler görmeye, ilkin sümeroloji doktorası yapan, otuz üç yaşında, bekar, babası geçen yıl ölmüş, Çankırı'lı, Demetevler'de oturan araştırma görevlisi, ardından Kırşehir'li olup Açıköğretim İşletme iki de okurken Yeniasır gazetesinin fuar güzeli seçerek İstanbul'a gönderdiği seksen dokuz elli sekiz doksan ölçülerinde iç çamaşırı defilelerinin aranan mankeni Gözde İlkcan olarak görmüştü kendisini. 'Bir kökte uzamış sarmaşık gibi/dağılmış saçların gerdana güzel' türküsünü Muharrem Ertaş'tan dinlemeyi hastalık haline getirmiş astımlı babasından nefret eden genç kız, Osman Yıldız'ın travestileşmesine neden olmakla kalmayıp 'al yanak allanıyor' kırık havasıyla uyanmasına, fakat bu düşten kurtulmanın imkansız olduğunu sanarak yeniden dalmasına neden olmuştu. Oysa Ufuktepe'de emeklilik ikramiyesiyle yaptırdığı iki göz gecekondusunda oturmaktan gocunmayan emekli belediye şoförü İsmail Çilesiz olmaktan, baba mesleği terziliği kırkıncıdan sonra bırakıp kendisini şoförlüğe adamaktan, Antalya Akseki'lerden kalkıp Ankaralara göçmenin nedeninin kardeşleriyle miras davasına bağlı olduğunu bilmekten, saçlarını film çekimlerinden önce beyazlatır gibi aklaştırmaktan da rahatsızlık duymamıştı. Rüyanın sonunda Oscar Wilde'den bir alıntı bile yapmıştı, 'mesut olduğumuz zaman daima iyi oluruz fakat iyi olduğumuz zaman daima mesut değilizdir.' 'Saadet dediniz de' diye radyodaki sipsi sanatçısı Gülfidan Karapür, 'efendim saadeti tatmanın yegane çaresi onu paylaşmaktır, çünkü ikiz olarak doğar.' Meraklı ve sert bir sesle 'sen de kimsin?' diye sormak zorunda kaldı Osman Yıldız. Gülfidan, yumuşak ve meraksız bir sesle, 'ben adımdan da anlaşılacağı üzere bir çingeneyim', deyince, 'eyvaah!' diye ünlemişti Osman Yıldız, 'Bir sen olmadığım kalmıştı, nedir bu başıma gelenler?' Esmer adam 'başına bilmem ama kulağına gelecekleri iyi dinle Osman ağbi' deyince bir anda Osman Yıldız'ın zihninde şimşekler çaktı. Kadim ikonlar gibi eğri oturup doğru konuşan adamı dikkatle dinlemeye koyuldu. 'Ben Kilis'in Barakdüzü köyünde doğmuşum' diye başladı Gülfidan yeşil gözlerini ufka, ıpıssız ovalara dikti, 'babam kumarbaz ve alkolikmiş, annemi çok sever çok da dövermiş, çalgıcılığı bırakıp Hollanda'ya gidince her şey kötü olmuş, sarışın üvey annemle dönmüş, çocukken bana cin cücüğü dermiş annem...'

Osman Yıldız sevmediği düşe yatmaktansa sevdiği tatlıyı yemeyi seçmiş, düş atlamıştı. Düştüğü yerde şimdilerde bir kitin yönetim kurulu üyeliğini, bir başkasının genel müdür yardımcılığını sürdürmek isteyen emekli albay Burhannettin Karakuzu duruyordu. Edası tanrı şaruma ve büyük kral tuthaliyayı andıran adama bakma fırsatını yarım saat sonra bulan Osman Yıldız'a gökgürültüsü gibi bir sesle 'dokumacı vatandaşlarımız ürettiklerini hemen

alamıyorlarsa bunu biraz makul karşılansınlar bir düşünün kendi personelimiz bir senelik maaşını birden istese verebilir mi şirketimiz? Veremez, ay ay veriyor' dedi ve 'nedir o elindeki bakayım?' diye sordu. Osman Yıldız, adamın celadeti karşısında ufak tefek bir sesle, temkinli olmaya çalışarak, 'narlıkuyudaki üç güzeller mozayığı efendim' diye cevap verdi. 'Altı sancaklı amazon ve önde diz çökmüş çarmıhsız İsa adına o da ne?' diyerek diklendi. Osman Yıldız, 'can boğazdan gelir efendim' dedi. Albay uzun, uzun ağladı. Kendisini ne denli bir sefalet beklediğinden emin gibiydi. Köpürme sırası Osman Yıldız'a gelince kuyruğa kaynak yapmaya çalışan Ortayaşla kadına çıktı: 'Hanım hanım yaşından başından utan.' Kadın, 'grobmart hamburg view of the city' dedi. 'Tamam da', dedi Osman Yıldız, 'siz kaleyi içten fethetmeye çalışın, kalp kırmak iyi değildir, o anayasa dediğiniz elbise bize bol geldi, içinde oynaşmaya başladık ben onu bunu bilmem kan alacak damarı iyi bileceksin.' Albay dayanamadı atıldı, 'yahu narlıkuyudaki üç güzeller mozayığı ile anayasanın ne alakası var?' 'Kel alakası var' dedi Osman Yıldız. 'Geçenlerde Silifke'deydim' dedi kadın, 'birinin sol elinde altı yapraklı çiçek, boynunda deve derisinden kolye vardı yüzü insanlara dönüktü, diğerindeki kolye ise göğüslerine dek uzuyordu ve muhtemel ki Somalili çocukların kemiklerinden yapılmıştı.' 'Öyleyse sırtı dönüktü' diye ekledi Albay. 'O acaip kuşa bakan kadınla karıştırıyorsunuz efendim' diye ukalalandı Ortayaşlı kadın. 'Peki zarif edalı sol baştaki kadının elindeki çiçek neyinnesiydi?' dedi Albay. 'Prestige çekiniz var mı?' diye sordu ortayaşlı kadın. 'Hayır' dedi Albay. 'Bakın neler kaybediyorsunuz' diyerek anlatmaya başladı: 'bir, sırları ışığın çevresinde bir daire çevirerek avlamaktan mahrumsunuz iki, klasik müzik sevmiyorsunuz, üç, ödeme garantiniz yok, oto tamircinize, terzi, marangoz ya da kuaförünüze ödeme yapmak için nakit taşımak zorundasınız.' Osman Yıldız, dayanamayarak, 'sivilceyi kurcalamayınız lütfen' dedi. 'Neden?' diye sordular Albayla ortayaşlı kadın. 'Efendim çıban edersiniz de ondan' diye yanıtladı ve ekledi: 'Kötü söz konuşmuyoruz ve her işimizi kendimiz görüyoruz, bu yüzden de ensemble biraz kalın düşüyor.' 'Ben üşenmedim oturup araştırdım' dedi Albay, 'acaba değişik zamanlarda ilan edilen sıkıyönetimlerde kaç kişi işkenceden ölmüş, enteresan sonuçlarla karşılaştım. Tabii ki düşünmedim değil neden oturup araştırıyorum da ayakta alkışlamıyorum, lakin sıkı durun şimdi pireyi gözünden, çakalı dizinden vuran sonuçları açıklıyorum, polisimizin sayısı altmışyedibin dolayında, bugüne kadar kırkdokuz kişi mahkum edilmiş.' 'Boş verin Albayım' diye sözünü kesti Osman Yıldız, 'İştahımızı kabartmayın ne benden size bazlama ne sizden bana gözleme.' 'Efendim sizle senle ayrımcılık yapmayalım Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur' diye çıktı Albay. Osman Yıldız, 'biz uyuyunca rüyalar uyanır' diyerek, yeni bir uykuya yatıp birkaç düş daha geçiştirdi. Sanayideki Murat Çarşısı'na İşlem Ders Kitapları a.ş. merkez bürosuna giderken kendisini yüz kapılı saraya giriyor sanmış, bir kapıdan girince diğerinin açıldığını görmüş, aradığını bulamayınca söylenerek çıkmış, çıkınca Turizm Bakanlığı'ndan emekli Halil Gündüz beye dönüşüvermiş, Bestekar sokaktaki dairesine dönmüş, eşi olacak kadının İş Bankası'nda şef olduğunu öğrenmiş, annesinin cennetteki ağaçtan söz eden uzun konuşmasını dinlemek zorunda kalmış, gölgesinde bir süvarinin yüz yıl at sürdüğü halde sonuna varamadığı ağaca ilişkin bir özdeyiş uydurup yolu paradan geçen herkesle bir yerde buluşuruz, diyerek Turizm Rehberi adındaki kitabı karıştırırken bir kez daha uyumuş ve eski ahengin yittiği caddede eşinin çalıştığı bankaya takılmış, mercimek kadar sandukçası olan belleğindeki yeni bilgileri düzenlemeye kalkışmıştı ki, Albay'ın bağırtısıyla kendisine geldi.

'Hah ne diyordum efendim tabi kırkdokuz kişiyi ufak tefek görüp de Karamürsel sepeti sanmayın, altmışyedi kişinin de muhakemesi devam ediyor, ne demişler, senin gönlün döndü ile dönede benim gönlüm inek ile danada, tabi halkı maddiyatla bu kadar meşgul ederseniz olacağı bu, biz hesap kitap adamıyız elde ettiğimiz rakam bir değil yüzde sıfır nokta onyedi çıktı o halde bir kuruluştaki yüzde sıfır nokta onyedilik suç işlenirse o ülkede işkence vardır denilebilir mi?' Ortayaşlı kadın 'tabi prestige globalvisanız ve mastercardınız da yok değil mi efendim, buyurun neler kaybediyorsunuz' deyince, Albay kızdı: 'Sayılı sarımsak dikili soğan, efendim geçinme endekslerine bakarsak herkes açbılaç yaşıyor, neden? On dört kişilik ailenin geçinme endeksi kadar para alan işçi ve memurumuz pek az, ne demişler miyancının kesesi bol olurmuş.' 'Hep karamsar haberler veriyorsunuz albayım' dedi Osman Yıldız. 'Dünyanın iki yüz ülkesinde ve on milyon işyerinde nakitsiz alışveriş mi yapmak istiyorsunuz o halde mastercard efendim' dedi orta yaşlı kadın.

Albay, 'lakırdıyla peynir gemisi yüzmüyor efendim' dedi. 'Tabi tabi' dedi Osman Yıldız, 'lafla pilav pişmiyor pişseydi deniz kadar yağ bendeni.' Ortayaşlıkadın, 'kesin güvenlik kesin prestige mi istiyorsunuz, o halde prestigcard efendim,' dedi. Albay, 'bindokuzyüzdoksanüç eşittir yüz temel yılı kentsel yerler tüketici fiyatları endeksinin yıllık sonuçlarına göre ordumuzun gerard depardeu catherine deneuve ikilisinden yiyeceği zilgıt son metroyu da uğurlayacakmış' deyince, 'yapmayın!' diye tekrar ünledi, Osman Yıldız 'bakın siz şu işe!' 'Dahası var' dedi ortayaşlıkadın, 'ihtiyaç duyduğunuzda tüm otomatik veznelerden nakit kredi çekebilirsiniz, ödemelerinizi derseniz ayın ilk günlerinde, dilemezseniz ay ortasında yapar ve yurtdışındaki harcamalarınızı türk lirası olarak ödeyebilirsiniz.' 'Harika' dedi Albay, 'bu da gösteriyor ki, antidamping prosedürleri attürkiye ilişkilerinde her zaman hassas ve çoğu zaman yanlış anlaşılan bir konu olmayacaktır artık.'

Osman Yıldız gürültülü bir şekilde geçirdi. Ortayaşlıkadınla Albay, pastırmalı kuru fasulyeyle patlıcan turşusu yiyip üzerine ayran onun üzerine orta kahve içmiş olduğunu anladılar lakin bu da çürümüş maddelerin kokusuyla beslenen canlılarla bir akrabalığı olduğunu kanıtlamıyordu. 'Efendim' dedi Albay, 'eski elbiseler eski dostlar gibidir, bugün harp okulundan kadim bir dostuma rastladım da.' Ortayaşlıkadın atıldı, 'mastercardı var mıymış?' 'Hayır efendim' diye Osman Yıldız da atıldı, 'hayır böyle olmayacak devamlı sırayı ihlal ediyorlar.' Neden sonra emekli maaşlarını çekmek üzere bankanın kapısından caddenin kalabalığına uzayan kuyrukta beklemekte olduklarını fark ettiler. 'İşte böyle efendim' dedi Albay, 'mutluluktan belirsizliğe gideceğiz, sanki hayatımızla karanlık bir kitap yazıyoruz.' 'Peki kartınızın kaybolduğu ya da çalındığı zaman ne yapacağınızı biliyor musunuz?' diye sordu ortayaşlıkadın. 'Kuzum orta değil de az veya çok yaşlı olsaydınız ne değişecekti?' diye Osman Yıldız da sordu. Albay 'efendim ne demiş Şekspir, anneler tabiatı gereği taraf tutarlar' dedi, 'dün gece annem aradı da.' 'Öyle her dilediğiniz de,' diye sözünü kesti ortayaşlıkadın, 'eşiniz ve diğer aile fertleriniz için üç adet ücretsiz ek kart alamazsınız,' 'Olmasın efendim' dedi Osman Yıldız, 'sanki olmayınca biyerimiz mi eksilecek?' 'Avucunuzu yalarsınız o zaman!' dedi Albay, insanları şeytan yerine koymaktansa şeytan ödevini gören pis ruhlarla cesetsiz kötü cinler olduğunu hatırlayarak, 'sizin bu kartınız Avrupa'nın belli başlı merkezlerinde mağaza restaurant ve müzelerde yüzdeyirmilere varan indirim sağlayan uluslararası indirim kartı olanağından yararlandırabiliyor mu? Siz bildiğinizden şaşmadıktan sonra insan suretindeki insi şeytanlar da cesetlerinden çıkamaz, yağmurda sevgilisini terk eden ve

yekamenin terasına çıkıp dolar yükseliyor diye kendisini aşağı atmaya çalışan adam da atamaz, yeter ki, istekli olun.' 'Tabi efendim tabi' dedi, 'ne demişler çobanın gönlü olunca tekedden yağ çıkarırmış' Albay, kuyruğun ilerlemeyişine hiddetlenerek küfretti. 'Boş verin' dedi ortayaşlıkadın, 'çirkefe taş atmayın üstünüze sıçrar, nasıl olsa eden bulur.' 'Ekmeden biçilmez' diye ekledi Osman Yıldız, 'bunların eceli gelmiş' dedi Albay, 'ah benim taş kafam' dedi. Osman Yıldız, 'aman efendim taş hakaret ediyorsunuz' dedi, 'kör bile düştüğü çukura bir daha düşmez, paranın bir gün gümüş olduğunu anlayacaksınız boş verin üzülmeyin efendim'. Albay da teselli kervanına katıldı, 'ucunda ölüm yok ya efendim.' 'Ben buna yanmıyorum efendim' dedi Osman Yıldız, 'tuttuğum dal elimde kalıyor bir baltaya sap olamadım gitti'. Albay hayıflanmasına ve saçlarına baktı adamin, 'siz bu saçları değirmende ağartmadınız herhalde' diyerek, teselliyi sürdürdü. Osman Yıldız, mahcup, mahcup yere baktı. Albay bir damar yalamış madenci gibi üstüne üstüne gitti, 'mahkeme de dayınız da yok, kimseye madik atmıyorsunuz, burada lalapaşa da eğlendirmiyorsunuz.' 'Ben onu bunu bilmem' dedi ortayaşlıkadın, 'herkes külahını önüne koyup düşünmeli işte geldik dünyanın boğucu dalgaları bizi de bir gün bu sonsuz karanlıktan kurtaracak.' 'Değmesiin ağbileer!' diye bağırın bir çocuk peyda oldu. Sesin hızına yetişemeyen koku arkadan gelince alüminyum tepside üzeri kapalı kıymalı pide servisi olduğu sonradan anlaşıldı. Herkes midesinde bir hışırtı duydu. Albay atıldı, 'evladım nereden geliyor bunlar?' Sarı benizli, yüzü sivilceli çocuk, 'mevlana pide salonundan bey amca' diye cevapladı. Albay, Osman Yıldız'a ve ortayaşlıkadına iş olsun diye bakarak önceden verilmiş kararı çocuğa bildirdi: 'Bize de birer dürüm getir bakıyım.' 'Tamam bey amca' diyen çocuk kalabalığı yararak çoktan bankaya girmişti. 'Nerede kalmıştık?' diye gülümsedi ortayaşlıkadın. 'İşte geldik gidiyoruz,' dedi Osman Yıldız. Albay, 'şen olasin halep şehri' dedi. 'Papaz değiliz ki her gün pilav yemeyelim' diye söze karıştı kuyruktakilerden biri. Üçü birden baktılar sıksa yapılı yüzü çizgi çizgi adama, tıraşsızdı, filtresiz sigara dudağına yapışmıştı. 'Bu sözleriniz palamutun çok bitmediği erken kışlarda söylenmiştir' diye biri daha atıldı. Bu kez dördü baktı, kolunda eskimiş nubuktan bir çanta, şişmanca bir kadındı. 'Padişahın bile arkasında kılıç sallarlar' dedi Osman Yıldız. 'Siz önce iğneyi kendisine sonra çuvaldızı başkasına batırmayı beceremeyenlerdensiniz' diye bir ses daha. Baktılar şaban ayının onbeşinci gecesi yıl boyunca öldürüleceklerin yazılı olduğu sayfaya benzer kağıdı tutan beyaz tenli, kahve renge gözlü, sarı saçlı genç bir adam. 'Ne işiniz var sizin bu kuyrukta?' diye sordu Albay. Tok sesi suratında şakladı, bir dakika adam yerinde durakladı neden sonra sarsıldı birden, 'ben kuyruk bağımlısıyım' dedi, 'kalbinizin en gizli anılarını bildiğimden kuşkunuz olmasın.' 'Hah!' dedi ortayaşlıkadın, 'her boyayı boyadık fıstığı yeşil kaldı.' 'Benim sümük diye attığımı siz ilik diye kapıyorsunuz' dedi genç adam. Osman Yıldız'a sıra gelmişti, 'görüyorsunuz burada sebilhane bardağı gibi dizilmişiz, küçük manevi bir yılan gibi kalbimizi ısırmanın' deyince, bu kez sesi güven veren yeni bir katılımcı, 'ben onu bunu bilmem' dedi, 'çanağına ne doğrarsan kaşığına o çıkar.' Sesinden para canlısı olduğu anlaşılan fötrlü, kalkık, beyaz kaşlı bir adam, çapaklı bir sesle, 'her zaman kaşığa çıkan yutulmamak gerektir' dedi. Albay paltosunun yan cebinden çıkardığı karta baktı: Ercan Şenbay, Umum Müdür, Yunus Emre Çelik Tic. A.Ş. bakışları karttayken, 'yutulsa da yutulmasa da beklemek lazım' diye mırıldandı, 'karamanın koyunu sonra çıkar oyunu!' 'Ay beklemekten arafatta soyunmuş hacılara döndük!' diye bağırıldı ortayaşlıkadın. Osman Yıldız, Albayın duyabileceği bir sesle 'siz hesabınızda bulunan paranızın ne kadarını çekeceksiniz albayım?' diye sordu.

Albay, 'merak ettiğin şeye bak, Osman efendi' dedi, 'ne varsa çekeceğiz.' 'Aman efendim tasasız baş ancak korkulukta olur' dedi Osman Yıldız. Sonra memurlar gravat taksınlar mı takmasınlar mı tartışmasına başladılar...

Ve beşinci konuşmacı bir önerge verdi ve kürsüden salona düşmüş bir yemin gördüm ve ona Deccal'ın yalancı cennetinin anahtarı verildi ve limuzinin ön kapısını açtı ve kükürtlü bir yükseldi ve güneş ve havayı kararttı ve dumandan yeryüzüne çekirgeler çıktılar ve kente dağıldılar ve yerin akrepleri oldular ve onlara güç verildi ve onlara denildi ki ota ve taylara değil alında işte karanlık yazılı olanlara zarar versinler ve onları öldürsünler ve ancak onlara eziyet etsinler diye izin verildi ve onların eziyeti akrep sokması gibiydi ve kimse acıyı duymuyordu ve zevkten bayılıyordu ve tutukeviyle kız lisesi karşı karşıyaydı ve önde bir tren arkada insanlar koşuyordu ve ölümü arıyorlardı ve bulamıyorlardı ve ölümü arzu ediyorlardı ve ölüm onlardan kaçıyordu

Osman Yıldız sekerat anından çıkardığı bu kutsal metin cesedini ruhuna giydireceği bir düştten içinin ezileceğini hissederek uyandığında kafatasında çınlayan Queen bağirtisinin sela olduğunu sanacak kadar kendinden geçmişti. Neden sonra ok gibi fırladı. Terden sıırıslıkam olmuştu. Boğazında sanki cam kırıkları vardı. Radyoyu hışımla kapadı 'susamış develerin içişi gibi içeceksiniz' dedi, sendeleyerek mutfağa gitti. Başını musluğun altına tuttu. Kana kana içti, uzun, uzun soluklandı, musluğa tutundu, başını elinin üstüne yasladı. Raftaki etiburçaklardan birkaç tane aldı, yatağa döndü, yorganı üstüne çekti şiir gibi dediği hışırtıyla bisküvileri yemeye başladı. Paksoy çiçek yağının armağanı su bardağındaki soğuk sütü bir dikişte bitirdi karyola sandığının üzerine istif edilmiş kitaplardan bir tane aldı ve zayıflayan organlarına inat, inlemekten, bağırmaktan ve yardım dileyerek bir ölüm düşünme uyanmaktan geri durmadı. Selayı okuyan adamın sesindeki aceleciliği somutlamayı deneyince ansızın Gaziosmanpaşa Yeşil Çankaya sitesi b blok kırk beş numaralı dairede oturan, bahara ve türk ordusuna dair şiirler yazan Belkıs Tunçbilek hanımefendinin nefret ettiği ölüm meleğini buldu karşısında. Her sabah yaptığı gibi kuşlukta uyanmış, duş almış, bir bardak sıcak süt içmiş, röbdöşambrını sırtına alıp günlük gazeteleri okumak üzere salondaki şezlonga yerleşmişti ki, okuduğu haberle kalbinden vuruldu. Soluk almakta güçlük çekerek kıvrandı kaldı. Güçbela sağa sola tutunarak yatağa gitti ve Kalkavanların kızıyla dayısı arasında geçen o tüyler ürpertici gecenin doğurduğu, saçları aslan, ağzı goril, gözleri yarasa, elleri tek toynaklı, beli zürafa, derisi kobra, yürüyüşü zebra çocuğun neden olduğu kimlik sorununu nasıl tabir edeceğini bilememişti ki, imdadına eski kozmoğrafya fenni yetişti. Bu, gerçek kaynaklara dönme ümidini verdiği kadar saplantılarını büyütme tehdidi de içeriyordu. Eski kozmoğrafya nazarında güneş uyurgezerdi. Her otuz derecesini bir burç tabir etmişlerdi. Kentin en işlek caddesinde yüksek yapıların çatılarına gizlenir yıldızları hayali çizgilerle birbirine bağlardı. Sonuç hep aynı olurdu. Hemen her şeye benzetilebilir bir resim. Kimi zaman aslan, kimi zaman balık, kimi zaman öküz, kimi zaman da terazi sureti alırdı. Her suret burca kendi adını verirdi. Oysa çağdaş kozmoğrafya güneşin gezmediği varsayımızla besleniyordu. Gökteki boş ve işsiz burçlar ve tembel dairelere bedel yeryüzü yörüngesinde küçük ölçücüklerde yeni çizgilerle işe başlamak gerekiyordu. Birazcık olsun rahatlamıştı. Ağır aksak kalktı, gardiroptan balıksırtı spor ceketini çıkardı. Gri çizgili beyaz gömleğini lacivert gabardin pantolonunu giyindi. Kalkavanların kızı teraziye nasıl olur da

yaşını başını almış bir akreple böyle bir çılgınlığa kalkar anlamıyordu. Yaşlı dahi olsa bir yengeçle yapsa anlardı fakat akrebin yengece üstünlüğü ne sınıfsal ne de cinsel gerçekliğiyle çakışıyordu. Haklıydı dayısı, o sürtük de aranmasıydı, yağlı suratını kurutmak için harcadığıyla onlarca öğrenciye doktora bursu verebilirdi. Üstelik dantelli iç çamaşırları giymek yerine düz olanı tercih edebilirdi. Zaten seçimlerde isabetsiz olduğu, baharın sarhoş ediciliği ve türk ordusunun kahramanlığına ilişkin şiirler yazan Belkis hanımın dizelerinde de yüzünü gösteriyordu. Ölümüm İçin Söylenmiştir başlıklı şiirindeki, Çürüdü aşkım/ Çürüdü yaşamım/ Pörsüdü derilerim/ Gözbebeklerim eriyor yanaklarımdan yaş gibi süzülüyor/ bıktım senden/ Bıktım tercihlerinden/ Yaşamımı zehre çevirdin/ Bu kuşku öldürecek beni/ Ne anne oldum/ Ne aşık/ Pörsüdü içim pörsüdü dizelerinde hızını alamamış, Blues bardaki geceden sonra artık ne aşka ne sevgiye ne tensel maceralara inandığını haykırıyordu kocasına. Şiirin müsveddelerini çalışma masasında bulup okuduğu gece, salona hisimla girmiş 'pörsüyen bir yerin varsa o da memelerin ve cildin, sende kadınlıktın hiçbir şey bulamıyorum, anladın mı!' diye bağırmış, kağıtları yırtarak yüzüne fırlatmıştı. Dayısına sığındığı gece annesinde bulamadığı şeyi onda keşfedecekti. Dayısı için cömertçe kullandığı nitelermeleri duyan Mehtap ise 'yine ayakların yerden kesilmiş senin kızım, boş ver, erkek milleti değil mi' demiş, 'ayol bunca yıl nasıl dayandın o magandaya?' diye de eklemişti. Eskiden olsaydı esef dökülürdü dudaklarından. Şimdi sigara külü döküldü. Oralı olmadı, İtalyan keten mini eteğinden aşağı indi, inerken parçacıklar kopardı, kaygan zeminde parçalanarak dağıldı. Mehtap kendisini yalnız ve mutsuz kadın giysileriyle büyüttüğü için annesine ilendi. Bardağın dibindeki kanyağı başına dikti. Başından bir kurtçuk kafasını uzattı, uzun bir sitem oldu, giysilerini değiştirdi. İlk doksanüç bmw sonra bej mercedes, daha sonra doksandört opel vektra, burnuna üfürülen kibir rüzgarıyla gaza bastı, taşıt seline karıştı. Sıraselvilerde akan neonlar, taşıtlar, çiftler, tekler, serseriler, yosmalar, giysi ve gıda dükkanları, köşedeki büfeden sigara alıp dönerken bakışlarını genç kadınların bacaklarına takan, bu yüzden yaşlı çifte çarpan, çarptığı için zılgıtı yiyen midyatlı delikanlılar, öptümhoşçakallar, mesai sonrası kaçamaklar, ayaküstücülükler arasında gidiyordu. Aracı vinç gibi yüksekti, her şeye tepeden bakıyordu. Pejmürde birinin selam verdiğini ayırmıyordu. Almadı. Arabası zıncı diye durdu. 'Büyük bir suç işledin direksiyonu bırak!' diye bağırdı pejmürdekilikli. 'Çattık!' dedi kendi kendine. 'Ne istiyorsun be adam, kimsin?' Elini cebine soktu, adam elini tuttu. 'Bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum', 'Neye ihtiyacım varmış, bakalım?' 'İhtiyacın gizdir' dedi fısıltıyla. 'Kimsin, ne istiyorsun?' Kulağına eğildi güçle duyulan bir sesle 'ölüm meleği' dedi. Sanki uyutmak için söylüyordu. Beti benzi attı, korkulu, titrek bir sesle 'ölüm meleği misin?' diye sordu. Diğeri, 'evet' dedi. 'Yalan!' diye bağırdı, 'ben yalan söylemem.' Bağırtısını yineledi, 'yalan söylüyorsun!' Diğeri cevabını tekrarlardı 'ben yalan söylemem.' 'Zaman kazanmak istiyorsun' dedi. 'Hayır para kazanmak istiyorum'dedi. 'Neden piyango bileti almayı denemiyorsun?' 'Artık çok geç' dedi adam. Trafiği tıkadıklarının ayırımında değillerdi. 'Dönüp sırdaş hesabıma son bir kez bakmama izin ver o halde' dedi. 'Veremem', dedi. 'Dönüp Belkis hanımı son bir kez görmeme izin ver' dedi. 'Ne sırdaş hesabını ne de Belkis hanımı seviyorsun, sen ne bir sevenin ne de ağırlığın var artık hafifliğini bir kez bile göremeyeceksin.' Seçim propagandası için toplanan kalabalığın gürültüsünü de fark etmediler. Bağırmak istedi sesi çıkmadı. 'Lütfen beni rahatlat' diye inlemeye çalıştı inleyemedi. Sanki gırtlığından bir şey çekiliyor gibi göğsünden hırıltı yükseliyordu. Ölüm meleği bir ayna tuttu rengine bakması için, siyah beyazdan

başka bir renk göremiyordu. Dudaklarından bir sıvının sızdığını hissetti 'içime yayılıyor' diye bağırdı sesi çıkmadı, 'dışıma çıkıyor' diye bağırdı yine sesi çıkmadı, 'sesim çıkmıyor' diye bağırdı sesi çıkmıyordu. 'Ayna, ayna güzel ayna gözbebekleri yerinden fırlamış bir güzel var mı benden başka?' Ayna, 'yok' dedi. Dudaklarının dilinin köklerine doğru büzülmeye çalıştığını ayırımsayınca parmak uçlarına bakmayı akıl etti, soğumakta idiler ve başparmağı diğerlerini ısırma çalışıyordu. 'Ayna, ayna söyle bana ilkin parmakları, sonra ayakları, daha sonra baldırları daha daha sonra uyrıkları benimkiler gibi güzel soğuyan biri var mı?' Ayna, 'yok' dedi. Sesi çıkmıyordu, ama ayna sesi çıkmadan sözünü emiyor, her şeyden bakışını kesiyordu. 'Keskin ayna, güzel ayna, söyle bakayım nerede ölüm meleği olduğunu sanan çılgın?' Ayna yüzyıllarca dinmeyen bir acıyı ölüm meleğinin yüzünden parçalayarak gösterdi. Keskin bir kılıçla binlerce kez doğranmışcasına canı yandı. 'Bu bedensel utkuya daha fazla dayanamayacağım' diyerek göğüs geçirdi. Elleri, ayakları, göğsü ve yüzü makaslarla kesiliyor, iğnelerle dikiliyor, akrep sokması gibi sancıyor, çanakta kaynatılıyor, tavada kızartılıyor, sanki göğsü yere kapanarak iğne deliğinden geçiriyor, bakımlı nemli derisi diri diri yüzülüyor, damarları ıslak bir yüne sokulan sayısız dikenli demir budaklı bir şey çekiliyorsa sancırken mafsallarının birbirleriyle konuştuğunu gördü. 'Yeniden kavuşana dek elveda.' İki sevgili ayrılır gibi mafsallarına söz geçirmekte bu denli zorlanması aynaya çevirdi bakışlarını. Yüzü karamış, saçları dikleşmiş, ağız ve burun deliklerinden alevli dumanlı çürük kokusu duyulmaya başlamıştı. 'Hiçbir perde bana engel olamaz diyorsan öyleyse ölüm meleğisin, bak bakalım gecenin hangi vaktindeyiz?' 'Şafaktan az önce doğan yıldız gözüküyor.' Sesinin çıkması ateşe, ateş sabaha, sabah baygın bir sığınağa taşıdı. Dudaklarım, dudaklarım paslanıyor, kalbine baktı bir şey göremedi. Dilinin ucu ağzının tavanına yapışık olduğu halde bir şeyleri fısıltılaştırmaya çalışması, uykusundan önceki nesneli keşfetmesine neden olmuştu. 'Madem bulanacaktınız neden uykudayken açılmadınız?' diyerek avucundaki kristal gülü fırlattı, ayna tuz buz olunca dürülmüş bir kitap çıktı küllerinden.

Düşten usanan Osman Yıldız, kader kolonyaları sattığı günleri düşünerek iç geçirdi, 'kendimi aldatacak bir bahçede bulunuyorum, ölüme benzeyen uykuya yatmadan önce biraz hava alayım' diyerek çıktı. Bağlum'da bir köy evinde yaşıyordu şimdi. 'Konumuz güzellik' dedi dışarı, 'cadılar yok.' 'Peki peki anladık' dedi Osman Yıldız. Umutsuzca ağlayan yetimler gördü. Ülke yas yerine dönmüştü. Acı veren karanlığa baktı. 'Hissetmemek için sarhoş olmaktan başka çare yok' diye fısıldadı. 'Sen çıldırmışsın' dedi içi. İçine baktı, bir şey göremedi, 'ne kadar içsizleşmişim' diye iç geçirdi. 'Ecel pençesiyle parçalanmış başıbozukluklar arasında en iyisi, eve dönmek ve ölümün küçük kardeşi olan uykuya yatmak' diye nefsine döndü. 'Aptal hayvan hayatı kim yapmış?' 'Delil mi istersin?' 'Emin misin?' 'İyi misin?' 'Hayatımın en önemli şeyi misin?' 'Siperini neden terk ettin?' 'Ne halt etmeye bu kente geldin?' 'Haddini bil yapan sen değilsin!' Baktı, 'evet evet sensin o sensin sen kadersin' derken uyuyakaldı.

Bu kez kendisini Milli Eğitim bakanlığında on yedi yıllık müstahdem Hüseyin efendinin Etlikayvalı'daki gecekonduyunun duvarına asılı babadan kalma av tüfeği olarak görüyordu. Hüseyin efendinin ortanca oğlu Rıza tarafından duvardan indirilecek ve kendisini aldatan sevgilisi uğruna kullanılacaktı. Her şey mükemmel kurgulanmıştı. 'Yemeğe çikalım mı?' diye sordu aldatmada kullanılan sevgili. 'Bugün olmaz geç kalıyorum' filan denmedi.

Sakarya'ya gidildi dönerekmekayran yenildi. Otobüse binildi inildi, tekrar binilip inildi, Çankayakarataş'a gelindiği anlaşılamadı. Bakımsız, pis bir sokağa girildi. Geçilen bütün sokalar bakımsız ve pisti. Yıkılayazan ahşap evin kapısı zorlanarak açıldı. Konuşunca gözlerindeki füsunu yapar gibi bilinen aldatma aldatılma yöntemlerine uygun bir biçimde ısınma hareketleri yapıldı, öyle ansızın sarılıp öpüşülmedi. Gerisi çorap söküşü gibiydi. Rıza, 'bunu bana nasıl yaparsın kahpe!' diye bağırarak üzerlerine yürüdü. Genç adamın gözlerindeki cinnete bakan sevgililerden erkek olanı canhıraş bir çığlıkla yıkılmıştı yere. Kader, ölümünü Hüseyin efendinin babasının tüfeğiyle tayin etmişti. Yargıç ateş edilmemesini varsayan kaderin bu işle ilgisi olmadığını farz ediyordu. Bu durumda ölümünü nereye bağlıyacaktı? Eğer sebebe ayrı müssebbebe ayrı birer kader biçilse, ya da kader inkar edilse bu kez sapıtma ihtimali vardı. 'Doğrusu kötü biri için fazla iyisiniz efendim' dedi Savcı, 'ateş edilmeseydi ölmeyecekti.' Yargıç itirazını sürdürdü; 'hayır efendim ateş edilmeseydi de öleceği kesindi.' Öyleyse adaman ölümü mukadderdi. Osman Yıldız herşeyin kendisinde odaklandığını görerek içten içe gururlandı. Yargının merkezinde oluşu bir yana, savcının da yargıcın da söylediklerini namlusunda bir yere oturtamıyordu. Sormak geçti tetiğinden. Jarjürünün boş olduğunu gördü. Şaştı. Bir akıl oluşu, yeni bir vakit için randevulaşmaya sebep sayılmazdı. Annesi geçti gözlerinden. Her zamanki hayırlı gülümseyişiyle, 'kader hüznün ilacıdır oğlum' derdi. 'Ama güneşten bazısı çürür anne' diye karşı çıktığı zamanları düşledi. Kendisine özgü bir sesle konuşamayan Osman Yıldız, sorumluluktan değil, kendini beğenmişlikten kurtulmak için gerçek nedenlere bakıyordu. Yargısını dışsal sebeplere bina edenler onu suçluyorlardı. 'Bir yandan pahalılıktan şikayet ediyorsunuz öte yandan yüreğinizdeki gerçekle onlara bakıyorsunuz' diyordu. Telefon çaldı. Dava bitti, ömrümüz aynı iksiri yazdı. Yargıç, Osman Yıldız'ı kullanan Rıza'yı tutuklatıp hapse attırdı. Herkes suçsuz olduğuna inanıyordu. Oysa gizli bir suçu vardı, çirkin bir katliam. Bindörtüyüzdoksandört rebülahirinin yirmibeşinci salı günü öldürülen Sarı Molla Lütfi'nin kanına giren Osman Yıldız, düşünde öldürüleceği yere giderken, yolun iki yanında sıralanmış halka akidesini nasıl dinsizlik tozundan arıtmış olduğunu göstermişti. Molla Lütfi'nin idamını fetvalayan Hatipzade ile şiddetli düşmanlarından İzari de çok geçmeden ölmüştü. Osman Yıldız, 'kendimi her şey olarak düşünürdüm de, Sultan Fatih'in kütüphane görevlisi deli bir molla olacağım aklımı çelmezdi' dedi. Aile yaşantısını sürdürürken bir sabah evden çıkmış ve kendisini Molla Lütfi olarak bulmuştu. Anka gibi benzeri olmayan bir bilgindi. Babası Kutbüddin Hasan'dan ilk derslerini alarak Sinan Paşa'dan yer ve gök bilimlerini elde etti. Paşa omzuna aldı ve 'nereye istersen götüreceğim' dedi. Padişahın hiddeti Sivrihisar'da soluğu aldı. Halk oraya buraya koşuşmakta idi. Haksız bir nedenle sürgüne yollanan Sinan paşasının peşini bırakmayan Molla Lütfi, cildindeki pullanmadan bıkmış ve İkinci Beyazıd Sultan'ın ölümünü beklemişti İstanbul'a dönmek için. Filibe, Edirne ve Bursa'dan sonra Semaniye Medresesi'ne girdi. Büyük bilgin sanılanlarla saraylılardan hazzetmediğini zehirli yergi oklarıyla açıkladı. Kapıyı açık bırakınca olmuştu bütün bunlar? Uytucu nefislerin sözcükleriyle konuşanlar Molla Lütfi'nin ne nüktelerini anladılar ne de yergilerine anlam verdiler. Dilinin çözükle, yüreğinin çevik olduğu söylenen Molla'yla Osman Yıldız arasında akrabalık bağı olması da imkansızdı. Yıldızlar birer sözcük gibi dökülüyordu. Aradığı kitabı bulamayan Padişah, Molla'dan yardım istedi. Molla yardımseverdi, sultan da olsa yardım ederdi. Boyunun kısalığından şikayetçi Sultan Mehmet molladan raftaki kitaba uzanmasını isteyince davrandı. Üstünde süryanice bir doğum hikayesini somutlayan işaretlerin kazılmış

olduğu mermer parçasını boyunu yükseltmek için kullanınca padişahın ortaya yakın hafif şiddette gazabını çekti 'bre bilir misin o, Hazret-i Mesih'in mevlidir!' Molla, diliyle gönlünü kırdığı insanları düşünerek hayatının en gizli sesini işittiğini sandı. Padişah kitabı incelerken oracıkta güvelenmiş pis bir bez parçasının Molla'nın eliyle dizine serildiğini görünce bu kez yükseğe yakın orta şiddette hiddetlenmekteyken, Lütfi efendi, 'aman sultanım aşağıladığınız bu bez parçası da Hazreti İsa'nın beşiğinin örtüsüdür' demişti. Bunlar çoğalarak Lütfi efendinin adım adım sonunu hazırlamakta idi. Döneminin Doğramacı'sı Hatipzade ve İzari de tıpkı Padişah gibi Molla Lütfi Efendi'nin zehirli oklarından kendilerini kurtaramadılar. Fatih'in Sahnısemaniyedeki bilgilerine Sihah, Cevheri, Tekmile ve Kamus'u birleştirip tek sözlük haline getirmelerini buyurmasını izleyen günlerde Uslu Şüca, 'her satırına bir şekk alameti koyuyorum' deyince Molla cevabını yapıştırmıştı: 'Meğer sen benden eşekk imişsin.' Ali Kuşçu'yla birlikte İstanbul'a gelen Fahri Alem adında biri için söyledikleri ise Padişahın kulağına dek ulaşmıştı. Fahri Alem'e otuz akçe ile öğretim ücreti tahsis kılınmış sonradan on akçe ile yükseltilerek Edirne'de Darülhadis müderrisliğine getirilmişti. Fakat medrese vakfının müderrisliğe tayin etmiş olduğu elli akçeye göre aylıkta yükselme değil alçalma vardı. Ebced hesabıyla şakalar yapan Molla Lütfi birilerini iğnelemek için ciddi bir fırsatla karşı karşıya olduğunu anlamış, zamanın iki yüzü olan geçmiş ve geleceğe kurnaz bir gülümseyişte bulunmuştu. Arap harfleriyle darülhadisdeki 'y' gidince tamlama darülhadese dönüşmüştü. Hacet defedilen yer anlamına geldiğine akıl erdiremeyen zavallı tamlama, Molla Lütfi'nin dilinde dörtlük olup çıkmıştı; 'Ey dehr ünlem acep 'aynılı' ha a şapkalı disedir kim ki edati hades ettin 'hades pislik manasında' bünya 'a şapkalı' dını ilmin yani ilmin binasını yıkuben 'devrin söyleyiş özelliği ' hep abes ettin bir dehriye yer etmek için 'dönemin söyleyiş özelliği' da 'a şapkalı' rı hadi 'i şapkalı' sin hazf eyledin onun da 'a şapkalı' ruhulhades ettin.' Bu türden tuhaflikleri çok olan Molla Lütfi Efendi, kendisini mollaların hışmından kurtaramayarak ilkin tımarhaneye, ardından kaleye atılarak, ademirisi bir celladın çelik parmaklarının sıkığı yağlı urgandan geçirilmişti. Kendi tasavvuruna kolay, kolay yanaşamayan Sultan Beyazid, medresede Hazret-i Ali'nin namazda okun çıkarılması meseline gönderme yaparak, 'işte namaz budur efendiler, namaz yatıp kalkmak değildir' sözünü kendisine, 'namaz yatıp kalkmaktır, namaz nedir ki?' biçiminde aktaranların kinini görememiş idi. Osman Yıldız yatakta ansızın doğrularak dehşet içinde boğazını oğuştururken 'aman yarab-bim bu nasıl düş, nice bir rüyadır!' bağırtısıyla kalkıp bir tas soğuk şerbet içip yeniden yatağa döndüğünde kendisini eşcinselliğini gizlemeyen bir devlet bakanı olarak gördü ve bu dünyanın yaşanmaması gereken pis bir dünya olduğu düşüncesiyle güç bela Asimov'u uzay gemisine atladı. Atlarken dünyalıların zayıf ve kaygılı bakışlarına çarpmaktan kurtulamamıştı. 'Olsun' dedi, 'vernellerim yumuşacık olur.' Şimdi artık ruh programını bir nokta gibi yoğunlaştırmalıydı. Gördüğü düşleri birleştirdiğinde karşısına kendinden emin bir adam çıktı 'aaa ne işiniz var burada?' dedi, kimseyi dinlemiyormuş gibi, 'ben diyorum ki çamaşırlarınız daha yumuşak ve hoş kokulu olabilir' diye başladığı konuşmasını bir türlü bitirmiyordu. Sesleri eriterek oldsıpasıyla atağa kalktı. Uzay gemisi ilerleyedursun Osman Yıldız işin sonunun nereye varacağını merakla başladı. Kader kalemiyle çizilen canlılar boşlukta büyüyüp büyüyüp küçülüyorlardı. Kimisini içkiyi tutuşundan kimisini yürüyüşünden kimisini kokusundan tanıyordu. Çok hesaplı çok beyaz bir haberi vardı. Parasını risk etmek istemiyordu. Çok kazandıran bir banka aradı. Bıkmıştı bu yolculuktan, bu dağ kadar büyük dışinden. 'Sağlığım için balık yemeliyim'

dedi. Ton balığı yedi, kutusunu katlayıp çöp sepetine attı. Basket! Paradan tasarruf, kutudan tasarruf. 'Yahu siz yemek yemiyor musunuz?' diye sorduğunda uzay gemisi diye bindiği dalı kesmekte olduğunu fark edip uyandı. Kafatasın içindeki hayaline baktı. Kuşkusu, yıldız böceği gibi yolunu aydınlatmağa çalışıyordu. Ayakları istemiye, istemiye oturma odasına sürükledi Osman Yıldız'ı. Annesi her zamanki koltuğunda oturuyordu.

ANNE

Herkesin bir meleği var.

OSMAN YILDIZ

Bu kentten ayrılmak istemediğimi biliyorsun.

ANNE

Zaten senin seçimin değildi.

OSMAN YILDIZ

Her ne kadar istediklerimi yapmıyorsa da seviyorum bu şehri.

ANNE

Seni götürmekten vazgeçtim.

OSMAN YILDIZ

(Dokunaklı bir suskunluk anından sonra)

O çılginca bahanem dışında beni buraya bağlayan bir yıldız da kalmadı.

ANNE

Kadın kadına aşk seninkisi.

(Tekrar suskunluk, Osman Yıldız sessizliği bozar)

OSMAN YILDIZ

Artık gerçek ömrümü bulduğum gün biliyorum.

ANNE

Hep soğuk mezeleri sevdin sen.

OSMAN YILDIZ

Şiir mi?

ANNE

Evet, zihinsel bir maraz gibi görmekten vazgeçmemişsin.

OSMAN YILDIZ

Güvercinlerim nasıl, bakıyor musun onlara?

ANNE

Ne kadar mutsuzsun.

OSMAN YILDIZ

Gidiyor musun?

ANNE

Evet (kuru bir sesle)

OSMAN YILDIZ

Lütfen (yalvarır) biraz daha kal.

(Anne yaklaşır çatlak parmaklarını uzatır, yüzünü okşar)

Madem üstünlüğe giden yolların açık, üzülmene gerek yok, gitsem de kalsam da bir şey değişmeyecek!

OSMAN YILDIZ

Ne yani! (bağırır) Zamanı tersine akıtmamı mı bekliyorsun?

(Anne kapıya doğru ilerler, Osman Yıldız bağırtısını sürdürür)

Bana çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç lütfen!

(Anne dönüp son bir kez bakar, yumuşak bir sesle) Her zamanki gibi harika davranıyorum sana.

Chaplin'in Amerika'dan ayrılışı gibi bir gidişti bu, sonbaharı doğuya düşürerek gözden kayboldu yaşlı kadın. Osman Yıldız, yüzünde kapalı bir butlan, pencereden bakakaldı. Kirli sarı ışık süzülüyordu ve donmuştu. Sarsılarak ağladı, bir daha düş görmemek üzere perdeyi kapadı.

PERDE

Kuş uykusu

1.

Çocuklar.

Güzel gözlü bir nehir.

2.

Paris'te geçirdiği ilkençlik yılları hayata düşsel bir pencereden bakmayı öğretmiş olmalı ki, ekonomipolitik okumasına karşın babası İstanbul Kapalıçarşı'da sarraf olan arkadaşı Hasan Hüseyin Şeker'in davetlisi olarak geldiğinde bu tuhaf kentte albay Wennerströw'ünküne benzer bir kederle o sinsi melankoliye yakalanmış, albayı bindokuzyüzaltmışın yirmidokuz haziranında Stockholm'un merkezindeki köprüden geçerken yakalayan üç sivil polisi anıştıran işportacılarla Eminönü'nde başlattığı söyleşi, Karaköy vapur iskelesinde noktalanmış, araya bağlaç ilıştırmenin incelikli bir davranış olacağını düşünerek Üsküdar vapurunun köpürttüğü 'tuzlu yeşil dalgalı' suya dalmış, Sarayova'daki hüznü akşamları, Borçalı günlerini düşünmüştü. Her zaman haylaz bir çocuk olarak kalmayı seçen Bthray Aeueas'la medreseye gitmiş Bangla diliyle ilahi söyleyen çocukları dinlemişlerdi. Oysa üsteğmen Önder, Sitzung öncesinde Eşanjör İşletme ve Bakım Talimatı'nı yenilemesi için emir vermişti. Bir türlü başa dönemediği ve toplanmaya yetişmek zorunda olduğu için, içeri ürkmüş bir deve gibi giren çavuş Altın'ın çağrısına uyarak kalktı. Bu anıları düştüğü boşluktan hüznü bir teşbihle, gençliğin şaraba benzetildiği, geceyle gündüzün ölüm ve dirimle anlatıldığı, kış ve baharın insanların şahıslarında değiştiği boşluktan kurtulmak için yazmış olmalıydı. Cennetin nasıl bir yer olduğunu soran çocuğa benziyordu hali, içindeki ve dışındaki duygularıyla küçük alemini gösteren işaret parmağı kayıt için kuyrukta bekleyen sabırsız gençlere doğrulttu, 'İsmaiiii, İsmaiiii' diye bağırmanın hareketlerini izledi, kalabalığa doğru yürüdü. Yeminin dokunduğu ima buydu. Silvan'lı okul arkadaşının dokunaklı sözleri yüzüne düştüğünde şaşırmadı. 'Oralarda doğdum, ülkem yok benim, kimi zaman yakın, kimi zaman ulaşılmayacak uzak.' Yanındakinin dudaklarından fısıltı halinde aynı meylin uğultusu yükseldi: 'Umarım kısa zamanda ona kavuşursun.'

3.

Oğlunu elmas, yakut, zebercet, altın ve gümüşle dolu bir sarrafa götüren babanın öyküsünü anlatıyor, 'arzularımızın çağırıldığı komik' diyor. Çocuk dükkana girince, tavadaki rengarenk balonlardan bakışlarını alamıyor, 'onları istiyorum' diye ağlıyor.

Eski kapalı bir araçla getirildiğimiz yerde sözcüklerin yollarını arıyorum.

4.

Bu uzun koridorda sağa sola koşuşurken vodvil oynuyormuş gibi birbirini selamlayanlara bakılırsa derinlerde bir şeyin çevresi kazılıyor. Ankona meydanındayız. Ankona, ölüm suyu anlamına geliyor. 'Sivri yanlarımızın törpüleneceği'ni anlatan konuşmacı, Soğanlı sıradağlarının eteğindeki geniş araziye yayılmış kasabanın çoğu iki katlı ahşap evlerine, kentin ortasında yükselen Ulucamie, Etrüsklerden kalma harabe yapıya ve saat kulesine değinerek yüzümüzde şaklayan gürültülü bir sesle hangi amaçla burada tutulduğumuzu açıklıyor: 'Size' diyor, "yüksek moral değerler aşıl原因an kitabın yarısına gelmiş bulunuyoruz. Şimdiye dek öğrendiğiniz yalanları unutun, yeni kurnazlıklar edineceksiniz. Yeni giysileriniz, yeni yürüyüşünüz, yeni kelimeleriniz olacak.' Yanımdakinin yağlı, sivilceli suratına bakıyor, kendimi tabiat bataklığında çürüyen bir böcek gibi hissediyorum. 'Gözünüzü göğe dikin' diyor arzuları çağırان buyrukçu, 'buraya getirilmeden önce seçiminizi ahlaki, akıldışı veya ideolojik yapmış olabilirsiniz, burada giysileriniz gibi tek renginiz olacak. Sizi görmek istediğimiz gibi görünmeye çalışın. Burada sen ben yok, biz varız. Bizim gibi olacaksınız. Sizin için neyin iyi neyin fena olduğunu biliriz. Yiyeceklerinizi naylon parçacıklı ya da fare pislikli diye beğenmezlik yapmayın, bundan sakınmanızı önemle belirtirim, çünkü ruhunuza olduğu kadar bedeninize de gerekli şeyin ne olduğunu biliriz. Bizim bilmediğimiz şey yoktur. Zaman, bulutların akışı gibi geçiyor görüyorsunuz, üstte ve daima hissedilmeden. Emir mütalaa edilmez, akla aykırı olsa bile içinizdeki çalışma arzusunu kıskırtmaya yöneliktir. Karşı çıkmayı denemeyin, sicilinize kötü not düşürülürse vay halinize. Sakın denemeyin. Denenmemesi gerekenleri iyi öğrenin. Herkesin yediğı kaptan yemeyin, üsye olursunuz. Beyninizi unutun, gece bir camekandan bakıyormuş gibi seyredin nesnelere, tek renk, tek ses, tek atış. Atışlarınız gez, göz ve arpacıktan olsun. Gözünüzü arpacıktan sakının, bir karıncalanma ve sulanma hissettiğinizde en yakın arkadaşınızı koşuşun تنها bir köşesine çekin kulağına fısıldayın: Arpacık oluyorum galiba. Her şeyin sınırında duran bir arkadaşınız olmalı. Her şey yasal olmalı. Kendisine beşik gibi sunulan bu soğanı unutmamalı insan. Omurilik soğanıyla yasal olmayanı ayırdedebilmeli. Alarm verildiğinde bilincinizi unutun. Naftalin etkili bir antibittir unutmayın. Bir insanı uyarır ve unutkanlığı izale eder. Çalışma anında nefsinizi unutun, ödül zamanında öne sürün. Alçak sürünme yöntemlerini biliyor olmalısınız. Artık hayatınız bir sürünme ve süründürme çabası olarak özetlenebilir. Okumayın, gözleriniz bozulabilir. Gün saymayın. Sayım bitmiş miydi? Hayır efendim. Şakir nerede? Yukarda efendim, taş kıranların başında. Başlarınıza karşı saygılı olun. Heey sen, o astarını diktir. Yırtık adamı sevmem, yırtık dondan çıkar gibidir. Boşuna yırtınmayın, cezanız bitene dek buradasınız. Uykunuza dikkat edin. İşte size bir anahtar daha: Uyumak ve uyutmak. Birinci deponun anahtarı bulundu mu? Hayır efendim.

Hıyar herif. Nasıl kaybedersin onu...Nerede kalmıştık? Uykuda efendim. Evet...Uyum çok önemli arkadaşlar. Uyumsuz olmayın. Boğulmayın. Yüzme kurslarımız olacak. Çamurda karda mayında yüzme. Çizme. Tuvalet görevli-leri daima çizme giyecek. Bedeniniz kirli olsa da giysileriniz temiz olacak. Noluyor? Üşüyoruz efendim. Haklısınız havalar soğudu. Yakında kar düşer. Güvendiğiniz dağlara kar yağa bilir. Ne demişler, bu zamanda babana güven-meyeceksin. Saçak altından geçme. Neden? Başına geçebilir. Yüksek sesle konuş. Niçin? Arkadaşın az işitiyor olabilir. Hayatta her şey olabilir. İşleri olurluna bırakmayacaksın. Olmaz denmişse olmaz. Emir demiri keser arkadaş. Demir testeresi gibidir. Ne o zoruna mı gitti? Sen öne çık. Zoruna mi gitti dedim? Ben Erzurum'a gidecektim efendim. Koş o halde ne bekliyorsun? Ahirzamanda gelecek dehşetli şahısları efendim. Onlar geldi şaşşal, koş otobüsü kaçıyorsun. Otobüs dedim de akşam tıraş olsun dediklerim oldu mu? Evet efendim. Selelere doldu mu? Hayır efendim. O halde doldur boşalt istasyonun önündeki hendekler temizlensin. Ne demiş atalarımız? Temizlik imandandır. Yol korumaya gidenler döndü mü? Evet efendim. Nere-deler? Deredeler. Başlarında kim var? Geredeli çavuş efendim. Neden? Maçta yenilmişler. Yenilmeyeceksiniz. Ya istiklal ya zafer. Kurallara uyarsan sana ölüm yok. Çok bilmiş olma. Anlaşıldı mı? Emredersiniz. Zoruna giden var mı? Sen öne çık. Zoruma değil efendim boru... Ne borusu? Saat sekiz onbeşte kesilecek demiştiniz. Evet n'oldu? Saat efendim. N'olmuş saate? Durmuş efendim. Evet n'olmuş Durmuş'a? Memleket izninden dönmüş efendim. Dönmek yok arkadaşlar, durmak yok, geriye dön! Koşar adım kazı yerlerine...'

5.

Küçük bir odada 'arıza kayıt defteri', gelen evrak giden evrak, kazan mevcudu, içinde ne sabit bir şekli ne kararı bulunan yazılar, mevlevi dansı yapıyor gibi dönenip duran tutsaklar, 'son üç ayda arızalanmış araçların listesini hazırlayın' buyruğunu veren hayalet, çiftcamlı pencerede bahardan kalma ıslıl ıslıl hava, üçüncü tabura erişen duvar, önünden dalgınlıkla geçtiğimiz uluslararası istihbarat örgütüyle ilişkisi olanlar. Liste hazır efendim. Böcek. Diyaframını genişletirerek, 'yarına ait görev çizelgesini getir.' Odaya döndüğünde bir hayaletle yüzyüze geleceksin, sana burada gerçeği keşif yolunda canını vermekten çekinmeyen esirler olduğunu söyleyecek, 'bir şizofrenle birliktesin' diyecek, öyleyse her davranışın yönetmenliğe uygun olması gerekmiyor, diyeceksin. Biliyorum. Senin aptal olduğunu düşünüyor. O halde görünmeme gerek kalmadı, gidiyorum. Lütfen gitme diye inliyorum, delillerle dolu bir kalede kuşku sızıntısı görüp aldanıyorsun. Kayboluyor, pencereden baka kalıyorum, bir jeep geçiyor görüntüyü bozunduruyor, 'Ama sen de hiç toz kondurmuyorsun' diye söylenerek hışımla dalıyor içeri. Önceki dirilişini unutarak meylettiği lezzetlerin buyruğunda 'bademciklerim berbat da ondan', 'demek hiçbir hastalığı nizami değil', 'sahip olduğuyla yetinmediği gibi yeni sahiplikler için de çırpınmıyor' sigasıyla konuşuyor. Süslü giysileri var, dışı süs içi pis, biçimi uyumlu içi makus bir şey, bir gölge... Başka bir şey sormuyor, gençliğim eyvah diyerek çekip gidiyor, giderken bir hayalet mi yoksa boncuk mu olduğunu söylemiyor.

Mavi.

6.

Geniş yeşil bir meydanda hem genişliğine hem derinliğine yayılmış, birbirlerinin omzunda göğe yükselen insan dağı. Minarenin alemi gibi tepede, doruğa yakın bir yerde, sözcüklerin kalelerine sığınarak şiirle hakikat arasında tuhaf bir temyizle dağılmış ve uyuşamadığın noktada birliğe işaret ederek konuşuyorsun. Çarpışmada sığındığın remizler kazandığın bir yengiye işaret ediyor. Karşıda seni beni bağlayan, karşıtlıkları doğuran, o açılmaz düğümle herşeyi lehte veya aleyhte gösteren hayat fışkırıyor. Gülümseyerek iki elinle selam veriyorsun. Saçın rüzgara karışmış başın göğe değişiyor. Herşey bastığın yerde ayaklarının altında bir dayanak haline geliyorken, çevremdeki katilleri arıyorum.

7.

Kuzum böyle sabah sabah nereye gidiyorsunuz? Beyaz iç çamaşırlarınız terleyince ıslak ve koşarken bıraktığınız çürük tozdan çamurlu, buz gibi rüzgar terinizi kurutuyor. Mesai için temizlenmelisiniz, su parmağınızı çatlatıyor, kalbinize yol buluyor, onu yaralıyor, iradeniz kıl kadar ince, hayatınız parıltırken sönük, eceliniz uzakla yakın arasında olduğunu anlatıyor. Sabah sporu efendim. Dinç kalmak, herkesi kendinden üstün bilen bir fırtına koparmak için, bir buyrukçu kılavuz bir de takipçi tutsağız. Hep aynı çürümüş yolları aynı çıkmaz sokakları geçiyor, bozuk bir hayale kavuşuyoruz. Bir boşluğa çıkıyor adımlarımız aynı anda ve koşaradım, bu manevrayla hayret ateşimiz sönüyor. Ama efendim genzinizde kömür tozu, ciğeriniz şişiyor, benliğiniz kabarıyor, birer küçük tanrı olup insan leşleri yiyorsunuz. Efendim biz etoburuz, ürkünç kayalıklarda kartal gibi, büyük kentte ise yapayalnız yaşıyor ve her gün bir başka tanrısunağında kurban veriliyormuşcasına açız. Yüreğimizi özenle katlayıp oracığa, başlangıç noktasına bırakmış ve aklın meyvelerini kuşatmaya hazır hayalimizle yollara düşmüştük. Herşeyimiz oradaydı. Yorucu bir buyruk çarpıyordu alnımıza, çocukluğumuzu, en gizli acılarımızı bütünlemeyi bekleyen parçacıklarımızı oracıkta unutmuştuk. Rüşvet kokuyor bu evrak. Bu sahte belgeyi düzenleyip yalan beyan da bulunan buyruk yağdırıyor. Ücra bir baykuş, durmaksızın evimizi gözetliyor. Hiçbirşeyden emin değiliz, güvensizlikle besleniyoruz.

8.

Kurban bayramı arefesinden bir gün önce birlik intikale gitmek üzere hazırlanıyor. Man, ünimog ve jeeplerden sonra, teçhizatı gözden geçirmek üzere toplanma alanına gidiyoruz. Gözünden çıkan bir nesim okşuyor bedenlerimizi, göğsümde acı hissederek toplumdaki ayrıyor, uçurumun kıyısına varıyorum. 'Kurbanı akıl için su, suyu da akıl için kurban etmiştir' sırrını yazmam için fısıldıyorsun. Sesin uzaktan, sanki göklerden geliyor, yağmur yağmaya başlıyor, 'ıslanacağız' diye telaş ediyorum. Ellerini iki yana açıyorsun, çevremiz ıslanıyor, 'ruh bununla soluk alıyor' diyorsun.

9.

Sabah uyanıyoruz duvarlar korkuluklar masalar kapılar silahlıklar sütunlar geçitler yüzler...koyu griye boyanmış. Yan ranzadaki Arapgirinin kedi mırıltısı yakarışlarını, düşün devam eden ezgisiymiş gibi dinliyorum, yüzü koyu gri. Aynaya bakıncaya dek bilmiyor. Aynada kendisine bakan içyüzü görünüyor. Kimse kimsenin yüzüne bakmazken, ben bu halde ve bu niyazda iken, dünyanın içyüzünden öğrenme gelince kalk borosundan birkaç dakika sonra sızlayan bedenimi sürüye sürüye dışarı çıkıyor, batıdan doğuya doğru kentin üzerinde uçarken görüyorum sizi, yüzünüz beyaz. Aynadaki yüzümüzün ağaç gibi ak bir yanı var. Şehrin seçilen seçilemeyen yapıları, tepeler, taşıtlar büyük küçük işyerleri, bahçeli evler, kasabayı kampa bağlayan patikalar beyaz. Revir, fırın, pastane, gazino gri. Gri buyruklar yağıyor, sakınmak için kendimi koruluğa atıyorum. Yollar açılacak, toplanma yeri temizlenecek, düşmanlar kahredilecek, dostlar yok edilecek, üstelik bugün bakım günü, kendimize bakacağız. Yüzeyden toprak alıp yüzümüze sürüyoruz. Düşlerimiz hep bir yangın yerini betimliyor. Alevleri göklere yükseliyor. Bir kıyamet, kadını sağından sürüyor süslerinden arındırarak. Çocuk naylon altında biryerlere sağladıklarıyla seviliyor. İçinde yanan çocuk yüzleri seçiliyor kalbe benzer bir dokunuşla. Hiçbir örgütle bağı yok diyen yaşlı kadın da aynı ısıyla yanıp delinen bir yürekte güç alıyor. Bir türlü noktalamıyoruz noktamız yok virgülümüz yok saçmasapan bir yazı aracı bu harfleri aynı düzende yürütemiyor sözcükleri eğip büküyor bize çarpan resimlerden tanıyoruz kibleye karşı uzayan kışlada küçük bir fırın var. Karşısındaki taşlık alanda eğitim yapanlar arasında Süleyman adındaki meczup genç bağdaş kurarak yere bir bez parçası yayıyor, haşhaşlı ekmek ve kuru üzüm dağıtıyor. Açık havada pis bir insan kokusu, sesler arasında büyüyen, şişen bir korku: Daha dün işistekemri imzalatmıştınız bana tuvaletlerin ve buyrukalanların girişleri temizlenmemiş. Ama efendim toz...Tuvalet sorumlusu üç adım öne çık. Korkudan yaprak gibi titriyor. Uyukladığın için savunmanı yaz. Okuma yazma bilmiyor efendim. Sen, karayazıcı, sen de zanlısın, duruşlarını bakışlarını beğenmiyorum dalıp dalıp gidiyorsun, anlaşıldı siz adam olmayacaksınız...Beynini sifonla sallandıran köleyi hatırlatıyor haliniz. Siz bağıradurun iğneler ataçlar nazarboncuğu ve hayatınrengi programının geveze sunucusu mıknaşın evreninde dönüyor içlerindeki devinim askılıktaki şapkayı tahrik ediyor seriye bağlanmış makinalı gibi geceboyu uğultu sürüp gidiyor birbiriyle şakalaşan iki tutsağın felaketini haber veriyor yazıcı, hiçbir silah boş değildir arkadaşım. Dolaba istiflenmiş klasörler çekmecede şahsi dosyalar üstyazılar ekleryenilenen talimatlar yağlı urgana gözünü dikmiş kalabalık kargaların bitmeyen bağrıışmaları herkesin topraktan geldiğini ve ona döneceğini fısıldayan yağmur şıpıltısına benzeyen sesiyle büyükannem yeniden talimatlar masalar sandalyeler paspaslar sigara çay buyruk buyruk buyrun cenaze namazına

10.

Annemden mektup: Canım oğlum, dün gece rüyamda saçların uzamış,
ellerin kan içindeydi, babana sesini duymak istiyorum dedim, çok uğraştı
ama düşüremedi: Telefon yok anne: Sapık enişte haberini gördün mü?
Sigara içmek kesinlikle yasaktır emrini asmak için uğraşanların gürültüsüne
uyandım, birazdan arayacağım anne toplanıyoruz.

11.

Ne mi oldu?

Bir bulutu bir bulutla çarpıştırdık aynı melankolik mayına bastık. İçlerindeki hareket bizi alıp götürüyor: Anılar ormanı... Ağaçlar küçük ölümle ölüyor, yapraklarından soyunuyor, silkinerek her an yeni bir benle gün yüzüne çıktığını düşünüyor, kendimi bir insan denizinde ve dibindeki sarayında görüyorum. Onbir yaşına değin oturduğumuz Çarmuzu mahallesinin sakinleri de orada. Doru bir ata binerek yaklaşıyorum, mahalleli denizden nasıl geçtiğimi sorunca, bineğimin açık uçluluğundandır diyorum. Oysa deniz ince bir surette donmuştu. Neden sözleri gizliyorsun? sorunuza uyandım, toplanmamız gerektiği emredildi, itiraz edenin bir hafta hücre hapsiyle cezalandırılacağı söylendi. İzmarit, naylon parçacıkları, gofret, çikolata jelatinleri, kibrit kutuları, portakal kabukları, likör ve kola şişeleri, erotik dergi sayfaları, acılar ve anılar topladık. Süpürgemiz olmadığını söylediğimizde, 'ağaç dallarından yapmamız' buyruldu nereden çıktı bu süpürge? Haklısın daha demin odanın temizliğinden sorumlu genç geldi, 'ruhsal sorunlarım var ağbi' dedi ellerini uzattı, 'bak nasıl titiyor', sigara istedi.

12.

Çalınmaması için depoya bıraktığım çamaşırların bitlendiği dedikodusu canımı sıkmış, Namzet'e giysilerimi almak istiyorum deyince neden gülümsediğini sormuş, 'çok safsın...' cevabından bir şey anlayamamış, 'akşam yattan sonra' deyince bir bildiği varmış diye beklemeye koyulmuştum ki, bilmeden sırtımı döndüğüm jeepteki buyrukçunun hışmına uğrayınca, bindokuzyüzotuzda Isparta'daki polis memuru Dünder'a 'murdar' deyişinizi hatırladım, 'beni iyi dinle' demiştiniz 'belaların def'i için dua ediyorum, beni bundan alıkoyarsanız şehri başınıza yıkarım'. Bunları düşünürken iki rütbeli, koğuşa aşağılamak niyetiyle geldi, üç kez bağırarak 'benden ne istiyorsunuz ?' dedim. Namzet bağırıtıya geldi, depoyu açabileceğini söyledi, gittik, çamaşırların güvelenmekte olduğunu gördüm. Yapacak bir şey yoktu, İşim var biraz kalacağım, çıkarken kapıyı kapatırım, sen gelme, dedim. Benden sonra gelen gence açmayınca, kapının 'depocu seni istemiyor fakat ben sana açılacağım' dediğini duydum.

13.

'Yıldızlar kadar gözlerin olsa da görmeyebilirsin kadınla erkeğin bir resmi bütünlemeye dönük arzusunu'. Ceza olarak gün boyu doldur boşalt istasyonu inşaatında çalıştırılmıştım, sırtım, kollarım ve belim ağrıyordu. Yatağa girdim, dar uzun koğuşu aydınlatan lambanın ışığında vaad ettiğin geleceği düşündüm. Yastığın kılıfı grileşmiş, yatağı bit kuşkusıyla kara yatırmıştım, nemliydi, can sıkıntısı ve umutsuzluk kokuyordu. Gözlerimin sözlerimi doğruladığını sanan herkese gözucuyla ya da tuhaf bir el hareketiyle selam veriyordum. Koridorlarda, odalarda, toplanma alanında, garaj diye kullanılan derme çatma sundurmalı viranede, gazinoda, öteki binalara ulaşan geçitlerde; elinde evrak, yüzünde korkuyla koşuşturan adımlarını sürüyen hayaletler...Hiç bitmeyecek bir işe koyulmuş emirler. Kuytularda esrar içiliyor, içinde üç kişinin ancak durabildiği tuvaletten bozma odaya girip çıkılıyor. Yağmur damlasının kaygan zeminde duramayışı gibi öğütlerin kalbe tesir etmiyor. Zihnimdeki uğultudan kaçarak gazinoya, ahıra benzeyen küçük cehenneme sürükleniyor, son aspirini suda eriterek içiyorum. Kirli, çatlak parmaklarıyla tuttuğun aynada hiç tanımadığım bir memlekette büyük ve bozuk bir caddede onarım için binlerce amelenin çalıştığını görüyorum. Caddenin silik şeridinde ömrümün işaretleri akıyor. Babamın yazlık sine-madan faytonla dönüşünü beklerken uyuyakaldığımız geceler, annemin sızlanmalarını dinleyen Beyaz Emine'nin kibirlendiğinde yaptığı gibi perçemi-mden bir melek tutmuş, burnumu yere sürtüyor. Yerin baharı gibi iniyor, yüreğimi dölleyen kitabı yeşertiyorum. Hayatımı yazan kader kalemi her an döndürülüyor baykuş gibi uğursuzluk resmi çizmekten bıktım; kafamı ve kalbimi ikna edemeyen işlerle boğuşmaktan usandım, duvardaki resmin karanlık yaydığına inanmaktan boş ve serseri vakitlerde cansız bir heyhula gibi pelte bedenimi taşımaktan aynı merdivenden aynı pis kokuyu duyarak aynı koğuşa çıkmaktan aynı telaştan aynı kirden tozdan çamurdan derinleşen iğrenç kokudan mavi boşluktan yağlı giysilerden parmaklarımı pişiren postal-dan usandım aynı yüzü sonsuz kez okumaktan aynı yolu izlemekten aynı suyu geçip aynı günahı binlerce defa yinelemekten aynı yanlış yoldan dönme-kten yüzü yaralı boynunda zil siyah bir ite yakalanmaktan azat edildiğimi sandığım yerde tutulmaktan bu kırılğan seslerden bu uğultudan tanrım bu uğultudan uğul..

14.

Yargılamanın başladığı gün, doğudan batıdan insanlar Afyon'a akın ettiler. Sokaklar, caddeler mahşer gibiydi. Yüzlerce insanı öldürmüş bir katil gibi götürülüyordum. Kalabalık arasında ürkek bakışlarla bir görevlinin bana bakmakta ve dudakları arasında sevgi sözcükleri dökülmekte olduğunu ayırımsayınca başımı selam verir gibi eğerek onun suçsuz olduğunu, buyrukçunun 'yakalayın şunu' diyerek süvari muavininin 'efendim bu jandarma haine selam verdi belki de tanışıklığının öncesi var, casus olma ihtimaline karşı soruşturmaya alalım soğanlı karakolu en elverişli yerdir...' sözlerine kanmamasını dilemem boşa gitmiş olmalı ki, komutan çıldırmış gibi bağırıp çağırıyor, 'sen hocaya selam vermişsin' diyordu. Belli belirsiz 'ben gavur muyum yahu onu tanımam' deyince komutan 'yatırın şunu falakaya' diye bağırırdı. Kızılıcak sopasıyla ayaklarına vurdukça 'herşeyim feda olsun' diyordu. Üzerime alevli çılgın ateş gölgesini düşüremiyor, homurtusunu duyuramıyor, poyrazdan donanlar toplanıyor, nöbetçi uyuyor. Sanık ayağa kalk!

Efendim siz vehimle aldanmışsınız, yüzyıllardır akılla kalbimi birleştireceğim bahçeye giremiyorum. Bu yürek senin mi? Bu akıl? Zalim bir gardiyan yumruğunu kalbime vuruyor, aklımı eğdiğim yerde üst katın sarmaşıklı penceresinde iki göz bana bakıyor, buyrukçunun sesi gürlüyor, 'vurma bırak', aynı öyküyü yineleyip duran kolu iniyor gardiyanın, günlerce yatağında ağlıyorum o ışıklı gözler...Ayakları alınına bağlanmış gardiyan. Bockine parkındaki arsız hırsız fotoğraf çektiriyor, kuyruğunu sallıyor.

Goodmorning Vietnam.

Goodmorning

15.

Kalplerimiz birbirlerine benziyor: Aynı perdeli dostluğu, umut korku sarkacında aynı bulutu, aynı çocuğu, aynı gurbeti vuruyor. Hastalık suyunda yıkanan yorgun bedenlerimiz de benziyor: Ne zaman ayrılık rüzgarı esecek biliyor, bu maddeden çıkacak güzeli arıyoruz. Maddemizdeki tufan bizi o izbe korkudan sürükleyerek lanetlenmiş ovaya çıkarıyor: Mühürlü. Burada mektubu ve çiçeği mühürleyerek saklayabiliyoruz. Burada maddemizdeki karanlık dipsiz ve yeryüzünü örtüyor: Müzikli. Toplandığımız meydanda kuşlar gibi kıpır kıpır bir duruş ritmimiz var. Uzakta nöbetçinin derin karanlık içinde, gölgesiz bir ışık halinde varlığı, öğretilerden başka bir bilgi gereksinilmediğini gösteriyor. Karanlığın resmini dondurup çoğaltıyorlar, adım başı karşımıza çıkıyor: Nerede o resmi görsem aklımı başımdan alan sese koşuyorum: Her tutsağın iki gözü arasında ömrü yazılıdır: Herkes yazgısını okur, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde yaşar. Yüzü ateşe dönük buyrukçubaşının, resimleri çoğaltanları da kuşatan bir nefretle gözleri fırlar, bedeninden önce korku ve buzulla yakar, alevleri yüzüdür, ateşten doğmuş, ateşle yeryüzüne sarkmış özüdür.

16.

Bu tutuşan renkler arasında ne işin var? Dibe çöken kumla tadı bozulmuş üzüm hoşafı, soyulmamış iri patates parçaları, küflü ekmek, kurtlu pilav yiyerek nefsinle muharebe şartlarını öğreniyor musun? Giydiğin ve uyanamayacağını bildiğin biçimler, ezdiğin günler, aynı gurbet ateşiyle fokurdayacak, Godot'u bekliyor gibi nöbet tutacak mısın? Bu kayalıklar, çıplak tepeler, gidip gelen araçlar, silahların ve biricik ihtirasın: Sahibine yakar küçük sevgilin ölüyor.

Yat denilince

Rikkat

Kalk denilince

Dikkat

Seni de sokakları çürüten bir kentte gezdirecekler, uzlet içinde bitimsiz bir kıyıya vuracaksın. Sınırında bekliyorum, hüznle ağlayan çocuğa benziyor dünya, gerçeğini bireylerinde saklayan kanadı kopuyor. Bu eşik çürüyor: Çürük kokusu. Gece gündüz temizlenen, çamaşır suyuyla yıkanan, paspaslanan, çekpasla bulanık suyu atılan eşikten içeri dışarı hep o koku yayılıyor: Tabiatın rengi uçuyor, cismi dağılıyor, yeryüzünün belalarla dolu olduğuna inananlara hain deniliyor.

Aralarında fısıl fısıl konuşuyorlar: Gün ışığı gibi karanlıkları, gece siyahı gibi aydınlıkları var. Onlardan uzağım, kalbimden uzağım, kalbim bozuluyor. Göğsünü jilette doğrayan delikanlı iniyor, ciğeri sökölüyor gibi öksürerek. Dayı devriyen mi vardı?

Yoo

Cıgaran var mı?

Dudaklarını kimıldatmadan bir kuş gibi çırpınan adama, karanlığın uçup başlarına konduğunu soruyorum. Silahımı aldılar diyor, tüy gibi hafifledim.

Neden?

Kendimi vurmamdan korktular galiba. Geldiği gibi hasta adımlarla tırmanıyor merdivenden, dönüp sağol dayı diyor, gülümsediğini fark ediyor, bıraktığı izi takip ediyor, öfkeden, ağgözlülüğten, kuşkudan arınmanın imkansızlığını görüyorum. Yüzü yaralı, boynunda zil bulunan, siyah bir itin, üç gecedir rüyalarına girdiğini söylüyor.

17.

Ararat'ın eteklerindesiniz, birinci dünya savaşından önce, ansızın volkanik bir patlamayla dağ kendi büyüklüğünde parçaları yeryüzeyine dağıtıyor, dehşet içinde annenizi görüyor, 'korkma' diyorsunuz. Çevresindeki surlar yıkılıyor, icazı onun zırhı oluyor.

18.

Düşün ürpertisiyle uyandığında pencereden sızan soğğun hücrelerime
sindiğini hissederek güneşin ilk ışıklarıyla yıkanmak üzere dışarı çıkıyorum:
Tabir edecek bir yüz yok: Her zamanki gibi telaşlı uykulu gölgeler.
Başımın üstündeki tufanla sevişmek istiyor, toplanma borusuyla bir hendeğe
düşüyorum.
Benliğimi aşağılayan o metalik seste tedirgin bir buyruğa teslim oluşumu
görüyorum: İşkenceci.
Yine kargalar...Çiğliğimiz boğuluyor
Çök
Sararmış otlar kömür tozu uyuşuk böcekler
Kalk
Mavi gökyüzeyi bulutlar sarhoş
Sola dön
Taş binalar/eski hayatın izi/çam ağaçları
Sağa dön
Sıradağlar

19.

Yedi kişiyiz dağa gidiyoruz. Yetmiş gölgemiz var. Göğsümüzde vuran şeyin bizi belalara karşı koruduğundan habersiz, günbatımını izleyerek, تنها köylerden, yakılmış beldelerden, küçük büyük kentlerden geçiyor, yol ayrımına varıyoruz. Başımızın üstündeki bulut bizi sıyanet meleği gibi koruyor, kızıl bir perde, ateş dansı yapan kadınlar gözlerinde fiyat etiketleri; doğuda çocuklar güneyde erkekler, başlarında dev papatyalar, taş yapraklarında deniz aşırı ülkeler her görüntü bizi yeni bir düşe bağlıyor.

20.

Kocaman taç yaprakları olan bir çiçek görüyor düşünde, 'kimsin?' diye soruyor, 'korkuyum' diyor.

21.

Gökle denizin birleştığı, beyaz giysilerle gezinen insanların yaşadığı, caddelerinde faytonların gezindiği liman kentinin güneyindeki deniz hastanesinin başhekiminin bindokuzyüzseksenüç mandalin güzeli bir kızı vardı. Bir kızı vardı çünkü albay sterilizasyonu savunuyordu. Bir hastası 'peki bu kadar emniyetli ve sonuç verici olduğunu söylüyorsunuz, siz denediniz mi?' deyince aklı başına gelmiş, eşini sterilize etmişti. Albay aklına eseni yapardı, bir gün aklına bir kitap yazmak esti, 'Hadiselerin İçyüzü' adlı eserini kaleme aldı.

22.

'Bu lirik şiir koleksiyonumu şahsınızda tüm silahlı kuvvetler mensuplarına ithaf ediyorum efendim. Ünlü oryantalist r.a.nicholson'un da ifade ettikleri gibi hayatı bizi sunulduğu gibi kabul etmemek gerektir.'

23.

Övendire boş. Deccalın gözünden yalancı ışık çıkıyor. Çocuk patikayı izliyor. İş ocaklarının karşısındaki portatif çayocağında sararmış iple sabır dokuyan ikizin eşini getiriyorlar. Ambulans toz bulutunu savurarak tabur girişinde duruyor. Sedyeyi indiriyorlar. Annesi bağırarak ağlıyor. Kafadan biraz tereleliydi zaten diyor Çavuş, dili yasaklanmış olgulara dokunuyordu. Bir ölü daha getiriyorlar. Kendisini aldatan eşini vurmuş bir buyrukçu diyor Çavuş. Elleri bağlı yüzükoyun yere yatırıyor, üzerine kızgın lav döküyorlar. İzleyenlere katrandan yiyecek, ateşten giysiler veriliyor. Herkes payına düşenle yetiniyor. Evler üç bacalı yanaşık düzen, pervazler cilalı. Bu kim diyor Yakup. Yangına neden olmaktan ölüsü yargılanacak diyor Çavuş.

24.

Binaları terk edin beyler evinizi dönün. Sığınaklarınız dar geliyor, gün yaklaşıyor. Mutsuz eşleriniz, dilsiz çocuklarınız sizi bekliyor. Neden mutsuz beraberlikleri erteliyorsunuz? Ne zaman sevişmek yasak, kadınlarınıza öğretin. Mutlu olmak için ölüm meleğini bekliyorlar. Binaları boşaltın beyler operasyon var. Geldiğiniz yere döneceksiniz. Orada bir insan sığacağı yalayacak saçlarınızı. Muradına ermiş dilberler sizi boğazlamak için sabırsızlanıyor. Bırakın kirli evrakınızı, söndürün içinizdeki boşışateşini. Şeytanına gülümseyen kadın sizi bekliyor.

Sormak yasak

Sevişmek yasak

Gülümser tabut yasak

Çocuk yasak

Buyruk yasak

Kasıklarındaki taş sizi eritecek

Görmek yasak dokunmak yasak düşlemek yasak

Binaları yasaklıyorum beyler

Battığınız yere, evlerinize dönün

Balçıklı bir gözde batacaksınız. O şımarttığınız şeylere dönün sorguya çekileceksiniz.

Masadan itir uçuyor. Kapıdan dünya geçiyor. Sizi yaprağınızdan öpüyorum.

Paspası getirin,

yıllardır biriken yasakları süpüreceğim.

25.

Geçmekte olanı çekip götüreni gördü.
Senin en eski aslınım dedi.
Kaç yıl önceki?
Çok eski.
Bin yıl mı?
Daha eski.
Bir milyon?
Çok daha eski.
Kaçınıcı ademden söz ediyorsun?

26.

Efendim ben Sivralan'ın Çayıryolu köyünden derbeder Hakverdi Yıldırım. Bu defterdeki şiirler acı hayallerle ve hatıralarla doludur. Yakında günüm doluyor, gidiyorum. Beni unutmamanız için onları arkadaşşıma bıraktım. Anneme yazdığım şiiri de ona armağan ettim: BENİ HATIRLA

Elleri cebinde dolaşan/ Kadere küsmüş hali perişan/ Gözyaşını parkesine silen/ Birini görürsen beni hatırla. İkinci şiirimi REONUN HATIRASI başlığıyla yazdım, silahımı çapraz tutuşla tutup kan kırmızısı bir güle bakarak çektiğim fotoğrafın arkasına not ettim. Bihar'a da gönderdim. Şiirimde zalim reonun çalıştığını, acemi şoförün alıştığını, genç kızları görünce vites kutusunun karıştığını anlatıyorum. Reoya gazı veriyor/ Aynadan kızı görüyorum/ Varıp yanına bakınca/ Yanağının alkırmızı olduğunu fark ediyorum. Hakverdi'nin sırrı konturlu telefon kabininde üç ay önce duyulmuştu. Adı soyadı Bihar Ardanuç. Şihlinski, bindokuzyüzaltmışbeş. Babası arsa spekülatörüydü. Hakverdi'yi Yozgat'ta ortaokulda tanıdı, aynı sırada oturdular, birbirlerini sevdiler. Kader üç yıl sonra onları ayırdı. Bihar Siev'e gitti, Hakverdi Sarıkamış'a. İki yıl sonra İstanbul'da buluştular. İstanbul'un ortayeri Topkapı'ydı. Hakverdi taksi şoförlüğünü yapıyordu. Bir haftasonu Bihar'ın elini tuttu, saçların okşadı, yanağından öptü. Bihar başını göğsüne yasladı, bu halde yedi dakika kırk üç saniye kaldılar. Uyku bastı uydular, tuhaf düşler gördüler. Sıcaktı fakat yağmur çiseliyordu. Şemsiyeleri yoktu. Zaten gerekmiyordu. Ağızlarında soğan, sumak ve dana eti kokusu vardı. Et biraz yağlıydı. Genç kızlar ve delikanlılar otomobillerde aşk şakaları yapıyorlardı. Vaktin ilerlemiş olduğunu fark edip ayran kutularını ve kağıtları hızla yere atıp olay yerinden uzaklaştılar. Hakverdi, Sarıyer'deki Tahtakaşık işkembecesini geçtikten sonra kasedi çevirdi, Bihar'a kentin tarihi mekanlarını göstermek için çevreyolundan gitmedi. Karaköy'e geldiklerinde dışarıdaki kokudan utanarak camları kapadı, yol tıkanmıştı, bir martı lambaya tünemişti. 'Hayvana bak' dedi Bihar, 'insana ait bir grafiği gagalıyor.' Hakverdi içlendi sigara yaktı, 'hayvan hayvan olmaya amma/ insana ait bir lakırdıyla dolanıyor' Hakverdi pencereyi açtı, 'yeryüzü bir İstanbul daha açarsa/ kastı mahsusayla söylüyorum/ kesik bir katırbaşı gibi/ ölü ağızdan çıkarır çatal dilini/ Haliç.' İç iç dedi Hakverdi, sigara pakedini Bihar'a uzatarak. Alımıyım dedi Bihar, eve gidince kokuyorum. Korkma dedi Hakverdi. Koşmak istiyorum dedi Bihar. Genç kızın siyah gözlerine baktı. Kalbimde gizli bir sevgili arar/ gözlerime bakıp dalan gözlerin şarkısını Müslüm baba neden söylemiyor?

Daldın gene dedi Bihar. Sevdam bir deniz dedi Hakverdi. Bihar utandı. Kupon biriktiriyorum, dedi , makine için. Ben Allah'ın ne sevdiği kuluymuşum dedi Hakverdi, senin gibi bir meleği tanıdım...Küçük garajın karşısındaki tarlada elinde geüç bekliyordu Hakverdi. Yarım kol aralığı bir buyruk çarpıyordu havaya. İstanbul macerası bir yıl sürmüş, Bihar'ın babası, Hakverdi'yi gözü yaşlı gönlü yaslı bırakmıştı. Kala kala her sayfası gözyaşıyla ıslanmış anı defteri ve fotoğraf albümü kaldı. Bihar birinci şubede çalışan polis kuzeniyle evlendi 'ballı börek ağzına lokma olsun' diye yazdı son mektubunda. Geceydi, garajı aydınlatan spota baktı Hakverdi, göğsündeki keseyi çıkardı, sigara paketinin yanında makine yağıyla kirlenmiş mektup. Aşk eski bir yalan/ ademle havvadan kalan şarkısını dinler gibi hüzünlendi, sigarayı derin derin emdi, karanlığa baktı. Hayatımı ikiye bölüp otuzaltıya çarpıyorum, nöbet tuttuğum yirimiiki ayı çıkarıyorum, gözlerimden güzel yüzün geçiyor, yolumu kesiyor çocukluk resmin, aklımı başımdan alıyor, unuttun beni zalim. Kulaklığı takıyorum devriye yok, yalnızım, Müslüm babanın isyankarı kesemdeki jilet...bileğim...sıcak... çok sıcak...

27.

Akşam tabur karargahında toplandık. Isparta'ya asileri getirmeye gideceğimiz söylendi. Sabah gün doğmadan uyandık, trenle Afyon'a gittik. Kamyonları beklerken bir karışıklık oldu. Sırayla telefon direğinin altında bekletildik. Soğuk iliğimize işliyordu. Kamyon geldiğinde, soğuktan bayılanları taşıdık önce. Sabaha karşı belediye binasına indik. Başsavcıyla başgardiyan bize eşlik ediyordu. Asileri kelepçeyip iki kamyonu taksim ettik. Ona kelepçe vurulmadı. Komutan da saygılı davranıyordu. Şehir çıkışında, binlerce kişi gidişine ağlıyordu. Gece Afyon'a vardığımızda, aralarında valinin de bulunduğu şehrin ileri gelenleri istasyonda beklemekteydi. Bir kompartımana yalnız yerleştirdik. Kapısında iki nöbetçi bekliyordu. Komutan, gözünüzü dört açın süngü takın ve sakın uyumayın diye uyardı. Şafağa kadar nöbetçi değiştirmeden bekledik. Gün ışıırken perde aralığından baktım, toprak destisiyle abdest aldı, namaza durdu.

Tutukevine teslim ettiğimizde kalabalıktan sıkıldığını düşünerek, 'keşke tek kişilik odaya alsalar' dedim. Bir zaman hücrelerinde yalnız kaldı. Yemeğine zehir katmışlardı. Günlerce ateşlendi, ölecek diye korktular. Hücre girişine nöbetçi konuldu. Çok geçmeden öteki tutsakların arasına götürdüler. Şiddetli bir soğuk olacak, lağım içinde kalacaklar dedi. Çok geçmedi bir zemheri ortalığı kasıp kavurdu çeşmeler ve lağım menfezleri tamamen dondu. Yakın köylerde böyle bir durum olmadığını öğrendik. Şehirde mutlaka ona bir zulüm edildi diye konuşuluyordu. Hissetmiş olacaklar ki, eski odasına aldılar. Hatta bir divan yapmamız ve soba kurmamız buyruldu. Aradan ne kadar geçti bilmiyorum, tatlı bir rüzgar kenti eritti. Lağım suları patladı, eski yatak ve yorganları set yapmaya çalıştık, mani olamadık, pis suların altında kaldık, bir hafta uğraştık, zor temizlendi.

28.

Kalkış günü.

Sabah kalktık çocuklar gibi şendik. Boğazımızda cam kırıkları vardı. Göğsümüzden gözlerimize kuşku akıyordu.

Özlem günü.

Özlem'den mektup, açılmış kirlenmişti.

Anlamadım?

Atatürk bulvarında, saray pastanesinde, cumartesi saat onbirde.

Umutyokanlaşıldı.

Pişmanlık günü.

Bugüne erteledim.

Sorgu günü.

Buyrukçu geldi. Köpek havladı. Annemi gördüm.

Buyrukçu bağırdı. Köpek ısırıldı.

Hiçtim.

Hesap günü.

Herkesin bir hesabı vardı.

Giysilerimi değiştirdim, araziye çıktım.

Yaklaştı.

Yarış günü.

Yar yar seni kara saplı bıçak gibi...

Kavga günü.

Bir tutsak bir tutsakla dağda buluştu. Tim geldi.

Bulaştırdı.

Nefis günü.

Enfes patlıcan yemekleri, dayaklar ve küfürler yemiştik.

Nasıl unuturum Sarıkamış seni.

Deprem günü.

Ranzanın üstünde yatıyorum. Altta yatan, bir kabustan diğerine döndüğünde, Varto deremine benzer bir sarsıntı.

Eeee bir umutla yaşıyoruz.

Ölüm günü.

Geceleyin ölüyorum ölüyorum diye inledi.

Kolay kolay gebermezsiniz siz dedi serumu değiştirmeye gelen hemşire.

Saçına güller takayım.

Şiddet günü.

Fizikötesi inançları olanlar için, sabah, öğlen, akşam birer tokat.

Sedefinde saklı.

Ayaz.
Çiğ.
Dolu.
Apolet.
Ve buyruk.
Bitişirler.
İnsanı örten felaket günü.
Doğrultusu temiz bir yağmur.
Yaklaşan saat günü.
Ne zaman duysam penisilin iğne saatleri.
İkinci düşleri
Buyrukların gerçeğini bilmece günü.
Tecer dağına gider, İbn Arabi'den rüya şiirleri okurduk
Bu da bizim bilinmeyen, muhteşem gerçeğimizi
Ayrılık günü
Kavuşyan
Sevk günü
Revire hastaneye Erzurum'a bir iki bir iki
Çağırma günü
Kalk koğuş kalk
Dönüş günü
Mehlika sultana aşık yedi genç, esrar eroin yedi gün şişesinde sarılandırılmış
votka içerlerdi nöbette.
Ceza günü
Yemek dağıtılırken kara giysili bir adam gelir ben sizin yiyeceğiniz yemeği
de sizi de... der giderdi.
Derleme günü.
Der, yaşamın iyeliğine tekabül eden devinim çizgisiydi.
Söndürme günü.
Silvan'lı delikanlı içtimada başçavuştan yediği dayak ve küfrün acısını,
nöbette kendisini vurarak çıkardı. Geüğün namlusunu kalbinin üzerine dayadı,
tetiğe basınca yüreği sırtından parçalanarak çıktı, kırmızı, kirli toprağa saçıldı.
Gönderme günü
Çıkışlar için ayda üç gün belirlenir, kimin, ne zaman çıkacağına kara verildi.
Hükmü karara bağlama günü
İki ırmağı vardı, biri tatlısu biri ateş
Çıkış günü
Hayalini uçururdu
Hayatın acıyla yandığını anlardın
Okuma bilmesen de alınıdaki yazıyı okurdun.

29.

Bulmak istediğın gibi terket.

Sola blok ve lirik.

Atışlarınız boş, eğitiminiz sıfır, nezaretçiler boş kovan topla, atıcılar hedefe koşar adım...

Süregelen bir hüzün. Özlüyorum özlüyorsun gözlüyor. Nesneleri uyuşturuyorsun.

Fokurdayan bedeninin cevherine iniyorsun. Gözeneklerinden sızan eğilim, hangi eşiğe yüz sürmen gerektiğini sezinliyor. Koğuşta çıt yok. Pencereler kapalı. Dışarıda fırtınayı yakınlaştıran havayı soluyor. Yukarda köfte ve likör, Rusya'dan getirdiğın. Yatarak nişan alma vaziyeti, destekli ve şapka çıkararak, ayak parmakların uyuşuyor.

Bırak beni haykırayım.

30.

Akıl akıl gel çengele takıl.

31.

Netekim meşhur feylesof İbn Rüşd de böyle düşünürdü diye fısıldadı Albay, bugün yaşasaydı eşini sterilize etme hususunda bana danışırdı, çünkü insan-ı kamil olmak, sterilizasyondan geçer.

Kapı usulca açıldı. Sekreter dahiliden randevu sırasını söylememiştir. Albay sustu, bu önemli konuşmayı, kimin hangi cesaretle kesmiş olduğunu anlamak için kapıya baktı. Başını uzatan kıızıydı. Albayın yüzündeki kızgınlık, elyaf bir gülümseyişe bıraktı yerini. Kör bir adamdan söz etti kıızı. Öleli ne kadar olmuş diye sordu Albay.

Örtü.

32.

Sıtma nöbetinde uyurken yakalanan öne çıksın.

Sen değil kuzum sınıfın belli değil diye her buyruğu kendine sanma.

Ah bu emirlerlevhası.

Ermış bir ağacı sallar, meyvelerini döker gibi titriyor sıtmalı. Geceleyin gözüne ilişen hayal şişiyor, Kurtubalı İbnül Müsenna gibi günün doğuşunu seyrediyor. Süveyş günlerini nasıl unuturum. Kavuşmayı dileyip dilemediğimi sormuştun. Yakasında kırmızı karanfille gezen kültür bakanımızı hatırlıyor musun? Hani Sorbonne'da derlediği ikonografi notlarını anlatırken ispartizmacı tiyatro doktoruyla sille tokat birbirine girmişlerdi.

Git ve bu kadının zevcini getir

Bana bir gök çiz

Emredersin sultanım

Bana bir dünya betimle içinde vehim barındırmasın

Emredersin sevgilim

Bana bir deniz getir kıyısında kimse kıyasıya birbirinin canına girmesin

Emredersin azizim

Git ve düş

33.

İdamlıklar gelecekmiş haberiyle ürperdim. Önce onu getirdiler sonra öğrencileri geldi. Temyiz mahkemesinden muhbirlik yapmam istenmişti. Cinayet suçundan yattığımı bilenler şüpheyile bakıyorlardı. Aldırış etmeyip sakin olmaya çalıştım. Koğuşta herkes birbiriyle kaynaşmıştı. Onu sübyan koğuşuna naklettiler. Geniş ve boş bir yerdi. Aleyhinde çok telkinde bulunmuşlardı, ister istemez etkisi altındaydık. Bir gün gidip elini öptüm, bu piri faniden ne istiyorlar diye düşündüm. Zayıftı, saçları uzundu, yanlarından sarkıyordu yüzü tıraşsızdı. Samimiyetim üzerine beni kucakladı. Çok duygulanmıştım. Ağladım. Hatıralarını anlattı. Kafkas cephesinde gönüllü alay komutanıyken esir düşmüş. Rusya'daki tutsak günlerini hüzünle anıyordu. Duruşundan kahraman biri olduğu hissediliyordu. Devr-i alemin değişmesiyle Barla'ya sürmüşler. Kimseyle görüşmüyor, gazete bile okumuyormuş. Kararlı bir sesle, eserlerimden vazgeçmem, dedi. Uğradığı haksızlıkları düşündüm. Neden bu ihtiyarla uğraşıyorlar? İki parmağıyla alnımı sildi, yaptıkların için bağışlanmanı dile, dedi.

34.

Kul/eden
Güldüğümü.

35.

Şehrin surlarına bakıyor. Tuzakkurdu. Mimoza yüreğindeki acıları okşuyor. Ranzadan şarapnelle yaralanarak düştü. Estelle...Kalk Estelle...Uyan sabah oldu. Ateşi yükseliyor, sayıklıyor. Elleri güneydoğusunda bir yerlere bağlanmış, kopuverecekmiş gibi korkuyor. Kimsenin koşmak için bir nedeni yok. Bayrak kanlanmış, gözü kırmızı, duyuları donduran saate bakıyor, ağzını bıçak açmıyor. Annesinin bağirtısı yeri göğü tutuyor. Estelle ağlıyor. Sevgileri ona acı veriyor. Yüzünü çevirdiği her nesneden umutsuzca geri dönüyor. Yasak yoldan yürürken dalgın bir koruyucuya yakalanıyor. Hangi koridordan geçse, yolu kapalı zarf usulü kesiliyor.

36.

Neyin var oğlum? Uyuz oldum efendim. Nereden biliyorsun uyuz olduğunu? Kaşınıyorum efendim. İshak evladım bak şuna, bitlenmiş galiba. Başım da karıncalanıyor efendim. Başına da bak. Bit yok efendim. Gel yanıma. Şşrraakk! Defollaneşşoğlueşşek, ben size demedim mi hastalanmayın diye. Buyruğun başüstüne paşacım.

37.

Mavi bir sis. Boşluk üzüntüsü.

Bağışlanmayı dileyen bir sesle yokluğa yeni adım atıyor çocuk.

İşte böyle cici kız, yağmur bizi koruyor. Dağlarda yitiyoruz. Bulut. Küçük bir özlem. İki ölü. Dönüyoruz. Aynı ağacın gölgesine sığınıyoruz. Tanrımıza hamd olsun. Bu ekmekler atılsın. Yenileri alınsın. Müslüm baba söylesin. Jiletler atılsın. Maçta sigara içti diye geüç doğrultulup izmarit yedirilsin. Neşelensem kızarlar mı? Mı ayrı. Acemisin anlaşılın. Uçurum. Kendisini bir buçuk yaşında bir eşek gibi hissedinceye değin yapacak eğitimi. Yanarım senin aşkına. Gizli, gizli Sartre okuyor. Behiştı hayranı Estelle, nöbetçileri getirdin mi? HAYIR. Cehennemın dar geçitlerini geçmek zorunda bırakıldın mı? HAYIR. İntikalde yenine kurt düşmüştü, yerden bitecek mi dabbeltürarz? HAYIR. Ağzından irin akıyor muydu? HAYIR. Hayırdır inşallah.

38.

Başından sonuna yırtılıyor. Bir iple tutuluyor.
Koptu kopacak.

39.

O zaman Mehmet Feyzi'den hatırıma kaldığına göre altı çuval kitap götürdüler. Denizli maznunları altmışüç kişiydi. Kastamonu'dan da yirimdört kişi getirilmişti. Beraattan sonra ahali kente dönmesini istemişti. Taharri memuru Saffet'le, vali komiseri Avni sürekli izliyorlardı. Çaycı Emin'in kahvesinde Avni başından geçenleri anlatırken baskın yaptılar. Meğer dün gece başına bir hal gelmiş. Kitaplarını suçüstü yakalama planı yaparken karnı şişmiş neredeyse patlayacakmış. Yanlış bir iş yaptığını anlamış ve dönmüş, şişkinliği inmiş. Ben değil de Saffet'in başına gelenleri bir bilseniz...O kadar rahatsızlık veriyordu ki, takibat, takibat derken bir gün meçhul bir hastalığa yakalandı Ankara'ya tedavi için gönderdiler. Dönerken Ilgaz dağına yaklaşınca tekrar beliriyordu. Şehirden uzaklaşınca iyileşiyor. Vilayet sınırına yaklaşınca hastalanıyor.

40.

Boğuk bir sesle ölü kaynağından söz ediyor. Ayak seslerinden çıkıyor. Küf. Bardaklar metal, kaşıklar yağlı, tabaklar pis. Miskin kalabalık toplanıyor. Gözlüğü takılıyor. Sayılıyor. Filtresiz sigara içen Estelle'in nemlenen gözünden hassas bir görev buyruğunu anlıyor. Üzülme diyor.

Onbir günü kaldı. Akli başına gelecek. Duvardaki karaltıya bakıyor. Dili kırılıyor, derisi yırtılıyor, boynuna kenetlenip parmaklarıyla birleştiriliyor, yüzüyle süründürülüyor. Yataktan fırlayınca ranzanın demirine çarpıyor başını. Şafağa iki saat var. Uzun bir katile gördüm diyor, kendi kendine. Nöbetçinin uzaklaştıkça eriyen umutsuz ayak seslerine karışıyor.

41.

Van'dan yola çıkan kafilenin uzunluğu bir kilometreyi bulmuştu. Çoluk çocuk genç yaşlı binlerce insan arabayla, kızakla, yayan, atlı, savaştan dönüyor gibi gözyaşı dökerek şehirden ayrılıyordu. Kelepçe sıkıyordu, ellerine kan oturmuştu. Jandarma biraz gevşetmek istediğini görünce dipçikle vurdu. Sanki başka bir dünyadaymış gibi aldırmadı. Onu örnek alan bir öğrencisi dipçığı yiyince çamura yuvarlandı. Görenlerin yüreği kanamıştı. Sabret dedi, ilerde çeşme var. Serbest olan eliyle yüzünü yıkadı. Üç gün Patnos'ta, bir gece Ağrı'da kaldılar. Müsadere edilen kitaplar gelince tutuklu yargılanmak üzere götürdüler.

42.

Cehennem düşleri. Paranteze alabileceğin hiçbir ayrıntın yok. Bu kindar soğuktan kurtulamayacaksın. Kış taburu kış taburu ırmağın nerede? Irmağım yok ırmağım yok yüzerim derede. Belleğin nerede? Kendisini güçlkle toparlayan sessizliğin...Dışarı çıksan iç, içeri baksan dış düşü. Ölüm geliyor. Derdine yüzlerce akrep karışıyor. Demirden kamçıyla dövüldüğün mevsim. Beyninin uyuşturan içkiler. Nefenabirsarhoşluksunsen! Şapkalılar zakkumlar! Bukağılar!

Gece olsa yumuşak bir ses geçse, içini ısıtsa, gözlerin acıksa, kıyına taşınısam. Çarptığın dişi dağ gibi karaşemsiyeli. Tanrılara sunak hazırlanıyor. Derin üç günlük uzaklıkta. Rüşvet kançanağı.

Sanık ayağa kalk. Sakarya çayevine git. Koçero İsmeti bul. Oyunun aktörlerini tanıdığını söyle. Kanmasınlar. Ağrı'ya göreve giden keremeyleli bilgisayarçı arkadaşının selamı var. Gölgesinde uyuduğu anıtın yıkılacağını bilsin. İslî mermer kovanlarını biriktirip apeseyle gönderecek ona.

43.

Eskiden at ahırını olarak kullanılan taş binaların lokomotif benzeyen bitmiş uzun yapıların böldüğü düzlüğe çıkıyor, karbeyazında yitiyorum. Ölüm olmayan bir yurt isteğiyle yüreğimi yüreğine dokundurmak! Zihnimde benzerini bırakıp giden gölge, üç gün diyor, şayet üç gün daha esmese yerle göğün arasındakiler donacak. Dili kalbinin arkasındaki buyrukçu sayıyor... Yüzkırkbiryüzkırkiki...unutup yeniden başlıyor. Yüzaltmışüçyüzaltmışdört...Arı uğultusuna gibi bir ses uğulduyor başımın üzerinde. Saat yaklaşıyor. Uzakla yakının sınırında bekliyorsun. Bir gün kürk giyen adamı göreceksin. Başından aslının örneği bir sis yayılacak. Alnını yere koyduğunda kuşların onu yıkık bir duvar sanıp sırtına kondukları dervişe benzeyen adam görünüyor. İma ettiği gerçeği dinleyen tutsaklar ona koşuyor. Geri dönemeyeceğimi biliyorum. Gerilediğimi sandığım yerde kirli bir hayalet dönüşeceğimi biliyorum. Avcumda buz parçası diye tuttuğum şey, göğsümde bir yeri sızlatıyor.

44.

Maaşı az, geçimini sağlamıyor diye acıyorduk. Emirdağ'a geldiğinde çok perişandı. Ayakkabı alacak parası yoktu. Yardım ettik. Akşam soğuk olduğunda odasına mangal koymuş, zaman zaman yakıyorduk. Taharri için odasına gitmiş. Bir de dedikodu çıkarmış. Akşamları tepsi tepsi baklava börek getiriyorlar. Geceleri alem yapıyor. Sarhoş bir tanık bulmuşlar. Rakı götürüyormuş diye ifadesini alacaklar. Yahu Allah'tan korkun böyle bir yalanı kimseye inandıramazsınız. Sarhoşu dövmekten hastanelik etmişler. Benim durumdan haberim yok. Mehmet Çalışkan haber verdi. Bu adam yanına öğrencilerini sokmuyor, yabancılar zehirletecek, endişe ediyorum deyince, durumu savcıya bildirelim dedik. Ne de olsa insafli bir adamdı savcı, ona hürmeti vardı, evinin karşısında oturuyordu. Geç vakit klüpten eve döndüğünde cehri zikir seslerini duyarak ürperirmiş, gidip konuştuğumuzda kime zararı var, sabaha kadar ibadet ediyor üstelik ikamete mecbur edilmiş kimseyle konuşmayacak diye bir karar da yok hürriyetini kısıtlamak olur mu, olmaz böyle şey...Bekçilere çıkıştı kapısına yaklaşırsanız sizi tutuklatırım dedi. Bekçiler kaymakama gidip durumu anlatmışlar bize böyle, böyle dedi, bu adam dediler dediklerini yapar. Kaymakam bu işleri yaparken aniden askere çağrıldı. Kış ortasında karısı hamile, perişan bir duruma düştü.

45.

Emrediyorum tüm tutuklular yoklamaya çıkacak. Emredersiniz. Eğil. Eğildim. Bit taraması yapılacak. Muhbir, koşuşta birilerinin fısılları, fısılları okuduklarını bildirdi. Gölge bu havuza birikiyor. Toplan, dik dur, kıvılda, esas duruşunu göster. Üç dakika saygı duruşu. Saygını göster. Hep beraber gür bir sesle. Bu küstahları disiplin odasına götürün. Onlarla yalnız görüşeceğim. Efendim sadece dolaplara bakmak yeterli. Hayır yatakları da açın. Kitapları gizlemişler. Emrediyorum herkes iç çamaşırıyla kalacak. Döşekleri sökün, kara yatırın. Sabah götüreceksiniz, akşam getireceksiniz. Battaniyeler anti bitle üç kez yıkanacak. O yazıları sileceğim giysiler yakılacak. Emrediyorum bitle mücadele başlasın. İmkansız efendim. Nedenmiş o? Mücadele talimatımız yok. Sersem, derhal hazırlayın, talimatsız mücadele olur mu? Yatağında, dolabında, bedeninde bit ve kitap görülenler, disiplin odasına sevk edilsin. Derhal görev kağıdı hazırlansın. Ama efendim. İtiraz yok. Hem görev kağıdı hem de iştekerim altı nüsha olarak düzenlensin. Üst yazısı yarım teksir kağıdına iki nüsha yazılsın. İlkine benim, ötekine hem benim, hem savcı beyin adı açılsın. Bu nedir? hangisi efendim? Bu ayağıma takılan şey? Paspas efendim. Emrediyorum derhal bu iğrenç şey, küçük nizamiyedeki büyük çöp bidonuna atılsın. Arama başladı mı? Evet efendim. Kitaplılar yukarı çağırın. Bunun hesabını soracağım. Giysilerini yakacağım. Gözlerine mil çekeceğim. Hayatı söndü onların artık, yaşamıyorlar. Girişteki kar hedikleri ezildi mi? Derhal götürün bu hainlerden arananları ezmeye başlasınlar...

46.

Kitaplar uçuşuyor, sözcükler hava boşluğunda çoğalıyor, şarapnel parçaları, buyruk mermileri, toz bulutu yağıyor gibi ateş karanlığı yırtıyor, ranzadan atlıyor, tam siper alıyorum, gürültüme uyanıyor, ne var, noluyor diyor, bir şey yok diyorum. Ateşyalımı hortum, kuşun taneleri toplayışı gibi insanları yutuyor. Avcuma dünya haritası çiziyorum. Kuzeyle güneyi arasında ezilgen bir tartı.

47.

Dikenli sevgili.
Herşeyi kazandı kendini kaybetti.

48.

Hava güneşli olunca kır gezisine giderdik. İkinden sonra odasına kapanır kimseyle görüşmezdi. Bir süre kitapların düzeltisiyle uğraşır, ışığı söndürür sabaha değin fısıl fısıl okurdu. Kış şiddetli geçiyordu. Odasındaki yer tahtaları kırağı tutmuş gibi olurdu. Küçük bir sobası vardı iyi ısıtmıyordu. Bekçiyle mangal ve tahta kürsü aldirtti. Odasını dinlediği için dayanılmaz kulak ağrılarını çeken komiser, rahatsız etmeye başladı. Bir gün odasını ararken kürsünün altını yoklayayım diye mangala sokmuş elini. Benimle uğraşıyorsunuz elinize ateş düşüyor. Gülümseyerek kalktı çorabını aradı. Odayı didik didik etti bulamadı. Soba borusunun yanından sarktiğini gördü. Meğer fareler saklamışlardı. Bunda bir iş var diye düşünürken müsaderede sakladığı kitap müsveddeleri aklına geldi. Alıp daha güvenilir bir yere sakladı. Görevliler baskın yaptılar, aradılar, bir şey bulamayınca zabıt tutup gittiler.

49.

'Düş ülkesi ölkü sesi ne lüks ne abes' Varolmazlığıyla görünürlüğü arasında küçük büyük insan sesleri, ışık şehirler, ölkeler, melik olduğunu savlayan bir gözü kör, kendisini tanımayan adam. Ruhuna yerleşen sözcükler ayaklanıyor, neye gereksiniyorsa ardına düşüyor, som altından tahtı var. Bu maddeden yükselince seyrine doyulmaz resimler ölkesine geliniyor. Siperime çekilmeliyim. Taciz ateşi dinmiyor. Kendimi savunurken aldığım yarayı iyileştirecek bir sözcük arıyorum. Hepimiz tehlikedeyiz diyorum nöbetçiye. Bu düşün diğerleri içinde ayrı bir yeri vardı, suya düştü.

50.

Ertesi gün Ulucamide cuma namazı kıldı. Ön saflardaydı. Çıkarken arkadaşını gördü, sen hala burada mısın diye sordu. Pazar günü kurşun yemiş geyik gibi uyandı. Garaja nasıl gittiğini bilemedi. Kitabın tek nüshası Zeynep hanımdaydı. Aynı gün Ankara'ya matbaaya yetiştirilmeliydi. Bugün Elmalı'ya sefer yok fakat şansın varmış bir minibüs hazırlanıyor dedi görevli. Kimseyi tanımıyordu. Napacağını bilmez bir haldeyken Hızır gibi birisi yetişerek ben seni tanıyorum, Antalya'da görüşmüştük dedi. Hatırlayamadı. Burada değil aradığın, Finike'de oturuyor. Finike'ye ulaştığında cenazesi olduğundan evde bulamadı. Bekledi. Güçlkle yürüyen yaşlı bir kadın çıkageldi. Seni beklediğim için özür dilerim evladım, dedi, oturdu soluklandı. Öpmek için uzandı. Bervaniğine sararak uzattı elini. Evladım gitti diye ağlıyordu. Kulağına eğilerek, ne mutlu sana, ondan selam getirdim deyince gözleri parladı. Merak etmesin dedi. Ağlaması kesildi. Cenazeyi getiren arabayla kente döndü Ankara'ya gitmek üzere garaja yöneldi.

51.

Nöbetteyim. Çarem yok devam ediyorum. İki t'yi birleştirip ettirgenlik çatısı kuruyorum. Çattığım eylemlere sen nezaret ediyorsun. İzimi sürüyorsun, nezaretçim benim. Nöbetçiyim, tekmil alıp, tekmil satıyorum. Seni tamamlamak için yüreğim pıt, pıt atıyor. Dolapları boyuyor, odaları temizliyor, kitapları düzenliyor, geçmiş ve geleceksiz bir hazır telaşı yaşıyorum. Çevremizi temiz tutuyoruz. Sıfır akıp gidiyor. İçinden tramvay geçen bir şiir, bir de canım sana feda defterine yazdığım anılar. Kaleler kurup akınlar yapıyoruz. Selam verip selam alıyor, sabah öğle ve akşam metal bir tanrı önünde bekletiliyor büyük yerden buyruk bekliyoruz. Çocuğun elleri dünyayı sımsıkı kavırıyor. Gözü sözcüklerde. O harflerin peşine takılıyor. Bir araya geldiklerinde içerdeki anlamı özlüyor. Onun sıyanetiyle sabahlıyor, onun haberleriyle sabaha çıkıyoruz.

52.

Evrakı ver, okunması imkansız bir şey yazacağım, yazıhaneye götür, mühürlet, imzaya çıkar, sayı/tarih al, soldan üçüncü odaya gir. İşlem tamam efendim. Ver onu. Tarih düşülecek.

Düşük bir tarih üreyecek. Düşülen dakikalar sayılacak. Kaçmak için ha! diye bir bağırıtı kopacak. Düzgün üçlü yapılacak, ön kayıta gelinecek. Burada hastalığın ön tanısı konulacak. Asıl adı, baba adı, memleketi, doğum tarihi. Karnımdaki şiş artıyor efendim. Gözleriniz de kaymış sizin.

Sen, sıradaki adın neydi? Çağrışımı hüzünlü. Benim değil efendim, yağmurdan içerlenen arkadaşı yazmış. Sigaranın değişmez sonu, içene erken ölüm, aileye felaket, topluma sefalettir levhası. Genze çarpan çürük kokusu. Yaz kızım. Yirmiüç sıfır iki bindokuzyüzseksenbir tarihinde trafik kazasına bağlı olarak parantez yıldırım çarpmış geçici bellek kaybı geçmişini bilmiyor gelecek tasavvuru yok kapa parantez dehaya getirilen hastaya ilk tedavisi sonrasında yatışı yapılmış nokta bir zaman uyutularak derin bir boşlukta asılı tutulmuş noktalı virgöl gün geçtikçe benim bir geçmişim olmalı kimim nereden geldim nereye gidiyorum diye sormaya başlamış soru işareti soy geçmişinde bir özellik saptanmadı ünlem yazılmış her iki diz ve bacakta virgöl hareket kısıtlılığı ve palpasyonla ağrı biçiminde tespit edilmiştir üç nokta kırılma alçıya ihtiyaç gösteriyor önkabulüyle derhal her iki alt ekstremiteye uygun olarak sirküler açlı yapılmış ve evalüsyon ve poliklinik kontrolü uygun olmalı denilmiştir nokta olgunun ne ile nereye dek taşınabileceği bilinmemekle beraber virgöl efendim ben yüzyıl önce opere edildim biliyoruz evladım bu yüzden hareket güçlüğü çekiyorsun milli servete ihanet etmek istemiyorsan geçmişini kurcalama talimatı verildi soru işareti gündüzler neyse de geceler bir türlü geçmek bilmiyor cevabı alındı bir bucuk ay intikale çıktığından bahisle olsun dedi ve yağmur şiirini yazan hastaya dönerek 'ayrılığın tutsağydın' manzumesini okumasını istedi nokta.

53.

Boyunlarına basılarak yedekte çekilen at gibi terliyor. Ey insanoğlu yaklaş sıran geldi!

Yaklaş ve hangi dille konuşacağını söyle. Buyrukçubası! Kırçıl yollardan geçiyoruz. Başına buyruk istemiyoruz. Şeytanınızı kristalize ediyorsunuz. Bu siyah flarınızla ne güzel nöbetçi olursunuz ne şeker! Soyunca zehirli zar. Kalbi çözülür, kadınların peşini bırakmazdı. Bej blüzü ağcamavi tişörtü kıvrım, kıvrım saçları. Biraz rejim. Soğuk kalabalık cemseler. Bırak beni. Baygın öpüşler. Yanlış bilgilenişler. Uzardı. Şafağa kadar yağar yağardı. Dökülünce yazgülü.

54.

Dağ, günahsız adamı emziriyor. Kadın giriyor odaya çocuğumu böyle emzirmek istiyorum diyor. Sol elini tank kapısına kaptıran gencin parmaklarından hüzün akıyor. Kadın çocuğuna bakarak yüreğini onun gibi açma deyince hemşire iğne yapmaktan vazgeçiyor. Siz de konuşamıyorsunuz değil mi? Korkudan mı titriyorsunuz? Kırk gündür dağlardayız bu üçüncü intikalimiz tüberküloz tanısıyla geldim tabanlarım çürümüş onyediyi gündür penisilin yapıyorlar. Ara sıra temiz havalara çıkıyorum, idrarını yanında taşıyan bu delikanlı da epilepsi.

55.

Yokuşa sarmış rehine.

56.

Sabah kurşuni gök ışıırken Kodallı köyünün merasında pamuk toplamaya gittiler. Kapağında çingiraklı yılan, kırmızı gül ve sarı saçlı bir genç kızla çevrelenmiş ırmak, ırmakta yıkanmış esmer faniliğiyle Kadir'in tutsaklık anıları bulunan defterine iliştiirdiği sözcüklerde, akşama doğru havanın ansızın bozduğu, göğün delinerek bulutlarda ne varsa yere indiği, herkes ağır bir uykuya yatmışken azgın bir selin çadırları sürüklediği; brandaların, yorganların, şiltelerin yelkenli gibi yüzdüğü ve şafak ağarırken ördek seslerinin yükseldiği yazıyordu. 'Yağmur yağar coşkun gelir selleri/ Çamurludur Kodallının yolları/Açıldı da bizim elin gülleri/Kapandı yolumuz kaldık burada' diye başlıyordu ondörtlükten oluşan destanı. Oysa cinayetin başlangıcı dokuzyüzaltmışaltı yılı haziranının bir salı sabahı idi, hayvanları dağa götürmüştü. Gecenin sabaha yakın vaktinde Kodallı düzünden Diyarbakır'a hayvanı vurduğunda Kazım, Bahri Çavuş ve Çıplak İsmetle karşılaştı. Bahri çavuş, arkadaşlar ben bugün acayip bir düş gördüm, deyince herkes hayırdır inşallah diye bağırdı. Kazım'ın kışına bir ateş düştü. Rüyada kör bir yılanın ayağına dolandığını, kıvrım kıvrım kıvrılarak yükünü tutmaya çalışan Göbekli'nin kasabaya diktiği beş katlı apartmana doğru sündüğünü görmüştü. Arkadaşlar, sakın bir şey olmasın diye ünledi Kadir'in babası. Uzakta bir hışırtı oldu. Almancı Haydar'ın ortanca oğlu Mehmet göründü. Üzerinde avcı yeleğinde yeni bir çiftte vardı. Gidinin köpolusu diye geçirdi aklından Bahri Çavuş, kız gibi tüfeği almış eline avcıyım diye kurum satıyor. Hayırdır emmoğlu diye atıldı İsmet bu küfür kime? Bir hışırtı daha olunca başlar döndü. Yahya Çavuş'un atı boş geliyordu. Hıdır nerede diye sordu İsmet Mehmet beraber çıkmıştık dedi, sakince, yolda Topal hacıyla karşılaştık aman gitmeyin dedi şimdi ormancı buradan geçti bırak ulan dedi hacı, onlar bizi zaten gördüler, yanımızda iseler bir güzel tırpan çekelim. Göbel mıntıkasına vardığımızda şuurumuz bozularak keseden cinayet meydanına sapmışız...Kadir'in anıları uzayıp gidiyordu yakaran bir sesle destanını yazar mısın dedi. İçeri bir sevda türküsü söyler gibi girince defteri gizledi kalktı. Karısına yine vicdan yapmış hıyar dedi Hayri. Kadir gözucuyla işaret verip çıktı. Sözcüklerin neden bir türlü olayı başından sonuna öykülenmediğini düşünüyordum ki alarm verildi. Herkes kuşandı. Girişte toplandık. Buyrukçunun bir sis dalgası gibi geçişini seyrettik.

57.

Her şeyi buyruğun altında bir sancakta topluyorsun. Gözlerimle şehirler arasında sarkaca dönüştüğümde anlıyorum, sende de gurbetle ilgili özel bir kuyu var. Rüyetine merak ateşiyle yandığımızda orada serinliyor, ansızın bir fırtına koptuğunu, kuzeyden büyük adımlarla inmekte olduğunu haber alıyoruz. Gündüz kandillerle sokaklarda gezen Yemen halkına benziyor halimiz. Bir günde çıkıyor ve birinci günü yüzyıla yayılıyor. Bir günde yıktığı, yüzyılda onarılabiliyor. İnsana benziyor, yemek yiyor, ardıç rakısı içiyor, sağ gözü pörtleksi, hadikası çevrim içinde balgama benziyor, sol gözü inciden yıldızı andırıyor. Ateş ve ağacın örneğini yansıtıyor üzerinde. Yanında iki köylü var. Dışa fırlamış üzüm tanesine benzeyen gözleri arasında karanlık sözcük okunuyor. Ardında korkuyla yürüyen kalabalık görülüyor. Ayakkabıları kıldan, yüzleri kırmızı kılıflı kalkan, gözleri küçük, burunları yassı. İsa'nın resmini görünce sudaki tuz gibi eriyor. Gece karanlığının parçaları halinde fitne fırtınaları kopuyor. Bir yanı deniz bir yanı kara olan kenti yetmiş bin kişi olup saldırıyor. Kentin yüreğinin çevresindeki surlar yıkılıyor. Şehir halkı fırtınanın vadilere doğru geldiğini görünce daha fazla yağmura kavuşacaklarını sanıyor ve seviniyor. Yedi gece, sekiz gün esiyor, her şeyi yok ediyor. İnsanlar saman çöpü gibi savruluyor, kuru sıcak rüzgarın dokunduğu nesnelere çürüyor. Başlarına gelenin öyküsünü anlatmak üzere, ev yıkıntıları kalıyor geride. Yeni bir kent kuruyor. Günler çıranın tutuşması gibi geçiyor. Yardımcıları pervane gibi dönemiyor. Ağzından çıkan buyruğunu kapıp kentin yeniden kuruluşunda canlı başla çalışıyorlar. Kız lisesinin karşısına tutuk evi kuruluyor. Önü ateş arkası cennet döşeli tren tutuşturuluyor. Yüksek bir kuleye çıkararak bağırıyor. Vahşi hayvanların çığına benziyor bağırması. Sesin çarptığı sed yıkılıyor. Ayakkabısının bağıyla konuşan insanlar görülüyor caddelerde. Yeryüzüne indiğini işitenler büyük bir ırmağın altından geçen dağı aşarak kente yürüyorlar. Asit kabarcıkları gibi fokurdayan pelte bir bedeni var. İkinci günü on yıla dağılıyor. Üçüncü günü bir yıl, dördüncü gününde kendini yok ediyor. Kente koşanlar onu danslı baloda buluyorlar. Granitten duvara çarpar gibi parçalanıyorlar. Kadını özenle soyuyor, sahte tahta oturtuyor. Yalancı mücehherle süslenmiş çekici tahta çıkan her kadın, pelteleşiyor. Erkek pervaneler ona dokununca boylarını yitirip cüceleşiyor. Hem eğleniyor hem güdüyor. Bir sabah uyanıyor, alnındaki karanlık yazıyı görüyor. Aynayı kırıyor. Aynadan ateş çıkıyor. Bir sarsıntı oluyor ve üç gün üç gece sürüyor. Volkanik patlamayla kentin üzerine kırmızı mavi renkte magma akıyor. Gök gürültüsü gibi bir uğultu yükseliyor. Selde sürüklenen nesnelere birikiyor, ölü tabaka katmerleşiyor. Üzerine çıkıp size yeni bir dil, yeni bir tarih vereceğim, diyor. Onu dinleyen dilsizleşiyor. Onun sözcükleriyle konuşmaya başlıyor. Kadınları kendine katarken erkekleri kadınlaştırıyor.

58.

Parkı geçince soldan ilk binanın ikinci katındaki daire. Zile basıyorum. Şeffaf geceliği, ıslak saç, dudaklarında şuh fısıltıyla karşılıyor. Gel diyor, kıpır kıpır elimden tutuyor. Üşüyor musun? Salona geçiyoruz, hayır diyor. Sen de o depremin sarsıntısıyla rengini yitiriyorsun. Annen nerede? Paris'te. Pencereden süzen esinti tülü dalgalandırıyor. Hala sevişmek istiyor musun benimle? Kalkıyorum. Lütfen kal diye ağlıyor. Şeytanın soluğunu duyuyorum, içerde nesnelere dokunup ağlıyor. Ya sen? Yüzüne bakınca dehşet içinde kalakalıyorum. Buruş buruş. Aman Allah'ım bu sen misin? Elleri kırış kırış, saçları çürüyor. Güçlkle soluyor. Sesi kuruyor. Sevgimi çekince soluyor. Birbirimizi yeterince üzdük diyorum. N olur böyle konuşma. Uzakta tepeye mavi bir ışık vuruyor masal anlatır gibi o eski zaman aşklarını anlatıyor televizyondaki adam.

59.

Plastik güneş çevreleyerek bedenlerimizi, demiryolu inşaatlarına, şeker fabrikasındaki makinelerin başına, yerli mallar haftasına, opera ve bale binasına, mensucat atölyelerindeki tezgahlara topluyordu. Cam sürahide kurtlanmaya bırakan arı suda yaşlı kadınların suretleri beliriyordu. Her tutsağın yitirdiğini bulma umuduyla gezindiği loşluklarda hayızlı bir kadının bunu gizleyişi gibi teşbihten uzak bir temizlik aranıyordu. Barbunya konservesi. Kurtlanmış rosto. Kaaaaallkkkkalbe verdiğimiz ışıkla. Çıktık açık alınla.

60.

Gümrük muhafaza teşkilatının kursunda iken Lütfi Paşa istiyor dediler. Ankara'da vekaletten vekaletle dolaşıyordu kitaplar. İlk aklına gelen bu idi. Herhalde biri beni Lütfi Paşa'ya ihbar etti diye düşündü. Odasına gitti. Yüzündeki sert ifadeden durumun vehametini sezdi. Yakasında istiklal yazılı rozet bulunan adama baktı. Bir görevli hazırolda bekliyordu. Rozetli, üzerinde ne varsa çıkar, dedi. Not defterini aldılar, para cüzdanını geri verdiler. Bizimle gelecek diye paşadan izin aldılar. Ulus'taki Cihan oteline gidip odasını aradılar, bir şey bulamadılar. Ne aradığınızı söylerseniz...diyecek oldu. Ne aradığımızı bilmiyor musun, diye çıkıştı rozetli. Kitaplar gardıropta dedi. Hacıbayram'daki eski pasaport binasına sorgu şubesine geldiler. Kendi göstermesi üzere ibaresi zapta geçirildi. Müdürün nezaretinde iki gün iki gece sorgusu yapıldı. Ertesi gün kimlere kitap vermişse belirlendi. Not defterindeki isimler kime ait olduğu soruldu. Adı zapta geçirilenlerden inşaat ustası Muhsin efendiyi apar topar getirdiler. Şaşkın. Hiçbir şeyden haberi yok. Çok dövmüşler onu sıkıştırmışlar. Üçüncü gün çift aynalı odaya girildi. Büyük boy özel olarak yapılmış tahminen elle altmış santimetre büyüklüğünde ciltli bir defteri, isim listesi olarak düzenlemişlerdi. Üste fotoğraf altında hayat öyküsü yer alıyordu. Görevli teker teker gösterdi tanıyıp tanımadığımı sordu.

61.

Avucumda bir resim var ne zaman hüznülensem yüreğimden ona kurgan damlıyor. Bu gömüde benliğimi eritiyor, yeniden varoluyor, dilimi pelteleşmekten koruyabiliyorum. Biz dağ taburuyuz, dağlara kara yazılar yazıyoruz. Acıyı unutan çocuklar gibiyiz. Sözcüklerimiz daha önce yaşanmamış heyecanlardan geliyor. Ki bir de türkçe öğretmeni Zerrin var kasabada, penceresinin baktığı parke taşlı sokaktan geçiyoruz. Acı bir öykü anlatır gibi bakıyor.

62.

'Çünkü sevgi ölüm gibi güçlüdür.'

63.

Herkes taş gibi donuyor. Buyrukçu titrek dudakları arasından güçlükle duyulan bir sesle, size don diyen oldu mu sersemler? diyecek oluyor kendi sesinden korkuyor. Korktuğu başına geliyor konuşunca donuyor. Avcunda sımsıkı tuttuğu şeyi düşünerek 'buldum' diye bağıyor bir tutsak. Çığlık atarak sağa sola deviniyor, kendisinden başka herkesin donduğunu neden sonra ayırmsıyor. Avcundan ses geliyor: Benden çözdüğün bağı onlara atıncaya kadar donuk bekleyecekler bekleyecekler...

Sensiz erguvan

Sen gidince en ağır halkası sönüyor ömrümün. Sen gidince ağlıyor içimdeki orman. Sen gidince yanıyor sözlerim. Sen gidince bir anne çocuğunu yiyor gibi, kuruyor dudaklarım, kuruyor ağzımın en uzak yalgımı. Sen gidince geliyor gözlerimin muğber iptilas. En yılgın yanlarımı, en ümitsiz gizlerimi kuşanıyorum sen gidince. Sen gidince başlıyor başlangıcı sonu olmayan uzun bir gece. Ki laciverdi değil çöl burası. Hüzün otağını kurunca kumsala, kum tanecikleri sayısınca diken pareliyor içimi, içimin en uzak anlarını. Uzakla yakın arasında bir yerde bırakıyorsun beni gidişinle. Benim kalmıyor, sensiz bensiz bir hava soluyor ve soldukça eriyen, 'ol' buyruğuyla suya dönüşen, su gibi rengi kokusu olmayan bir hiçliğe düşünüyorum sen gidince. Sen gidince sensiz bir erguvan, kendisini nergis sanan taflanla, bir kayalıkta veya çölde bedevi bir şair kadar yürekli ve yalnız hissediyorum kendimi. Sen gidince annesinin memelerinden ibaret sanan dünyayı altı aylık bir bebek, bütün elifleri sedasız tek harf sanan büyümüş de küçülmüş bir bedbinlik yerleşiyor içime. Hiç bulamayacağım yerden oluyor, yersizliğime dönüyorum yeniden. Sen gidince alnıma güvercinler konuyor. Ki onlar en netameli yanlarıdır yalnızlığımın. Yalnızlığım, durgun ölü bir deniz gibi derin, kendisinden yüce bir yer göremeyen dağ doruğu kadar yüksektir. Sen gidince oluyor bütün bunlar. Sen gidince başlıyor ellerimin sancısı. Ellerimin annesi ölüyor sen gidince. Gidiyor ve dönüşü olmayan bir tren götürüyorsun ardından. Ardından bakakalan yolcuların en körü, en sessiz konuşanı oluyorum sen gidince. Sen gidince ansızın ölüm geliyor gibi, paslanmış bir ses duyuyor, pıhtılaşmış bir adım atıyorum. Bir adım sade... boşluk... bomboş... bir bulut gibi, kendisinden geçmiş, geçirdiği anların tarazladığı alnıyla, dipsiz çizgiler doluyor yenime. Sen gidince erguvansız, ölü bir çocuk doğuyor gibi yalancı sözler geliyor dilime. Sensin, bu bir türlü alışamayan ağaçların, kuru otların ve içlerindeki sayılması gayr-i kabil yalnızlığı taşıyan karıncaların; kesik danslarıyla bir hiçlikten ötekine konan keleklerin birbirine dokunamayan ve asla birbirinin yarasına şifalı bir imada bulunamayanların yazgısı. Bu yazgıdan kaçılmıyor sen gitsen de gitmesen de. Sen gidince toprağın bozbulanık, kuru ve sessiz yanları bir acıya tanıklık ediyor. Sen gidince korlanıyor adımlarımız. Ateş ve su birbirinden farksız,

kör kuyuya düşüyor. Parçalanıyor sen gidince iki gölge gibi aramıza sızan iki sessiz erguvan, ansızın boşluğa fırlatıyor ellerimizi. Sen gidince başlıyor hiç çekilmeyen sis gibi loş bir sessizlik. Sen gidince ölüp ölüp diriliyor ten ve gölge. Gidişin geçtiğimiz son köprü, son patikası yitirdiğimiz yolun. Nereye sapılsa kör bir damar çürümüş gibi kökünden...Etin kemikten sıyrılmasına benzer bir acıyla son soluğu ciğerimizin. Son sözleri ölümünüzün, son bakışı kuşun. Gidişinle son verilenlere başlangıç olmak üzere, bir gözden çıkılıyor bir güze giriliyor, bir çıkmaza sapılıyor. Seninleyken açıldığımız genişlikler gidişinle bir yılan dönüşüyor. Sen gidince bu oda, en karanlık yanımız en sessiz erguvanımız. Bu sedir, bu yıpranmış ısparta halısı...Ortasında kanla yıkanmış laleye benzeyen ağzın. Sen gidince açılan goncanın gizleri yeniden dönüyor içindeki çekirdeğe. Canı emziren bir şey kesiliyor, büzülüyor, dönüyor çekirdeğin özüne. Açılmak için yeniden asli noktadan karamsar cesetleri emzirmek üzere yeniden dönüyor cevher-i aslisine. Sen gidince paytak adımlarımızla biz ne sarhoş, hain ve savaşkan bir poz veriyoruz buyurgan objektiflere. Sen gidince bu yalnız giysiler, bu dağınık masa, jöleli yorgun saçların, karıncalanmış gözlerin, bu sesini bulamamış çocuk, bu kirli sarı karyola, bu toprak küllük, dıştan içe çevrilmiş bu fincan falı, bu dili geçmiş zamanlar, hiç gelmemiş gibi, ah bu dilsiz zamanlar...Dokununca dağılan yanmış bir fener gömleği gibi bedenim. Çiğ. Sabah düşünce büyüyecek büyütecekmiş sanılan. Az sonra, az öncesini gösteremeyecek kadar uçucu bir şey, hafif...Sen gidince esen rüzgar deliyor içimin delişmen yanlarını. Sen gidince geliyor geleceğim, gençliğim uçuyor sineklerin tanrısı kadar hakikatsiz. Geç kalışından sızlandığım ağlama duvarı gidişin. Gidişin kapalı kapısı serzenişlerimin, bir ilmek gidişin, boğazımdan düşmeyen düşük bir çocuğun ağzındaki salyalı parmağı. Evden çıkılınca cümle kapısının açıldığı tepede şehirsiz bir hülya gidişin. Gidişinin sonu yok. Sonsuz bir güceniş şehirden. Sonsuz serinlik gibi mezarlığa düşen salkımsöğüt, taşında taze bir ölünün gözbebekleriyle yazılmış bir kitabe. Gidişin ölmekte olan bedenini seyirmesi gibi kesik, günyüzü görmemiş bir bakire alnı kadar açık. Gidişin ölü odasındaki sürahide çürüyen su gibi sessiz, çılgık çılgıca bakışı kiskanç ölülerin. Sen gidince geliyor bunlar, bunların açtığı gedikten akıyor ruhumuz. Ruhumuz ekşiyen bir sözcük olarak çıkıyor sözlükten, mensuh kelimelerle birlikte dökülüyor arkeolojik bir kaba. Sen gidince oluyor bütün bunlar. Çünkü gidiyor ve götürüyorsun can azığı olarak neyiz varsa.

Milat

Seninle tanıyorum bu eylül sokağı, bu daha önce görmediğim patika, bu ağzı kesik uçurtma, bu babamın sakın, sarı cesedi...Seninle görüyorum bu Ankara sonbaharında inildikçe içimdeki kuytulara sızıyor. İlk kez yürüdüğümüz yalnız, savrulan kuru yapraklar, caddelerde yanan adımlarıyla mutsuz, tedirgin insanlar...Seninle biliyorum bu miladı yalnızlığımın, yalnızlığım bir ortaçağ masalı. Ahir zaman alameti gibi saçaklarına eğilmiş, fattan... Seninle oturuyorum daha önce düşmediğim balkonlardan sarkıtarak sesimin hiç duyulmamış cinlerini. Seninle bir cesedi diriltmek üzere yanarak arınan yüreğimle yediyorum bahar diye yaşanan küçük, kurnaz günahları. Seninle geziyorum, küçülen küçültülen bir sinek gibi Firavun'un beynini, Nemrud'un sarayını yıkıyorum bir karınca gibi seninle. Seninleyken kör ve çirkin bir ses gibi sokularak yanlarına, bir abese düşürüyorum canevine. Ansızın siyah derisinden körlenen ve asla geri gelmeyecek hacıylek gibi uçuyor, kötürüm yolcuların, şaşı kadınların ve üveyiklere diş bileyen kansız avcılarının dolduğu gemi gibi batırıyorum siyahi yanımı sulara. Seninle açılıyorum açıldığımda yaratılan dipsiz sulara. Seninle yüzüyor ve çıkıyorum kuşların kanatlarıyla derlediği mavi kıyılara. Seninle tanıdığım eylül bu değildi. Orada ölüm en ciddi ve ağır gizlerini değerli tutardı. Hep saklıydı sancısı. Büyüdükçe incilir, yeniden tomurcuklanırdı, fişkirtirdi gürbüz filizlerini. En şiddetli filizkırarlardan asude bir rüzgar olup eserdik seninle. Seninle aynı sırrı yiyen kardeşler gibi aynı şafakta uyanır, ak alnımızı yere koyardık. Toprağı öperken duyardık ellerinin ıslığını. Seninle doğrular doğrulturduk saatlerimizi. Vakti gelince kızıl bir hülya halinde şehrimizi, şehrin bize ait olmayan çehresini, giderek bize ait olduğunu öğrendiğimiz yeryüzünün yüreğini kana boyardık. Bir güneş gibi batarken ne solgun, ne sararmış, ne soylu sesimiz olurdu. Seninle çiğnediğimiz bu toprak, şimdi gözlerini kılcal sözlerden de çekerek ötedünyaya taşıdı. Seninle içtiğimiz suyun sesi paslandı, sindi dört unsurun hakikati, sinik bir ses kaldı eylül sokağında kuru yapraklarda. Sensiz bu sokağın adı yok, tadı kalmadı sensiz yeryüzünün. Sensizlik tenesirde suskun, beyaz, kuru bedeni gibi babamın. Zaman zaman düşlerimize sokulan ve bizi bir gülün kanadından geçirerek yatıştırıran öfkeye benziyor şimdi hayat.

Üç inci

Sen gelince açılıyor sabahı ömrümün. Açılıyor geniş zaman sözleri. Sen gelince patlıyor tomurcuk. Gülümsüyor çocuk çehresiyle yalnızlığın soluk fotoğrafı. Sen gelince konuşuyor içimdeki lal sancı. Sen gelince oluyor bütün bunlar. Ansızın kararıyor hava. Gökyüzünde kurşuni bulutlar. Ve bir yağmurla yıkanıyoruz sen gelince. Bir çocuk, bir anne ve bir yağmur dokunuyor arkaik yüzümüze. Yalın haline kavuşuyor yüzümüz, içimize dönüyoruz. Kalbimize dönüyoruz gelişinle, yüzümüz yeniden katılıyor hayata. Yeniden doğuyor güneş alnımıza, alnımız açık koyuluyoruz yola. Sen gelince yırtılıyor karanlık yüzü şehrin. İkindilere ulanan yollardan geçiyor, öldürüyoruz yalanlarımızı. Yılsız caddeler açılıyor henüz ayak basılmamış patikalar gibi oradan dönüyoruz yurdumuza. Sen gelince bir hasır gibi seriliyor yere gururumuz. Toprağa benziyor ellerimiz sen gelince. Toprakta alıyor rengini gözbebeklerimiz. Sen gelince aydınlanıyor yüzü türbedar kadının. Yetmiş yıldır yuvarlanan taş cehenneme düşüyor. Yere bağdaş kurmuş arzusu uyanıyor gelinin, yangından kurtarılıyor çeyizi. Heybesini yırtıyor hakiki masallar, buharlaşıyor caddelerin karmaşası. Ağaç, toprak ve su yeniden geniş bir zaman fiilinin yerçekimli haline dönüşüyor. Sen gelince kadın anne oluyor, tülbentindeki çevreyi tığlar gibi dokunuyor çocuğuna. Sen gelince üç gün sonra kokusundan duyulan ölüm Çankaya'da bir apartman dairesinde dirimle değişiyor yerini. Anne kıvandırıyor kükürtlü havada boğulan kenti. Kent bir göle, göldeki nilüfere, nilüferin rengine eğiliyor. Kentlerin daha önce görmediği bir resim çiziyor gelişin. Gelişinle nesholuyor bayat balık gibi kokan kelimeler. Sökülüyor kaldırım taşları. Düşüyor, tuz buz oluyor balkonlardan düşen köhne kadınlar. Doğruluyor lanetlenmiş iddialar. Gelişin son aydınlığı alnımızın. Suya dokunan işaret parmağı çocuğun. Sudaki izleri faniliğimizin. Güneşin ilk ışıklarının serilişi odaya. Gelişinle temizleniyor yanmış bedenlerimiz. Kokularını saçıyor leylaklar nergisler. Bir kutlu şafak gelişin. Gelişine teşne dillerde korku ümit sarkacında bir bıldırcın yüreği çarpıyor. Dalların ucuna yürüyen can gibi sürgünleriyle artıran kendisini. Homurtulu araçlara, çarpık adımlara, şehrin yüreğindeki düzensizliğe düşen aydınlık gelişin. Sen gelince gece ile gündüzün, uzakla yakının sınırındaki yola giriyor, solumuza denizi, sağımıza bozkırı alıyor; çok yakınızda ve çok uzağımızda görünen dağlara doğru yürüyoruz. Ansızın avuçlarımıza bir çocuk doğuyor.

Beyaz tenli, siyah saçlı, yeşil gözlü, hafif bir çocuk. Ansızın doğuyor ve bizi dünyanınkinden güçlü bir çekimle kendisine çağırıyor. Bir ona, bir denize bakıyoruz, acılarımız diniyor. Çocuk büyüyor avcumuzda. Bozkırda bir aslan bir keklığı pareliyor, yerden yere vuruyor fırlatıyor tüyelerini. Sen gelince nasıl oluyor hiçbir aslanın dişi geçmiyor etimize. Az ilerde bir taşra istasyonundaki bekleme salonuna benzer durağa geliyoruz sen gelince. Dağılan gerdanlığın incilerini topluyor, üç inci uzatıyorsun bize. Avcumuzdaki çocuğu emzirdikçe süt yürüyor göğüslerimize. Yaşlı bir insanın ayakları gibi çatlak, buruşuk ve kırmızı derisi soyuluyor çocuğun. 'Nedir bu ?' diye soruyoruz dehşet içinde. 'Sevaplarınızın imgesi' diyorsun. Sen gelince oluyor bütün bunlar. Sen gelince kılcal köklerini suya salıyor anne. Kanından süt yürüyor çocuğun ellerine. Sen gelince bu kirli körfezde deniz gibi çalkanıyor şehir. Sen gelince merdivenden çıkar gibi kararlı ve sakin adımlarla, tenimizden çıkıyor yükseliyoruz katına. Sürünce alnımızı eşliğine. Öpüyor ellerin günahkar saçlarımızı, öperek temizliyor en netameli yanlarımızı. Buluttan yeni ayın çıkışı gelişin. Yeni günün doğuşu avcumuza. Yenilenen sessizliğimizin katılışı hayata. Sen gelince sökülüyor ve yeniden dokunuyor kök boyalı ilmeklerle bir manav kilimi gibi karanlık geçmişimiz. Sen gelince geçmekte olan hiç gelmemiş gibi yeniden geliyor ve geçici yanlarını bırakıyor. Sen gelince, kelimeler bir nisan sabahı çiçeklenen portakal ağacı gibi sevgili kokular saçıyor üzerimize. Sen gelince çocuk annesinin yedeğinden ayırarak soluğunu kendisini gizleyen buluttan çıkıyor. Dağılıyor nevmid bulutlar gelişinle. Gelişine hoşamedî olmak üzere saydam kelimelerle ve kırmızı kılıflı sancaklarla kentin girişinde sevinç çığlıkları atıyor çocuklar. Sen gelince oluyor bütün bunlar. Kar yakıyor, ateş donduruyor balgamlı buğumuzu. Kırlangıç kanadından fışkıran baharla büyütüyor yapraklarımızı. Gelişini gözleyen sular diniyor. Büyüyor medcezirimiz. Geliyor ve getiriyorsun yıldızları yeniden semamıza. Getiriyorsun yitirdiğimiz ne varsa. Ne yoksa yokluğundan geliyor çünkü.

Çarkıfelek

'Aşk, çocuklar parlayınca görülen ışıklardır'
Cahit Zarifoğlu

Gurum sana gelirken bütün kaygılarımdan ve korkularımdan sıyrılmam gerektiğini fısıldıyor.

Az önce ayrıldığım Paderborn'da ruhuma giren dostlarımın çizdiği bir resim var: Orada, uzakta, yemyeşil bir belirsizlikte aslına döndürmek üzere hakikatin uzaklarına savrulmuş bir çift göz tuzağını kurmuş, avını bekliyor. Bu resimde yaklaştıkça flulaşan ve merhametin resmini çizebilen ressamın gizli eli işliyor. Uçarak aşıyoruz yolları, aramızdaki engelleri. Sen beyaz bir evin çarkıfelekli tavanından geceler boyu aşağıyı gözleyen sımsıcak bir çift gözsün. Gözlerin beni ve benim diye bildiğim her şeyi bir anda yok ediyor. Paramparça ediyor ve küllerimden yeniden yapıyor. Ben yapılıırken sen aramızda ışıklı bir ruh gibi gezinen Kays'ın gölgesinde o bilinmeyen sırrı fısıldıyorsun: Aşk yakıcıdır. Yakar ve yeni bir hayatı başışlar bize. Ben, ben diyebildiklerimden kurtulmadan, ansızın geliyor, yüreğimi sana bırakıyor; içimdeki acıyla cenneti buluyorum. Hayatı sönmeye yüz tutmuş bir dilenci halinde düşekalıyorum eşiğine.

Berlin'in Ihlamuraltı caddesindeki kimsesizlik gibi bırakıyorum yüreğimi. Bir hüznün ırmağı halinde geçiyor altımızdan Ihlamuraltı. İbrahim'le adımlıyoruz yakılan kitapları. O bana hüznün mücessemliğini gösteriyor, sen daima eksik bir yanımızın olacağını anlatıyorsun. Hep o ırmakta yıkanmağa ahdetmiş çocuk konuşuyor içimde. Eşiğini tanıyorum, orada ne senin ne benim denilemeyecek bir gerçeğin belirsizlik ve hakikatsizlikten kurtuluş destanı okunuyor. Onu ancak cahilleşen ve kuruntularından kurtulan cesur ruhlar okuyabilir. Bir görünüp bir yitiyorsun. Bu halinle ırmağın yüzeyindeki ışıklı damlacıklarsın. Gün çoktan aşmış oluyor, tüm aşırılıklar dinliyor. Seni dingin ve sıcak yanlarıyla görebilmem için yeniden naim cennetine dönmem gerekiyor. Dönüyor ve çevresindeki kozmik yolculuğumun başlangıç noktasına geliyorum yüreğimin...Ki, ne ben ne benlik, ne sen ne senlik, ne de her ikisi kalıyor orta yerde. Bir yokluğa dalıyor, bir boşluğa düşüyorum. Gözlerinin kemendine tutunuyorum. Beni bırakma lütfen, beni yalnız bırakma.

Ben yalnızlığının zehrini çok içtim. Varlığımın bir gün mutlaka katılacağı sonsuzluğa hasretlenerek çok içtim. Kendimi yitirmenin çılgınlıklarına çok kapıldım. Tutkularımdan arınmayı istediğim anlarda, bana bu tutkuyu bağışlayanın eşiğine serilmekten bir an teberrî etmedim. Seni tanımanın bilgisine sahip olabilseydim en derin uçurumlara naşımı fırlatmaktan çekinmezdim. Gözlerinin kemendine tutulan yüreğimi sana bırakıyorum bir intihar meleği gibi. Aynı sırrı anlamak için binlerce kezden sonra yeniden koşuyorum pervane gibi ışığına, kararlı ve çoğalan aydınlığına. Sen cennetin sonsuz isimlerinden bir isim değil, cennet ve cehennem bittiği yerde konaklayan gizin eski adısın. Adınla tazeleniyor acılarımız ve hüzünlerimiz. Yüzün hem bir giz denizi, hem bir hüzün ormanı, hem de sonsuzluk deryasıdır. Ona bakıyor kendimi görüyorum. Ona eğiliyor kendimi yüceltiyorum. Ona bağlanıyor kendimi aldatan bahçelerden çıkıyorum. Onu gördüğüm andan beri yüreğim ve gözlerim bir an uyumuyor, anlamlarda, İhlamuraltı'nda kurumuş yapraklarda, Dom kilisesinin avlusundaki sefil kalabalıkta, metro vagonlarında, şehirlerde, zamanın sabit olmayan karelerinde, yetim bir çocuğun üç günlük açlığında dolaşiyor. Düşkünlerin ve bakış kuşu vurgunlarının acılarını sadece sen dindirrebilirsin. Gözlerinin bir imasıyla unutuşun ve hatırlayışın kitabı yazılır. Simge denizi diye dalınan her derinlik adın ve evrensel bir sigaranın tütürüldüğü tanımsız parmaklarıdır. Onların semada çizdiği nokta, işaret ve alanlardır ruhumuz kıvrımları. Bir kader resmi çizer soluk alıp verişin. Bochum'daki mütevazî öğrenci lokalinde, konuklara bisküvi-çay ikram eden telaşlı bir insan sıcağıyla çıkıyoruz yola. Kalbim orada kalıyor. Arabanın arka camından bakıyor, uzaklaştıkça küçülen bir resmin nasıl oluyor da içimde sonsuzca büyüdüğünü anlayamıyorum.

O geldi

O geldi, kararan göğümüz ışıdı. O geldi. Onun gelişiyile bütün acılarımız yenilendi ve yenildikçe yok olan bir acılar denizine dalındı. Acı acı olmaktan, tatlı tatlı olmaktan çıktı. O geldi.

O gelince yüreğimizin en dokunulmaz köşelerindeki anılar hareketlendi boşluğa doğru. Boşluk anlamlandı, daha önce bildiğimizi zannettiklerimiz boşa çıktı. Onu gelişiyile çiçeklenen bir korku ve ümit ağacı büyüdü. Kalbi kalbimize dokununca bir ateş denizine düşmüş ve ihtiraslarımızın tutsağı olmaktan kurtulacağımız sanmıştık. Sanılarımızı boşa çıkardı. Kalbin kalbe değmesi halinde yeni bir insanlık tarihi doğacağını zanneden sersemlelere haddini bildirmeğe gelmişti O.

O'nun bir tek gülümseyişine feda etmeğe and içtik canımızı. Adanmanın değerini duyurdu bize.

Parmaklarından bir şefkat yağmuru yağıyordu kararan göğümüze. Ateşiyile yakıyor ve yeniden yapıyordu bizi. O geldi. Gelişiyile cana can kattı, can azığını tanıdık, canımızdan vazgeçmeyi öğrendik. O'nun 'tenimize değip geçen/ değmeyip delip geçen' tanıdık sesinin yankısı vuruyordu alınımıza. Kalbi bir imge kristaliydi O'nun, gerçekliğimizin görünümelerini seyrediyorduk yüzünde. Yüzü çokluk denizi değildi, birlik ağacıydı. Kalbimize ektiği merhamet tohumları patlayınca biz biz olmaktan çıkacak ve yitirdiklerimize doğru çileli bir geziye koyulacaktık. Kılavuzumuz geldi ve görklü bir nazar kıldı bize. Yola koyulduk umarsız yanlarımızı geride bırakarak, ağırlıklarımızdan kurtularak. Yolu gösterdi bize acıları acımasızca yok eden nazarı. O geldi. Onun gelişiyile nefislerimizi kurban etmenin erişilmez tadından tattık bir nebzecek. Fani sersemliğimizden soylu bir ebediyete kanatlandırmağa azmetmişti bizi. Kanatlarına almak üzere eğilerek, üzerimize düşen gölgeleri terkedip yüceltti bizi. Tattırdığı güzellikleri yenileyen ve çoğaltan bir şefkat meleğiydi O. Onun gelişiyile bir insan meleğinin nasıl olup da somut alemlerde gezindiğine şahit olduk. O geldi O. O'nun gelişini görenlerin sürur çığlıkları doldurdu dünyayı. Melek ruhu bağışladı kendini yitiren bedbahtlara. Gelişinden habersizlerin de sığınaydı O. Yaşamının yazmaktan, sevişmenin sezmekten, Zamanın Sahibi'nin zamandan önce geldiğini O'ndan öğrendik. O geldi. Onun gelişiyile dilsizleştirdi ruhlarımız, kendi diline, ebedi sessizliğe yürüdü. Ruhumuzu koruyabilmenin yolunun nereden geçtiğini öğretiyor bize. O sürekli geliyor ve her gelişiyile içimizdeki med cezir büyüyor, kabaran ihtiraslarımız diniyor, içimiz dışımıza çevriliyor, ölüp ölüp diriltiyor bizi. Ölümün sevmekten daha kolay olduğunu söylerken sadece susuyor ve Yakub'la Yusuf'un birbirlerinin yüreğini öpüşü gibi kokluyor bizi. O, kendisine gitmekten kaçındığımız anlarda da bize gelerek, gelmenin kaçınılmazlığını hatırlatıyor.

Portal

Vildan'a

Adam kederle yıkanmış gözlerine baktı kadının, sustu, ancak susarak konuşabileceklerini duyurdu. Kadın, içinden bir şeyin koptuğunu, umarsızlığa savrulduğunu anlatmaya çalıştı suskunluğuyla. Çocuğa eğildiler ve yüceldiklerini hissettiler. Çocuk dolaysız bir bakışla baktı kalplerine. Bir şefkat rüzgarı estirdi. Yağmur umarsızlıklarına vurdu. Daha koyu bir sükuta daldılar. Sükut denizi büyüyordu. Dalgalar gece yarısını gizli bir sessizliğe doğru hareketlendiriyor, kalplerindeki büyüüyordu. Balkondan toprağa düştüler ve denize koştular.

Birkaç metre yükselen dalgalar kıyıyı dövüyor, adamları kadını çocuğa çağırıyordu.

Duyuyor musun diye sordu adam. Evet, diye fısıldadı kadın. Ya Celal, diye inledi adam.

Ya Celal, diye yankıladı kadın. Kalpleri zikre başladı. Ruh cesede sığmıyor Vedud'a yükseliyordu. Denizin zikrine ve öğülmüş olana götürüyordu. Çölde bir serap gibiydi yüzü kadının. Adam yüzündeki ismi okudu, içindeki ateş yalımının bahar bulutuna dönüştüğünü gördü.

Sükutun kalbindeki sesi buldular. Dönenip duruyordu bedenleri ruhların semayıyla. Adam yüreğindeki kıskançlığın eridiğini hissetti. Yüzün birlik denizi, orada yıkanıyorum acılarımdan dedi susarak. Denizde boğularak kavuştular havaya, suya ve çocuğa. Elleri kavuştu, kalpleri birbirine dokundu, ruhları koklaştı kendilerinden geçtiler. Taşların, damlaların, yıldızların, midyelerin, cinlerin ve bedenleri uyuyan, yürekleri uyanıkların zikrine katıldılar. Birleştiler, ayrıldılar, yeniden geldiler ve gittiler. Denizin medcezirini çektiler içlerine. Hiçleşti ve herşeyleştiler. Geceyle gündüzün sınırında ıslak kumlara serildiler. Yedi gün sonra bir taşyarı tapınağın avlusunda, ayışığında yıkandılar. Zemheri soğuşunda soyundu ve üşüdüler.

Şehirleri, caddeleri, insanları, yapıları dolaştılar. Hareketlendikleri kutba döndüler her defasında.

Çocuğun dolaysız bakışını buldular. Kendilerinden uzağa savrulduklarında kentin doğu yakasını kuşatan bir portalin çarkifeleği çıktı karşılarına.

Sabahladılar ve yeni bir zamana erdiler. Oniki gözü vardı ve merhameti koruma isteğini besliyordu damarları. Çocuğu çarkifelek emziriyordu.

Kadını çarkifelek koruyordu. Adamı çarkifelek sessizleştiriyordu. Adam bu kez sürurla yıkanmış gözlerine baktı kadının ve 'seninle ölmek istiyorum' dedi. Sadece e, de ve den hallerini gören, onları bir türlü yalın halde göremeyen bir baykuş, fena halde eğlenceli buldu hallerini ve 'hadi canım sen de' dedi.

Acı su

'Yüzümü suya uzatıyorum su buysa'
Edip Cansever

Adem, indirildiği çölde kendisini yapayalnız hissedince zehirli bir parçasına rastlar ve Meryem Oğlu İsa'nın bir kuşkudan kaçır gibi soluk soluğa koştuğu dağda uğradığı düşkırıklığına çarpıp paramparça olur. Sanki ondan bir parçadır. Tanıdık yüze rastlar gibidir ilk kez gittiği bir kentin işlek caddesinde. Her yüz ötekinin hem aynıdır hem gayrı. Aynıdır çünkü ona bakınca kendisini görür. Gayrıdır çünkü kendisine bakınca onu görür. Yapışık ikizler gibidir, ayrılınca çoğaltır birleşince azaltırlar birbirlerini.

I.

Bir'leşince adıyorum canımı. Cansız göğsün çarpıyor dağıma. Dağlanıyor yeni gözler yeni yüzlere değince. Değmeden delip geçiyor yeni seslerin kiri. Kirletiyor adını dağımın. Dağ kalbe yazılıyor, kalp kalbe dokunamıyor. Dokununca yeni bir yüz yeşermiyor. Bu çocuk olmasa, bu çocuk doğmasa belki daha diri düşecektik toprağa. Bu çocuk akla çengel gibi bir soru takıyor. Eski yaralara yenilerini eklemekten başka nedir ki yeni bir deftere düşülen kayıt? Oysa bir çocuk parkı burası. Doğurgan anneler, kollarına kalın kremsiyeler gibi taktıkları çocukları getiriyorlar telörgüye. Telörgünün bir yüzünde sen ötekinde ben. Çocuğun yıllar sonra karşılaştığı babasına dokunur veya yağmursuyuyla yıkanır gibi gözleriyle ölümü betimlemesini bekliyoruz. Bakar gibi yapıyoruz aynı acının olmayan iki çehresine. Bıraktığımız yerde başlıyor unuttuğumuz

Aynı yatakta ayrı güzel yüzlerine dokunur gibi ölümün birbirimize eskimiş sözlerle aynı öykünün sonunu anlatıyoruz. Azrail'in bedeni soyması gibi soyuyoruz birbirimizi. Az önce doğduk bir bebektik göğsüne dünya dolunca çığılı basan. Şimdi birbirimizi doğurur gibi yeni bir anne müsveddesinin çarpık yüzünü resimliyoruz parkta. Parka girince yolu bulmak imkansızlaşıyor

Çünkü bir park gibi çıkmaz sokak, çıkılmaz bir sabır burası. Burada babalar ve anneler insanın sağ omuzuna dokunarak cin taklidi yapıyor. Bankaya uğruyor yolu herkesin. Herkes mevduatını şişirmekle, borsa ekranlarına yapıştırmakla meşgul yüzünü. Yüz bulamayan ne kadar memur varsa doğuruyor ölü çocukları. Bir bank burası. Banka gibi harıl harıl sigara içilen, duman duman saçılan mermer zemine. Zemin kayıyor kaydırıyor sevginin küflenmekten bıkkın yüzünü. Şimdi birbirimizi yeniden doğuruyor dönüyoruz cennetimize. Cennet diye dönülen yerin bir adım ötesinde cehennem oluyor ağza alın her lokma. Her söz cehennemi fokurdatıyor. Oysa o gülü koklamak üzere eğilmiştik toprağa düşer gibi bedenimize.

2.

Çocuk az önce geldi ve dışarıda kıyasıya bir savaşın sürdüğünü söyledi.

3.

Az önce gitti çocuk boşluğa düşer gibi. Az önce yandı yüzü. Az önce kader kalemi gibi açtı uçlarını. Az önceydi ayrılık tohumu eker gibi birleştirdi ellerimizi. Az önce ilendin bana ilençlerin en zalimiyle. Az önce devlet kuş biçiminde konmuştu sokağın sonundaki gecekonduda oturan cinayet'in başına.

4.

ÇİFTleşince kanıyor Ad'ın. CANlı dağı fırlatıyor çocuk. Çıkıyor ve yeni bir sokak görüyor.

Az sonra geliyor, sokağı bıraktığı yerde bulamadığını söylüyor.

5.

Bu çocuğun çığı Adem'in kalbinden geliyor. Kalbi kuş gibi uçarken yedi
şehirde
yeni şehre kaçırırken çocuklarını, biri buğday öteki sunak
biri kadın öteki bunak

6.

Adem, yapıldığı toprağa kan düşünce çocuklarını bir damla altın gibi gözüyle korumuştur Havva'nın yediyüzyılından. Kadın düşünce bir göktaş gibi aralarına Havva'nın karanlık büyüsü görünmüştü.

7.

Buğday tarlasından geçerek taşa akşamında ömrümün, ansızın çok uzakta yedigüçsüzyüzyıl gördü. Güçleri birleşince göğe vuruyordu eleğimsağma gibi. Adem kendinden geçti görünce birleşen gücü. Toprağa yığıldı kaldı.

8.

Yediyüzyıl bir anda olup bitmiş, Adem yeniden yapılmıştı topraktan. Toprak sayısız zerrelerinden yedigüçsüzışık fıskırttı bu kez. Toprağın suyu gibi çocuklarını emzirdi kanla ve sütle. Yedi ışık birleşince yeniden bağladı bir yanını. Büyük, güzel bir insan oldu Adem'in hayretinden. Çok geçmedi yedi ağaç oldu yeniden birleşti, büyük güzel bir ağaç oldu gölgesinde konaklayanların farkedemediği. Adem çoğalıyor yedi ışık oluyordu. Havva azalıyor yedi gölge.

9.

Havva azalınca çoğalıyordu gölgesi Habil'in. Habil-igayr-i kabil mesel olup çıkıyordu ağaç, ışık ve insan. Ağaçlar saf düzeni aldılar. Yanıp yanıp sönen yıldızların altında çocuklarına ağıt yakar gibi yakardılar.

10.

Ayna yatağa düşen bir çocuk ırmağında her yeni yüz yıllarca aynı ağacın kabuğu çiziktirir gibi aynı ismi tekrarlayıp durdu. Aynı ağacın gölgesinde konaklayarak, ayrı bir hikayenin kahramanı sandı kendisini. Hikaye aynıydı oysa. Değişen, Adem'in sol kaburga kemiğinden Havva'nın sol göğsündeki denize dökülen acı su idi.

Halvet der Encümen'in şimdi okuyacağınız metnini yazdıktan sonraki İstanbul gezisinde Nejat Turhan dostumla, eski adıyla Alibaba olan, Hisar'daki çay bahçesinde Hak'la hak olmaya ilişkin söyleşmiştik. Nejat, 'Hocanın şiiri vardı' dedi, 'ona söz edeyim çalışmandan.' Kıymetli hocam Hüseyim Hatemi, halvet der encümen'den söz ettiği bu gazeli gönderme lütfunda bulundu. Bir bahar ikindisi faksdan çıkan bu armağanı buraya almakla, bir zamanlar aşk'a dair hüznü ve ironik bir konuşmasını dinlerken gözlerim nemlenen Hoca'nın yüreğindeki yangını bir nebze hissedebildiğimi söylemek istiyorum. Bu uzleti, dağlarda, büyük kentlerin otel odalarında, İstiklal caddesindeki bir apartmanın çatı katında, nur medreselerinde, Bosna cephelerinde, Toledo'nun civcivli mekanlarında, Mina'da, Sudan'da, Filistin ve Çeçenistan'da daha yangınlı inzivalarda yaşayanlar olduğunu sanıyorum.

Tekrar bu deyre gaybi bir avaz irişmede
Nakus susup da ruhban sema'a girişmede

Ey dil kemale ermek için inzivayı seç
Eşsiz de olsa huban edada, girişmede.

Amma ne inziva? Dediğin kuh-u gaar değil
"Halvet der encümen" oda ister bu pişmede.

"Halvet der encümen" ki demir leblebi demek
Ağyar her taraftan görünce üşüşmede

Gel Hatemi bu hüznü bırak, Fahr-i Alem'in
Çağlar aşan sesiyle gönül aşka düşmede.

Halvet der encümen

Konuştukça içimdeki uğultu büyüyor, dedi Kadın. Büyüdükçe daha çok konuşuyorsun, dedi Adam. İnsanlara karıştıkça yalnızlığım artıyor, dedi Kadın. Yalnızlaştıkça daha çok karışıyorsun, dedi Adam. Yaşadıkça acılarım çoğalıyor, dedi Kadın. Acıların çoğaldıkça yaşadığını sanıyorsun, dedi Adam. Sana yaklaştıkça uzaklaşıyorum, dedi kadın. Uzaklaştıkça yaklaşıyorsun, dedi adam.

Yalnızlığın uğultusu...diye fısıldadı Kadın, buna dayanamıyorum artık. Dayandıkça koyulaşacak, dedi Adam. Pencereden usaçla baktı Kadın. Sokakta her zamanki cansıkıntısı ve telaş. Satıcılardan, tüpgazcılardan ve çocuklardan yükselen bağırtıya, bariyerlere, inşaat artıklarına betonla yaprağın kaynaşmakta gösterdiği çaresizliğe baktı. Çocuğunu hırpalayan öfkeli anneye,

Servise yetişmek üzere koşuşturan memurun giysisindeki uyumsuzluğa, vinç operatörünün kar altında çimento torbasının üstünde kıldığı namaza baktı. Birbiriyle konuşmadan yürüyen ortahalli yaşlı karı kocaya. Askerin çehresindeki korkuya baktı. Koyulaştıkça dayanılmazlaşıyor, dedi.

Ötekini dinlemenin dayanılmazlığına baktı bu kez, konuşmanın ağırlığına. Sokakta pervasızca yürüyen köpeğin yılgınlığına. Kendilerini satılığa çıkarmış gibiydiler. Bir tellal gibi bağırıyordu yalnızlıkları. Efendisine yakarıyor, 'siz benden daha iyi bir köle bulabilirsiniz fakat ben sizden

daha iyi bir efendi bulamam,' diyordu. Evlilik, arkadaşlık, akrabalık, komşuluk sanılan beraberliklerin yakarışına bakıyor, yüreğine dokunan sözlerden gözyaşlarını tutamıyordu Yalnızlık. Kölesini satmaktan vazgeçiyordu.

